

1858

ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΓΕΡΑΡΗ Δ. Φ.
ποσόν γυμναδίαρχου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ

ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΑΤΑΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΑΞΕΙΩΝ ΠΛΗΡΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΕΤΑ 81 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ» Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

1—'Εν δδϙ 'Αριστείδου—1

1914

ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΓΕΡΑΡΗ Δ. Φ.
 πρώην γυμναδίαρχου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
 ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ

ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΑΤΑΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΑΞΙΩΝ ΠΛΗΡΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΕΤΑ 81 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ» Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

1—²Εν ὁδῷ Ἀρωατείδου—1

1914

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΕΛΤΙΑ ΔΙΑΚΥΜΑΤΟΣ ΒΕΡΟΛΙΝΗΣ
1911
Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν μου

Μ. Γεωργιάδης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ τοῦ προγράμματος τῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις καὶ γυμνασίοις διδασκτέων μαθημάτων ὥρισε τὰ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἐν τῇ Α' τάξει τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου ὡς ἑξῆς:

«Ἐξάμηνον Α'. Ἐπανάληψις τῆς γραμματικῆς τῆς νεωτέρας γλώσσης τῆς ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ διδασκθείσης καὶ συμπλήρωσις αὐτῆς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐν οἷς τὰ δύο γλωσσικὰ ἰδιώματα διαφέρουσιν ἀλλήλων...

Ἐξάμηνον Β'. Συνέχεια τῆς διδασκαλίας τῆς γραμματικῆς... καὶ ἐρμηνεῖα μύθων Αἰσώπου, εἶτα μερῶν ἐκ συγγραφέων περὶ τῆς μυθικῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πραγματευομένων καὶ διηγημάτων ἐκ Χρηστομαθείας ὠρισμένης διὰ τὴν πρώτην τάξιν».

Πρὸς πρακτικωτέραν δ' ἐκμάθησιν τῶν διαφορῶν τῶν δύο τούτων γλωσσικῶν ἰδιωμάτων καὶ πρὸς εὐχεροστέραν κατανόησιν τῶν ἐρμηνευομένων κειμένων καὶ μετάβασιν τῶν μαθητῶν ἀπὸ τῆς νεωτέρας εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἀνάγκη νὰ γίνηται ἰκανὴ ἀσκήσις τῶν μαθητῶν ἐπὶ τῶν διαφορῶν τούτων καὶ νὰ ἀπλοποιηθῶσιν ὀλίγον τὰ πρὸς ἐρμηνεῖαν ὠρισμένα ἀρχαῖα κείμενα συμφώνως πρὸς τὰς γραμματικὰς γνώσεις τῶν μαθητῶν.

Πρὸς τοῦτο διηρέσαμεν τὴν Χρηστομάθειαν ταύτην εἰς τέσσαρα μέρη.

Τὸ Α' μέρος ταύτης, κατὰ τὸ α' ἐξάμηνον διδασκόμενον, περιλαμβάνει κατὰ τρόπον πρακτικὸν τὰς κυριώτερας (γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς) διαφορὰς τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης καὶ καταληλθούσας ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν διαφορῶν τούτων.

Τὸ Β' μέρος αὐτῆς, κατὰ τὸ β' ἐξάμηνον διδασκόμενον, περιλαμβάνει τὰ πρὸς ἐρμηνεῖαν ὠρισμένα ἀρχαῖα κείμενα, εἰς μεθοδικὰς ἐνότητας διηρημένα καὶ ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον μεταβεβλημένα συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς σκοπιμωτέραν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν (σελ. 106), τὸν σκοπὸν ἐκάστης μεθόδικῆς ἐνότητος καὶ 81 καλλιτεχνικὰς εἰκόνας πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν τοῦ περιεχομένου ἐκάστης ἐνότητος.

Τὸ Γ' μέρος τῆς Χρηστομαθείας περιλαμβάνει τὰς ἀναγκαίας ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις (ταξινομηθείσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς διδασκτικῆς εἰς

λεξιλογικῆς, γραμματικῆς καὶ πραγματικῆς) καὶ ἐρωτήσεις συγκεντρω-
τικῆς, δι' ὧν προκαλεῖται ἡ αὐτενέργεια τῶν μαθητῶν καὶ ἡ ἐμβάθυν-
σις αὐτῶν εἰς τὸ περιεχόμενον ἐκάστης μεθοδικῆς ἐνότητος.

Τὸ Δ' μέρος αὐτῆς περιλαμβάνει ἠθικὰ πορίσματα, ἐκ τῶν κειμέ-
νων τῆς Χρηστομαθείας συναγόμενα καὶ εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς τὸν
Θεόν, εἰς τὰ καθήκοντα ἡμῶν πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὸν πλησίον καὶ
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναφερόμενα.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀναλυτικῷ προγράμματι τῆς διδασκομένης ὕλης ἐν
τοῖς διαφόροις μαθήμασι τῶν πολυταξίων πλήρων δημοτικῶν σχολείων
ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1913 ἀναγράφεται ἐν τῇ
διδασκαλίᾳ τῶν ἑλληνικῶν τῆς ἕκτης τάξεως « Ἀνάγνωσις καὶ ἐρμηνεία
μερῶν ἐκ τῶν ὁμαλωτέρων πεζῶν συγγραφέων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
γλώσσης» δύναται ἡ Χρηστομάθεια αὕτη νὰ εἰσαγῆται καὶ εἰς τὴν
ἕκτην τάξιν τῶν πολυταξίων πλήρων δημοτικῶν σχολείων ἀρρένων καὶ
θηλέων, ἅτε περιέχουσα τὰ ἀπλούστατα καὶ εὐληπτότατα τῶν ἀρχαίων
κειμένων.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι καὶ τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἐπιεικῶς κρίνοντες οἱ
κ. συνάδελφοι θὰ ἀξιώσωσι τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, ἣς ἤξιωσαν
καὶ τὰς προηγουμένας αὐτῆς ἐκδόσεις, ἀπὸ τοῦδε ὁμολογοῦμεν αὐτοῖς
χάριτας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰουλίου 1914.

Ἰ. Ν. Γεωργιάδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Κ Α Ι

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥΤΩΝ

Α' ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ ΑΥΤΟΥ

§ 1. Ἀττικὴ σύνταξις.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Τὰ ζῶα τρέχουσι.	Τὰ ζῶα τρέχει.
Τὰ παιδία παίζουσι.	Τὰ παιδία παίζει.
Τὰ ἄνθη μαραίνονται.	Τὰ ἄνθη μαραίνεται.
Τὰ ἔργα θαναμάσθησαν.	Τὰ ἔργα θαναμάσθη.

Ἀσκήσις 1.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ. Ἐστί=εἶναι. Καλός=ῥαῖος. Εὐφραίνω=εὐχαριστῶ.
Ἡεδίον=πεδιάς. Οὐ (οὐκ, οὐχ)=δέν. Πονηρός=καλός. Ἄσι=πάντοτε

1. Τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάντων θαναμάσεται. 2. Τὰ δίκαια ἔργα^α
ἐστὶ καλά. 3. Τὰ καλὰ ἔργα εὐφραίνει τὴν ψυχὴν. 4. Τὰ παιδία ἐπαιζεν
ἐν τῇ ἀλλῇ. 5. Τὰ ζῶα τρέχει ἐν τοῖς πεδίοις. 6. Πολλὰ πεδία οὐκ ἔχε
δένδρα. 7. Τὰ δένδρα φέρει φύλλα καὶ καρπούς. 8. Τὰ δῶρα εὐφραίνει
τὸν ἄνθρωπον. 9. Κακοῦ ἀνδρὸς δῶρα οὐκ ὠφελεῖ. 10. Κέρδη πονηρὰ
ζημίαν αἰε φέρει.

Β' ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ

Α' ΔΟΤΙΚΗ

§ 2. Τύπος τῆς δοτικῆς.

α') Τῶν δευτεροκλίτων.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πιστεύω εἰς τὸν Θεόν.	Πιστεύω τῷ Θεῷ.
Πείθομυ εἰς τοὺς νόμους.	Πείθομυ τοῖς νόμοις.

"Ασκησις 2.

1. Πιστεύομεν τῷ Θεῷ.
2. Πείθεσθε τοῖς νόμοις.
3. Ὑπακούετε τῷ διδασκάλῳ.
4. Πιστεύω τοῖς φίλοις.
5. Ὁ πατήρ οὐ πιστεύει τῷ δούλῳ.
6. Οἱ ἀδελφοὶ πιστεύουσι τοῖς ἀδελφοῖς.

β') Τῶν πρωτοκλίτων.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πιστεύω εἰς τὴν κόρη.	Πιστεύω τῇ κόρῃ.
Πιστεύεις εἰς τὴν θείαν.	Πιστεύεις τῇ θεῖα.
Δὲν πιστεύω εἰς τὸν ψεύστη.	Οὐ πιστεύω τῷ ψεύστῃ.
Πιστεύεις εἰς τὸν νεανίαν.	Πιστεύεις τῷ νεανίᾳ.
Πιστεύω εἰς τὰς κόρας.	Πιστεύω ταῖς κόραις.
Πιστεύεις εἰς τὰς θείας.	Πιστεύεις ταῖς θεαῖς.
Δὲν πιστεύω εἰς τοὺς ψεύστας.	Οὐ πιστεύω τοῖς ψεύσταις.
Πιστεύεις εἰς τοὺς νεανίας.	Πιστεύεις τοῖς νεανίαις.

"Ασκησις 3.

Παρέχω=δίδω. Πιόπει=ἀφομοῖει.

1. Πιστεύεις τῇ κόρῃ.
2. Πιστεύω τῇ ἀληθείᾳ.
3. Παρέχω τῷ μαθητῇ

βιβλίον. 4. Παρέχεις τῷ νεανίᾳ ἄρτον. 5. Ἡ σιγή ταῖς κόραις καὶ τοῖς νεανίαις τιμὴν φέρει. 6. Τοῖς δικασταῖς πρέπει δικαιοσύνη.

γ' Τῶν τριτοκλίτων.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πιστεύω εἰς τὸν ὄητορα.	Πιστεύω τῷ ὄητορ-ι.
Πιστεύεις εἰς τοὺς ὄητορας.	Πιστεύεις τοῖς ὄητορ-σι.

(κόλακ-σι=κόλαξι, κώνωπ-σι=κόνωφι, παιδ-σὶ=παισί).

Ἔσκησις 4.

1. Πιστεύεις τῷ κήρυκι. 2. Οὐ πιστεύω τοῖς ὄητορσι. 3. Ὁ παῖς πιστεύει τῷ κόλακι. 4. Οἱ σοφοὶ οὐ πιστεύουσι τοῖς κόλαξι. 5. Παρέχεις τοῖς Ἀραβῖν ὄπλα. 6. Παρέχω τοῖς παισὶ βιβλία.

§ 3. Δουτικὴ ὡς ἀντικείμενον.

α' Ἡ εἰς καὶ αἰτιατικὴ=δουτικὴ.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πιστεύω εἰς τὸν Θεόν.	Πιστεύω τῷ Θεῷ.
Ἔπικρούω εἰς τοὺς γονεῖς.	Ἔπικρούω τοῖς γονεῦσιν.
Ἔδωκα εἰς τὸν υἱὸν βιβλίον.	Ἔδωκα τῷ υἱῷ βιβλίον.
Πολλὰ εἰς τοὺς παῖδας εἶπον.	Πολλὰ τοῖς παισὶν εἶπον.

Ἔσκησις 5.

Ἄει=πάντοτε. Χρηστικός ἢ ἀγαθός=καλός. Παρέχω=δίδω.

1. Ἄει πείθομαι τοῖς νόμοις. 2. Οἱ κακοὶ οὔτε τοῖς λόγοις οὔτε τοῖς νόμοις πείθονται. 3. Οἱ χρηστοὶ παῖδες προθύμως ὑπακούουσι τοῖς γονεῦσιν. 4. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι πιστεύουσι τοῖς φίλοις. 5. Ὁ διδάσκαλος πολλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς μαθηταῖς ἔλεγεν. 6. Οἱ μαθηταὶ ὀρθῶς ἀπεκρίνοντο τῷ διδασκάλῳ. 7. Ὁ Θεὸς πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις παρέχει.

β' Αἰτιατικὴ=δουτικὴ.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Βοηθῶ τοὺς φίλους.	Βοηθῶ τοῖς φίλοις.
Ἀκολουθῶ τὸν πατέρα.	Ἀκολουθῶ τῷ πατρί.

" *Άσκησις 6.*

Αυτίτελῶ (έω) = ὠφελῶ. Πελάζω = πησιάζω

1. Προθύμως βοηθοῦμεν τῇ πατρίδι. 2. 'Αεὶ βοηθεῖς τοῖς ἀδικου-
 μένοις. 3. Τῇ ἀρετῇ ἀκολουθεῖ δόξα. 4. 'Ἡ δικαιοσύνη λυσιτελεῖ τοῖς
 ἀνθρώποις. 5. Πλησίαζε ἀεὶ τοῖς φρονίμοις καὶ δικαίοις ἀνδράσιν. 6.
 "Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.

γ' Τὸ **μὲ** καὶ αἰτιατικὴ = δοτικῇ.

'Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
'Ομοιάζω μὲ τὴν μητέρα.	'Εοικα τῇ μητρί.
Συναναστρέφομαι μὲ τοὺς φίλους.	'Ομιλῶ τοῖς φίλοις.

" *Άσκησις 7.*

'Ομιλῶ (έω) = συναναστρέφομαι. "Εοικα = ὁμοιάζω. Σφόδρα = πολὺ.

1. 'Ὁ χορητὸς παῖς οὐχ ὁμιλεῖ κακοῖς ἀνδράσι. 2. Τὰ ἔργα τῶν πο-
 νηρῶν οὐ συμφωνεῖ τοῖς λόγοις. 3. Φιλοσόφῳ ἔοικας, ὦ παῖ. 4. 'Αεὶ
 τοῖς σοφοῖς ὁμιλοῦμεν. 5. 'Ἡ θυγάτηρ σφόδρα ἔοικε τῇ μητρί. 6. 'Ἡ
 τύχη οὐ συμμαχεῖ τοῖς δειλοῖς.

δ' 'Ἡ κατὰ καὶ γενική = δοτικῇ.

'Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
'Οργίζομαι κατὰ τῶν κακῶν.	'Οργίζομαι τοῖς κακοῖς.
'Επιπίπτω κατὰ τῶν ἐχθρῶν.	'Επιπίπτω τοῖς πολεμίοις.

" *Άσκησις 8.*

'Επιπίπτω = πίπτω ἐπάνω (τινός), ἐπιτίθεμαι.

'Αντιτάσσομαι = ἀντιπαρατάσσομαι. Πολέμιος = ἐχθρός.

1. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες οὐκ ὀργίζονται τοῖς φίλοις. 2. Δικαίως ὀργί-
 ζεσθε τοῖς πονηροῖς καὶ ἀδίκοις. 3. 'Εξαιφνης οἱ στρατιῶται ἐπέπεσον
 τοῖς πολεμίοις. 4. 'Αδίκως ὀργισθῆς τοῖς φίλοις. 5. 'Ανδρείως ἀντιτασ-
 σόμεθα τοῖς πολεμίοις.

§ 4. Δοτική τοῦ ὀργάνου ἢ μέσου.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Διὰ τῆς μαχαίρας ἢ μὲ τὴν μάχαιραν κόπτω τὸν ἄρτον.	Τῇ μαχαίρᾳ τέμνω τὸν ἄρτον.

Ἄσκησις 9.

Ὅρω (ὄω)=βλέπω. Οὗς (γεν. ὠτ-ός)=αὐτί(ον). Τέμνω=κόπτο.
Βάλλω=κτυπῶ. Πόνος=κόπος. Κτῶμαι (άομαι)=ἀποκτῶ.

1. Τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀρῶμεν. 2. Τοῖς ὠσὶν ἀκούομεν. 3. Τῷ πελέκει
τὸ δένδρον τέμνω. 4. Ὁ ἀσθενὴς γάλακτι τρέφεται. 5. Ὁ παῖς λίθῳ τὸν
ἄνθρωπον ἔβαλε. 6. Ζίφει τὸν προδότην ἐφόγευσα. 7. Οἱ στρατιῶται
τοῖς ὅπλοις μάχονται. 8. Πάντα τὰ ἀγαθὰ πόνοις οἱ ἄνθρωποι κτῶνται.
9. Τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ ὁμοιοῖα τῶν πολιτῶν σφίζονται αἱ πόλεις. 10. Πι-
στοὺς φίλους εἰσεργασία κτώμεθα.

§ 5. Δοτικὴ τῆς αἰτίας.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον συνήθως
Χαίρω διὰ τὴν πρόοδον τοῦ υἱοῦ.	Χαίρω τῇ προόδῳ τοῦ υἱοῦ.
Λυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου.	Λυποῦμαι τῷ θανάτῳ τοῦ φίλου.
Ἔνεκα φόβου ταῦτα ἐπραξας.	Φόβῳ ταῦτα ἐπραξας.
Ἔνεκα δειλίας ἔφυγον οἱ ἔχθροί.	Δειλίᾳ ἔφυγον οἱ πολέμιοι.

Ἄσκησις 10.

Ἀγάλλομαι=χαίρω. Πρεσβύτερος=μεγαλύτερος, γεροντότερος.
Ἄγνοια=ἀμαθία. Ἀμαρτάνω=σφάλλω. Κυβερνήτης=πηδαλιούχος,
διευθυντής. Συμφορὰ=δυστύχημα. Ἀγανακτῶ(έω)=δογίζομαι (θυμῶν).

1. Ὁ Θεὸς χαίρει τοῖς δικαίοις ἔργοις. 2. Οἱ γέροντες ἀγάλλονται
ταῖς ἡμῶν τῶν νέων. 3. Οἱ νέοι χαίρουσι τοῖς ἐπαίνοις τῶν πρεσβυτέρων.
4. Οἱ χρηστοὶ λυποῦνται ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀνθρώπων. 5. Πολλὰκις
οἱ ἄνθρωποι ἀγνοίᾳ ἀμαρτάνομεν. 6. Τῇ τῶν κυβερνητῶν ἀμαθείᾳ
πολλὰ συμφορὰ γίγνεται. 7. Οἱ στρατιῶται χαίρουσι τῇ νίκῃ. 8.

Ἀσκήσις 13.

Ἐκὼν=ἐκουσίως, ἐπίτηδες. Ἐπιτιθεῖω=ἐξασκῶ.

Ἐπέρομαι=ἐφορῶ. Ἐπί τινα=ἐναντίον τινός.

1. Ὁ χορηγὸς ἀνὴρ οὐδενὶ τρόπῳ ἐκὼν ἀδικεῖ. 2. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ τὴν ἀρετὴν ἐπιτίθεον. 3. Οἱ πολέμιοι πολλῇ κραυγῇ ἐπλήθον. 4. Οἱ Ἕλληνες ἀνδρεία καὶ θάρρει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πορεύονται. 5. Πᾶσιν προθυμίᾳ τὸ ἔργον ἔπραξα. 6. Ὁ ἀνὴρ βίᾳ καὶ πολλῶν θορύβῳ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθεν.

§ 9. Δοτικὴ τοῦ μέτρου ἢ τῆς διαφορᾶς.

Ἡμεῖς λέγομεν

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον.

(Κατὰ) ἐν ἔτος νεώτερός μου εἶσαι.

Ἐνιαυτῶ νεώτερός μου εἶ.

(Κατὰ) πολλὸ πλουσιώτερός μου εἶσαι.

Πολλῶ πλουσιώτερός μου εἶ.

Ἀσκήσις 14.

Προσβύτερος=μεγαλύτερος. Εἰμι=εἶμαι. Ὑστερος=ὕστερώτερος(ον).

Πλείονες=περισσότεροι. Ἦν=ἦτο. Εἶ=εἶσαι.

1. Πολλοῖς ἔτεσι προσβύτερος τοῦ ἀδελφοῦ εἶμι. 2. Πολλῶ πλουσιώτερος ἐμοῦ εἶ. 3. Οἱ σύμμαχοι μὲν ἡμέρα ὕστεροι τῆς μάχης ἦλθον. 4. Πολλῶ διαφέρει ὁ δίκαιος τοῦ ἀδίκου. 5. Οἱ στρατιῶται ἦσαν ὀλίγω πλείονες τῶν πεντακοσίων. 6. Πολλῶ νεώτερος ἐμοῦ εἶ. 7. Ἡ ἀδελφὴ ὀλίγω ἐπιμελεστέρα τοῦ ἀδελφοῦ ἦν.

§ 10. Δοτικὴ προσωπικῆ.

Ἡμεῖς λέγομεν

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἐπίχει εἰς τὸν πατέρα ἀγρός

(=ἔχει ὁ πατὴρ ἀγρόν).

Ἔστι τῷ πατρὶ ἀγρός.

Πᾶς ἀνὴρ διὰ τὸν ἑαυτὸν του

(χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του) κοπιᾷ.

Πᾶς ἀνὴρ ἑαυτῷ πονεῖ.

Οἱ νόμοι διὰ τοὺς κακοὺς (κατὰ

τῶν κακῶν) ἔχουσι τελεῆ.

Οἱ νόμοι τοῖς κακοῖς κείνται.

Μοῦ ὑγικίνει ὁ πατὴρ (ὑγικί-

νει πρὸς χαρὰν μου).

Ἐγικίνει μοι ὁ πατὴρ.

Μοῦ ἀσθενεῖ ἡ μήτηρ (ἀσθενεῖ

πρὸς λύπην μου).

Ἀσθενεῖ μοι ἡ μήτηρ.

"Ασκήσις 15.

Κόσμος=κόσμημα, στολισμός. Τρόπος=ἡ (καλὴ) συμπεριφορά, διαγωγή. Χρυδίον=χρυσούν κόσμημα. Ἐγένετο=ἐγεννήθη. Νοῶ(έω)=σκέπτομαι. Τῷ τυράνῳ=κατὰ τοῦ τυράννου. Ἐξαμαρτάνω=κάνω σφάλματα. Τοῖς γονεῦσι=πρὸς λύπην τῶν γονέων.

1. Πολλὰ ἀγαθὰ ἔστι τοῖς ἀνθρώποις. 2. Τῇ γυναικὶ κόσμος ἐστὶν ὁ τρόπος, οὐ τὰ χρυσία. 3. Τῷ βασιλεῖ ἔστι χρήματα πολλά. 4. Ἐκαστος οὐ μόνον τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι ἐγένετο. 5. Ἄλλω ὁ φιλάργυρος πλουτεῖ, οὐχὶ ἑαυτῷ. 6. Πάντες κακὰ νοοῦσι τῷ τυράνῳ. 7. Ὁ παῖς μοι εὐτυχεῖ. 8. Καλὴ μοι ἡ ἀδελφὴ ἐστίν. 9. Ἡ θυγάτηρ μοι δυστυχεῖ. 10. Πολλοὶ παῖδες ἔξαμαρτάνουσι τοῖς γονεῦσι.

Β' ΓΕΝΙΚΗ

§ II. Γενικὴ ὡς ἀντικείμενον.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ὁ Θεὸς ἐξουσιάζει τὸν κόσμον.	Ὁ Θεὸς ἄρχει τοῦ κόσμου.
Ὁ ὄκνηρὸς ἀμελεῖ τὸ ἔργον.	Ὁ ὄκνηρὸς ἀμελεῖ τοῦ ἔργου.
Πάντοτε ἐνθυμοῦμαι τὸν φίλον.	Ἄει μέμνημαι τοῦ φίλου.
Ἀπέχω ἀπὸ τῶν οἴνων (τοῦ οἴνου)	Ἀπέχομαι τοῦ οἴνου.
Φροντίζω περὶ τῶν παιδῶν (διὰ τοὺς παῖδας).	Φροντίζω τῶν παιδῶν.

"Ασκήσις 16.

Ἐπιλανθάνομαι=λησμονῶ. Πειρῶμαι(άομαι)=δοκιμάζω. Φείδομαι=κλυοῦμαι. Βίος=ζωή. Ὁρέγομαι=ἐπιθυμῶ. Ἀλλότριος=ξένος. Δέομαι=ἔχω ἀνάγκην. Σὺν Θεῷ=μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἀρχίζω

1. Ὁ Θεὸς πάντων ἐπιμελεῖται. 2. Ὁ χρηστὸς ἀνὴρ οὐκ ἐπιλανθάνεται τῶν εὐεργεσιῶν. 3. Πᾶς ἄνθρωπος πειρᾶται τῶν ἐν τῷ βίῳ κακῶν. 4. Οἱ ὑπὲρ πατρίδος ἀποθνήσκοντες οὐ φείδονται τοῦ βίου. 5. Οἱ χρηστοὶ ἄνδρες οὐκ ὀρέγονται τῶν ἀλλοτρίων. 6. Ὁ ἐργαζόμενος οὐ στερεῖται χρημάτων. 7. Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου. 8. Σὺν Θεῷ ἀρχίζω παντὸς ἔργου.

§ 12. Γενική μεριστική (δικαιρετική ἢ τοῦ ὅλου).

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πολλοὶ ἐκ τῶν νέων (ἀπὸ τοῦς νέους) ἀμελοῦσι.	Πολλοὶ τῶν νέων ἀμελοῦσι.

Ἄσκησις 17.

Γινώσκω = γνωρίζω. Σφόδρα = πολύ. Ἀβοῦλως = ἀπεισιδέπτως.
 Τιμιος = πολύτιμος.

1. Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων πάντα γινώσκει. 2. Σφόδρα τιμῶνται οἱ χρηστοὶ τῶν πολιῶν. 3. Ὀλίγοι τῶν στρατιωτῶν ἀπέθανον ἐν τῇ μάχῃ. 4. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀβούλως τοῖς νόλαξι πείθονται. 5. Οἱ στρατιῶται πολλοὺς τῶν πολεμίων ἐφόνευσαν. 6. Σύμβουλος ἀγαθὸς χρησιμώτατος πάντων τῶν κτημάτων ἐστί. 7. Πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν τιμώτατόν ἐστιν ἡ ἀρετή. 8. Ἡ σοφία μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατος ἐστιν.

§ 13. Γενική τῆς αἰτίας.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Θαυμάζω τὸν ἄνδρα διὰ τὴν σοφίαν (ἐνεκα τῆς σοφίας).	Θαυμάζω τὸν ἄνδρα τῆς σοφίας.

Ἄσκησις 18.

Μακαρίζω ἢ εὐδαιμονίζω = νομίζω τινὰ εὐτυχεῖ (καλοτυχίζω).

Πλ.δ(όω) = ζηλεύω. Μᾶλλον = περισσότερο. Ἡ = παρὰ.

Διώκω = κατηγορῶ. Φεύγω = κατηγοροῦμαι. Οἰκτίρω = λυπούμαι.

Προφύτης = ἡμερότης, γλακύτης.

1. Σωκράτης πάντες θαυμάζουσι τῆς σοφίας. 2. Τοὺς ὑπὲρ πατρίδος τελευτήσαντας μακαρίζομεν τοῦ θανάτου. 3. Τὸν ἄνδρα ζηλῶ τῆς παιδείας μᾶλλον ἢ τοῦ πλούτου. 4. Οἱ Πέρσαι ἀχαριστίας ἐδίκαζον τοὺς παῖδας. 5. Διώκω τὸν ἄνδρα δειλίας. 6. Φόνου καὶ προδοσίας φεύγει ὁ ἀνὴρ. 7. Οἰκτίρομεν τὸν παῖδα τῆς νόσου. 8. Θαυμάζω τὸν ἄνδρα τῆς προφύτης. 9. Εὐδαιμονίζομεν ἡμᾶς τῆς ἐλευθερίας.

§ 14. Γενική τοῦ χρόνου.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Κατὰ τὴν νύκτα ἦλθον.	Νυκτὸς ἦλθον.
Ἐντὸς (ἐν διαστήματι) πολλῶν	Πολλῶν ἐτῶν οὐχ ἤξεις.
ἐτῶν δὲν θὰ ἔλθῃς.	

Ἐσκήσις 19.

Μυρίαί=ἀναριθμητοί. Εὐήλιος=ὁ ἔχων πολλὸν ἥλιον.

Εὐσκιος=ὁ ἔχων πολλὴν σκιάν. Ἡξω=θὰ ἔλθω. Τελῶ(έω)=τελειώσω.

1. Ὁ Θεὸς μυρία ἀγαθὰ ἐκάστης ἡμέρας παρέχει τοῖς ἀνθρώποις.
2. Οἱ στρατιῶται νυκτὸς ἐπῆλθον τοῖς πολεμίοις.
3. Ἡ οἰκία χειμῶνος μὲν ἐδήμιός ἐσσι, τοῦ δὲ θεοῦ εὐσκιος.
4. Ἐσπέρας ἐπανῆλθεν ὁ πατήρ.
5. Ὁ ἀδελφὸς οὐχ ἤξει δέκα ἡμερῶν.
6. Ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἔργον ἐτέλεσα.
7. Πολλῶν μηνῶν οὐκ ἔλαβον ἐπιστολήν σου.

§ 15. Γενική τοῦ τιμήματος.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Μὲ χρήματα δὲν ἀγοράζω τὴν ἀρετήν.	Χρημάτων οὐκ ὠνοῦμαι τὴν ἀρετήν.
Μίαν δραχμὴν ἠγόρασα τὸ βιβλίον.	Δραχμῆς ἐπειάμην τὴν βίβλον.

Ἐσκήσις 20.

ὠνοῦμαι(έομαι)=ἀγοράζω. Μισθῶ(όω)=μισθώνω.

1. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ὠνεῖταις χρημάτων, ἀλλὰ πόνων.
2. Τῶν πόνων πωλεῖ ἡμῖν πάντα τὰ ἀγαθὰ ὁ Θεός.
3. Χρημάτων οὐκ ὠνοῦμεθα δόξαν.
4. Ὁ πατήρ πωλεῖ τὸν ἀγρὸν χιλίων δραχμῶν.
5. Πόσου ἐμισθώσας, ὦ πάτερ, τὴν οἰκίαν;
6. Τὴν οἰκίαν ἐμισθώσα τριακοσίων δραχμῶν.

§ 16. Γενική τῆς ὕλης.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ὁ κῆπος εἶναι γεμιστὸς ἀπὸ δένδρα (ἢ γεμιστὸς δένδρα).	Ὁ παραδείσος γέμει (ἐστὶ πλήρης) δένδρων.

"Ασκησις 21.

Μετόδος ἢ πλήρης=γεμάτος. Παράδειδος=κῆπος.

Παντοῖος=παντός εἶδους. Ναῦς=πλοῖον. Ἦν=ἦτο.

1. Πολλῶν φροντίδων μεστός ἐστὶν ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων. 2. Ἔστι τῇ πόλει παράδεισος πλήρης παντοίων δένδρων. 3. Ὁ ποταμὸς ἐστὶ πλήρης ἰχθύων. 4. Ἐγέμισα τὴν ναῦν ξύλων. 5. Ἐπλήρωσας τὰ ποτήρια οἴνου. 6. Πολλὰ βιβλία γέμει σοφῶν λόγων. 7. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἦν στέφανος ἀνθέων.

§ 17. Γενικὴ συγκριτικὴ.

Ἡμεῖς λέγομεν

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

1) Ὁ Πέτρος εἶναι νεώτερος ἀπὸ τὸν Παῦλον	1) Ὁ Πέτρος ἐστὶ νεώτερος τοῦ Παύλου
2) Ὁ Πέτρος εἶναι νεώτερος παρὰ ὁ Παῦλος.	2) Ὁ Πέτρος ἐστὶ νεώτερος ἢ ὁ Παῦλος.

"Ασκησις 22.

Εὐδαιμόν=εὐτυχής. Ἦ=παρά. Αἰρετώτερος=προτιμότερος.

1. Ὁ δίκαιος εὐδαιμονέστερός ἐστι τοῦ ἀδίκου (ἢ ὁ ἄδικος). 2. Οὐδεὶς τῶν Ἀθηναίων ἦν δικαιότερος Ἀριστείδου (ἢ Ἀριστείδης). 3. Ἐνδοξος πόλεμος αἰρετώτερός ἐστιν αἰσχροῦ εἰρήνης (ἢ αἰσχρὰ εἰρήνη). 4. Ἀδελφῶν ὁμόνοια ἰσχυροτέρα ἐστὶ παντός τείχους (ἢ πᾶν τεῖχος). 5. Οἱ πένητες πολλάκις εὐτυχέστεροί εἰσι τῶν πλουσίων (ἢ οἱ πλούσιοι). 6. Σιγὴ πολλάκις αἰρετιωτέρα ἐστὶ λόγου (ἢ λόγος). 7. Ὁ σοφὸς εὐδαιμονέστερός ἐστι τοῦ πλουσιωτάτου βασιλέως (ἢ πλουσιωτάτος βασιλεύς). 8. Οὐκ ἐστὶ κτήμα γλυκύτερον τῆς πατρίδος (ἢ ἡ πατρίς).

Γ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ

§ 18. Αίτιατική τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ἄλγῳ κατὰ τὸν πόδα.	Ἄλγῳ τὸν πόδα.

Ἐσκήσεις 23.

Εἶδος=μορφή, ὄψις. Ἄλγῳ(έω)=πονῶ. Ὁ ἕτερος=ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.
Ἄμφοτέροισι=καὶ οἱ δύο. Ἀσεβής=ὁ μὴ σεβόμενος (τὸν Θεόν).

1. Ὁ παῖς ἐστὶ καθαρός τὸ σῶμα.
2. Ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐστὶ καλὸς πρὸ εἶδος, φιλόανθρωπος τὴν ψυχὴν καὶ ἄριστος τὰ πολεμικά.
3. Ἡ γυνὴ ἐστὶ θαυμασία τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος.
4. Ἡ μήτηρ ἀλγεῖ τὸν πόδα.
5. Ὁ παῖς ἐστὶν ἄριστος τὰ μαθήματα.
6. Ὁ πάππος πάσχει τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν.
7. Οἱ ἀσεβεῖς ἀμφοτέροισι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰσι τυφλοί.
8. Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος πάντα σφός.

Γ' ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

§ 19. Ἐνεργητικὸς μέλλων.

α' ἐπὶ τῶν ῥωννενοτολήκτων.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
ἅπαξ	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Ἐγώ	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Σὺ	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Αὐτός	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Ἡμεῖς	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Ἑμεῖς	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
Αὐτοὶ	ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν

Ἐσκήσεις 24.

Ἄδμενος=εὐχαρίστως. Οὐδέποτε=ποτέ δέν. Δουλεύω=εἶμαι δούλος.
Ἡδανῆ=εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις. Παιδεύω=ἐκπαιδεύω,
ἀνατρέφω. Λύω=διαλύω, καταστρέφω.

1. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄσμενοι ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσιν. 2. Ὁ σοφὸς οὐδέποτε ταῖς ἡδοναῖς δουλεύσει. 3. Ἄει τὰ ὠφέλιμα συμβουλευσῶσι ἡμῖν. 4. Ἄριστα τὰ τέκνα εἰς ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν παιδεύομεν. 5. Ταχέως τὴν γέφυραν λύσετε. 6. Οὐδέποτε τῷ ψεύστῃ πιστεύσω.

β' ἐπὶ τῶν χειλοφωνολόκτων (π, β, φ).

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
ἅπαξ	κατ' ἐπανάληψιν	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν	
θά τρέψω	θά τρέπω	τρέψω	(τρέπ-σω)
θά τρέψῃς	θά τρέπῃς	τρέψεις	(τρέπ-σεις)
θά τρέψῃ	θά τρέπῃ	τρέψει	(τρέπ-σει)
θά τρέψομεν	θά τρέπομεν	τρέψομεν	(τρέπ-σομεν)
θά τρέψητε	θά τρέπητε	τρέψετε	(τρέπ-σετε)
θά τρέψοσι(ν)	θά τρέποσι(ν)	τρέψουσι(ν)	(τρέπ-σουσι(ν))

Οὕτω καὶ (τρίβ-σω), τρίψω, (γράφ-σω) γράψω.

Ἄσκησις 25.

Καταλείπω=ἀφήνω. Διατροιβῶ τὸν βίον=διέρχομαι τὸν βίον.

Ἀποτρέπω=ἀπομακρύνω. Πέμπω=στέλλω.

1. Οἱ ἀνδρεῖοι ἀθάνατον μῆμην καταλείπουσιν. 2. Οἶδεις πάντα τὸν βίον ἐν εὐτυχίᾳ διατροιβῆν. 3. Τὰς τῶν σπουδαίων φιλίας ὁ χρόνος οὐκ ἐξαλείψει. 4. Ὑμῖς, ὦ στρατιῶται, τὸν κίνδυνον ἀπὸ τῆς πόλεως ἀποτρέψετε. 5. Πρόσβεις πρὸς βασιλέα πέμπομεν. 6. Αἴτιον γράψω μακρὰν ἐπιστολήν.

γ' ἐπὶ τῶν οὐρανιόκοφοφωνολόκτων (κ, γ, χ).

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
ἅπαξ	κατ' ἐπανάληψιν	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν	
θά διώξω	θά διώκω	διώξω	(διώκ-σω)
θά διώξῃς	θά διώκῃς	διώξεις	(διώκ-σεις)
θά διώξῃ	θά διώκῃ	διώξει	(διώκ-σει)
θά διώξομεν	θά διώκομεν	διώξομεν	(διώκ-σομεν)
θά διώξητε	θά διώκητε	διώξετε	(διώκ-σετε)
θά διώξοσι(ν)	θά διώκωσι(ν)	διώξουσι(ν)	(διώκ-σουσι(ν))

Οὕτω καὶ λέγ-σω λέξω, (ἐλέγχ-σω) ἐλέγξω.

Ἄσκησις 26.

Διώκω=ἐπιδιώκω, ἐπιζητώ. Τὰ δέοντα=τὸ καθήκον.

Σοφροσύνη=φρόνησις. Ῥαδίως=εὐκόλως. Ἠλέγχω=ἀποδεικνύω.

Πρώττω (θ. πρακ-) πράξω (πράκ-σω), τάττω (θ. ταγ-) τάξω (τάγ-σω), φυλάττω (θ. φυλακ-) φυλάξω (φυλάκ-σω), ἀπαλλάττω (θ. ἀπαλλαγ-) ἀπαλλάξω (ἀπαλλάγ-σω).

1. Ἄει τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν διώξω. 2. Ὁ χορηγὸς παῖς τὰ ἀληθῆ λέξει καὶ προθύμως τὰ δέοντα πράξει. 3. Ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἡδονῶν σωφροσύνην ἀντιτάξομεν. 4. Οἱ στρατιῶται τὴν πόλιν φυλάξουσιν. 5. Ὑμεῖς ἀπαλλάξετε τὸν παῖδα τῆς νόσου. 6. Ῥαδίως ἐλέγξεις τὸν ἄνδρα ψευδόμενον.

δ' ἐπὶ τῶν ὀδοντοφωολύκτων (τ, δ, θ).

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
ἅπαξ	κατ' ἐπιανάληψιν	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπιανάληψιν
θά πείσω	θά πείθω	πεῖδω (πεῖθ-σω)
θά πείσης	θά πείθης	πεῖσεις (πεῖθ-σεις)
θά πείση	θά πείθῃ	πεῖσει (πεῖθ-σει)
θά πείσομεν	θά πείθωμεν	πεῖδομεν (πεῖθ-σομεν)
θά πείσητε	θά πείθητε	πεῖδετε (πεῖθ-σετε)
θά πείσοσι(ν)	θά πείθωσι(ν)	πεῖδουσί(ν) (πεῖθ-σουσι(ν))

Οὕτω καὶ (σπευδ-σω) σπεύσω, (ἀνύτ-σω) ἀνύσω :

Ἄσκησις 27.

Ἐπιόπειδω = ἐπιταχίνο. Ψεύδω = ἀπατῶ. Σπεύδω = τρέχω.

1. Πείσω τὸν ἄνδρα. 2. Ἐπισπεύσεις τὸ ἔργον. 3. Οὐδεὶς με πείσει διὰ ἡ ἀδικία ὠφελεῖ. 4. Οἱ κακοὶ ψεύσονται τοὺς ἀγαθοὺς. 5. Ἄσμενον σπεύσομεν εἰς τὴν μάχην. 6. Οὐ ψεύσετε τὸν ἄνδρα χρήμασιν (ἰδὲ § 4).

ε' ἐπὶ τῶν ἐνθινολύκτων, ὑγρολύκτων καὶ τῶν εἰς-ίξω ὑπεροδιδυλλάδων.

(μεν-έ-σω) μενέ-ω—μενῶ.

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
ἅπαξ	κατ' ἐπιανάληψιν	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπιανάληψιν
θά μείνω	θά μένω	μενῶ (μενέ-ω)
θά μείνης	θά μένης	μενεῖς (μενέ-εις)
θά μείνῃ	θά μένῃ	μενεῖ (μενέ-ει)
θά μείνωμεν	θά μένωμεν	μενοῦμεν (μενέ-ομεν)
θά μείνητε	θά μένητε	μενεῖτε (μενέ-ετε)
θά μείνοσι(ν)	θά μένοσι(ν)	μενοῦσί(ν) (μενέ-ουσι)

Οὕτω καὶ (τεμ-έ-σω) τεμέ-ω, τεμῶ, (ἀγγελ-έ-σω) ἀγγελέ-ω, ἀγγελῶ, (σπερ-έ-σω) σπερέ-ω, σπερῶ, (νομι-έ-σω) νομέ-ω, νομιῶ.

"Ασκήσις 28.

'Ομονοῶ (έω) = ἔχω ὁμόνοιαν (ἀγάπην). Τέμνω = κόπτω. 'Αμύνω (τινί) = βοηθῶ (τινά). 'Ηδέως = εὐχαρίστος. Περαινώ = τελειώνω. Τελευτῶ (άω) τὸν βίον = ἀποθνήσκω. Κοιμίζω = φέρω. 'Εθίζω (τινά) = συνηθίζω (τινά).

1. 'Εάν ὁμονοήτε, ἰσχυροὶ μερεῖτε. 2. Οἱ γεωργοὶ τὰ δένδρα τεμοῦσαν. 3. 'Ασμενοὶ ἀμυνοῦμεν τῇ πατρίδι κινδυνευούσῃ. 4. 'Ηδέως πολλὰ δῶρα ἑμῖν ἀποστελῶ. 5. Ταχέως τὸ ἔργον περανεῖς. 6. 'Ο πατήρ καλῶς τὸν ἀγρὸν σπερεῖ. 7. Οὐδένα τῶν ἀνθρώπων μακαριοῦμεν πρὶν ἂν τὸν βίον τελευτήσῃ. 8. 'Ο οὐκείτης ἐπιστολήν κομει τῷ πατρί. 9. 'Εάν τὰ ἄριστα συμβουλευσῆς μοι, εἰσεργέτην μου νομιῶ. 10. Οἱ διδάσκαλοι τοὺς παῖδας πρὸς ἀρετὴν ἐθιοῦσαν.

§ 20. 'Ενεργητικὸς παρακείμενος.

Ἡμεῖς λέγομεν			Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον		
'Εγὼ	ἔχω	λύσει		'Εγὼ	λε-λυ-κ-α
Σὺ	ἔχεις	λύσει		Σὺ	λε-λυ-κ-ας
Αὐτός	ἔχει	λύσει		Αὐτός	λε-λυ-κ-ε(ν)
Ἡμεῖς	ἔχομεν	λύσει		Ἡμεῖς	λε-λί-κ-αμεν
Ἦμεῖς	ἔχετε	λύσει		Ἦμεῖς	λε-λί-κ-ατε
Αὐτοὶ	ἔχουσι	λύσει		Αὐτοὶ	λε-λί-κ-ασι(ν)

α' Παρακείμενοι εἰς κ-α

Φωνηεντολήκτων, ὀδοτοφωνολήκτων, ἠρολήκτων καὶ τῶν εἰς -ζω.

"Ασκήσις 29.

Σπειδῶ τι = μετὰ σπουδῆς (προθύμως) πράττω τι.

1. Τῷ Θεῷ πάντες πεπιστεύκαμεν. 2. Οἱ γονεῖς τοὺς παῖδας καλῶς πεπαιδευκασιν. 3. 'Εγὼ τὰ δένδρα ἐξεῖνα πεφύτευκα. 4. 'Ο πατήρ ἀεὶ τὰ ὠφελιμώτατα συμβεβούλευκε τοῖς παισὶ. 5. Πολλάκις ἐπὶ τοὺς πολέμους ἐστρατεύκατε. 6. 'Αεὶ τοῖς λόγοις τοῦ πατρὸς πεπίστευκας. — 7. Οὐ πέπεικας τὸν παῖδα. 8. Ἡμεῖς τὸ ἔργον ἐσπεύκαμεν. — 9. Ἦμεῖς τὴν νίκην ἠγγέλκατε. 10. Πολλὰ δῶρα τοῖς στρατιώταις ἀπέσταλκα. — 11. Τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν τεθανυμάκαμεν. 12. 'Ο πατήρ περὶ τῶν παίδων πεφρόντικε.

β' Παρακείμενοι εἰς -χα καὶ -φα

Ὀνομασιοφονολήκτων καὶ χειλοφονολήκτων.

Ἐσκήσεις 30.

Διατάσσω (θ. ταγ-) = θέτω ἐν τάξει, τακτοποιῶ. Διώκω = ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ. Συνάγω = συναθροίζω. Διατρίβω χρόνον = διαμένω.

Πράττω (θ. πρακ-), ἀπαλλάσσω (θ. ἀπαλλαγ-), φυλάσσω (θ. φυλακ-), βλάπτω (θ. βλαβ-), κόπτω (θ. κοπ-), σιάλλω (θ. σιαφ-), κρύπτω (θ. κρυφ-).

1. Ὁ Θεὸς πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἄριστα διατέταχεν. 2. Ἀεὶ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν δεδίδωχας. 3. Ὑμεῖς τὸ ἔργον πεπράχατε. 4. Ἀπήλαχα ὑμᾶς τῆς λύπης. 5. Οἱ στρατιῶται τὴν πόλιν διαπεφυλάχασιν. 6. Πολλὰ γράμματα σοφῶν ἀνδρῶν συνήχαμεν. — 7. Σόλον νόμους γέγραφε τοῖς Ἀθηναίοις. 8. Οἱ στρατιῶται τὴν χώραν τῶν πολεμίων βεβλάχασιν. 9. Πολλὸν χρόνον ἐν τοῖς ἀγροῖς διατέτριψας. 10. Ἐγὼ τὸ δένδρον κέκοφα. 11. Καλῶς τὴν ἄμπελον ἐσκάφαμεν. 12. Διὰ τί κερύφατε τὰ πράγματα ἡμῶν;

§ 21. Ἐνεργητικὸς ὑπερσυντέλικος.

Ἡμεῖς λέγομεν

Ἐγὼ	εἶχον	λύσει
Σὺ	εἶχες	λύσει
Αὐτός	εἶχε	λύσει
Ἡμεῖς	εἶχομεν	λύσει
Ὑμεῖς	εἶχετε	λύσει
Αὐτοὶ	εἶχον	λύσει

Οἱ ἄρχαῖοι ἔλεγον

Ἐγὼ	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-ειν
Σὺ	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-εις
Αὐτός	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-ει
Ἡμεῖς	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-ειμεν
Ὑμεῖς	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-ειτε
Αὐτοὶ	ἐ-ῶ-ε-ῶ-κ-εσαν

Ἐσκήσεις 31.

Ἠέραν = εἰς τὸ (πέρα) ἀπέναντι μέρος. Γάσσω = τοποθετῶ.

1. Οἱ ἀνδρεῖοι πολῖται ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐκεκινδυνεύεσαν. 2. Ὁ διδάσκαλος πολλὰ συνεβεβουλευέκει τοῖς μαθηταῖς. 3. Ὄνκ ἐπεπιστεύκειν τοῖς γυνέσει τῶν κολάκων λόγοις. 4. Πολλάκις ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐστρατεύκειμεν. 5. Ὑμεῖς ἐπεφυνεύετε τὰ ἐν τῷ κήπῳ δένδρα. 6. Ὁρθῶς, ὦ παῖ, ἐλελύεις τὸ πρόβλημα. — 7. Ὁ πατήρ τὸν παῖδα ἐπεπέκει. 8. Ἡμεῖς τὴν νίκην ἀνηγγέλκειμεν. 9. Πολλὰ δῶρα τῷ διδασκάλῳ ἀπεστάλκετε. — 10. Οἱ στρατιῶται τὴν πόλιν ἐτετειχέσαν. — 11. Ὁ στρατη-

γὸς τοὺς ἰππέας πέραν τοῦ ποταμοῦ ἐτείταξει. 12. Σὺ ἀπηλλάξεις ἡμᾶς τοῦ κινδύνου. 13. Ἡμεῖς ἐκεκρούφειμεν τὰ χροῖματα τοῦ πατρός. 14. Ὑμεῖς ἐκεκόφειτε τὰ δένδρα. 15. Ἐγὼ ἐγεγράφειν τὴν ἐπιστολήν.

§ 22. Τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ μέσου
καὶ παθητικοῦ ἐνεστῶτος.

ἔρχε-δαι—ἔρχε-αι—ἔρχη

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Πόθεν ἔρχεσαι;	Πόθεν ἔρχη;
Πῶς ὀνομάζεσαι;	Πῶς ὀνομάζη;

Ἐσκήσεις 32.

Κολάζουμαι=τιμωροῦμαι. Πένομαι=εἶμαι πένης (πτωχός).
Βουλευομαι=σκέπτομαι, ἀποφασίζω. Εἰκότως=εὐλόγως, δικαίως.

1. Πόθεν ἔρχη, ὦ ἄνθρωπε; 2. Πῶς ὀνομάζη; 3. Ποῖ πορεύη; 4. Δικαίως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κολάζη, διότι οὐ πείθη τοῖς νόμοις. 5. Προθύμως, ὦ παῖ, παιδεύη. 6. Ὁρθῶς ἀποκρίνη τῷ διδασκάλῳ. 7. Ὑπὸ πάντων, ὦ στρατιῶτα, θαναμάζη, διότι ἀνδρείοτατα ὑπὲρ τῆς πατριδος μάχη. 8. Ἐδεογέτης ἡμῶν ὀνομάζη. 9. Εἰκότως πένη (=πένης εἶ), διότι οὐκ ἐργάζη. 10. Διὰ τί οὐκ ἀποδέχη τὰς δοθὰς συμβουλὰς; 11. Ὅταν ὀργίζη, οὐκ ὀρθῶς βουλευή.

§ 23. Τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ μέσου
καὶ παθητικοῦ παρατατικοῦ.

ἐθανυμάζε-δο—ἐθανυμάζε-ο—ἐθανυμάζον.

Ἐσκήσεις 33.

Ἐσχομαι=ἄρχίζω. Ἐσχομαι=ἠσχιζες.

1. Ἄει τοῖς νόμοις ἐπέθου. 2. Ἀνδρείως τοῖς πολεμίοις ἐμάχου. 3. Χθὲς μόνος ἐν τῇ θαλάσῃ ἐλούου. 4. Ποῦ εἰργάζου, ὦ ἄνθρωπε; 5. Ἄσμενος εἰς τὴν σχολὴν ἐπορεύου. 6. Ἄει δίκαιος ἐνομίζου. 7. Ὑπὸ πάντων τῶν πολιτῶν ἐθανυμάζου. 8. Καλῶς ἐπαιδεύου ὑπὸ τῆς μητρός.

9. Ὑπὲρ ἡμῶν προθύμως ἡγανίζου. 10. Ἐπιμελῶς τὸ ἔργον εἰργάζου.
11. Σὺν Θεῷ ἤρχου τοῦ ἔργου.

§ 24. Μῆσος μέλλον.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
ἅπαξ	κατ' ἐπανάληψιν	καὶ ἅπαξ καὶ κατ' ἐπανάληψιν
θά λουσθῶ	θά λούομαι	λου-δομαι
θά λουσθῆς	θά λούῃσαι	λου-δη
θά λουσθῆ	θά λούηται	λου-δεσται
θά λουσθῶμεν	θά λουόμεθα	λου-δόμεθα
θά λουσθῆτε	θά λούησθε	λου-δεσθε
θά λουσθῶσι(ν)	θά λούονται	λου-δονται
θά ἀκούσω	θά ἀκούω	ἀκού-δομαι
θά ἀκούσῃς	θά ἀκούῃς	ἀκού-δη
θά ἀκούσῃ	θά ἀκούῃ	ἀκού-δεσται
θά ἀκούσωμεν	θά ἀκούομεν	ἀκού-δόμεθα
θά ἀκούσῃτε	θά ἀκούῃτε	ἀκού-δεσθε
θά ἀκούσωσι(ν)	θά ἀκούωσι(ν)	ἀκού-δονται

Οὕτω καὶ (τρέπ-σομαι) *τρέψομαι*, (διώκ-σομαι) *διώξομαι*, (πειθ-σομαι) *πείσομαι*.

Ἀσκησις 34.

Ψεύδομαι=λέγω ψεῦδη. Ἐπὶ τὴν χώραν=ἐναντίον τῆς χώρας.

Καταλείπομαι=ἀφῆρω (ὀπίσω μου).

1. Ἀεὶ πείσομαι τοῖς νόμοις. 2. Ὁ χρηστὸς ἀγὴρ οὐδέποτε ψεύσεται.
3. Οἱ πολέμοι ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν στρατεύονται. 4. Τοῖς πολεμίοις πάντες ἀνδρείως ἀντιταξόμεθα. 5. Οὐδέποτε παύονται οἱ ἄνθρωποι πολέμων καὶ μαχῶν. 6. Οἱ εὐεργεταὶ τῶν ἀνθρώπων ἀθάνατον δόξαν καταλείφονται. 7. Ὀργιζόμενοι οὐδέποτε ὀρθῶς βουλευέσασθε. 8. Οὐκ ἀποδέξῃ τὰς συμβουλὰς ἡμῶν; 9. Τῷ Θεῷ μᾶλλον πείσομαι ἢ τοῖς ἀνθρώποις. 10. Ἡμεῖς οὐδέποτε τὰ ἀληθῆ ἀποκρυφόμεθα.

§ 25. Μῆσος ἄοριστος α'.

Ἐλύσα-σο ἔλυσα-ο, ἔλυσο,

Ἡμεῖς λέγομεν	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον
ἐλούσθην	ἐλουσάμην	ἐπανόμην
ἐλούσθης	ἐλούσῳ	ἐπαύσω
ἐλούσθῃ	ἐλούσαστο	ἐπαύδατο
ἐλούσθῃμεν	ἐλουδάμεθα	ἐπανδάμεθα
ἐλούσθῃτε	ἐλούσασθε	ἐπαύδασθε
ἐλούσθῃσαν	ἐλούσαντο	ἐπαύσαντο

Οὕτω καὶ (ἐτρεπ-σάμην) ἐτρεψάμην, (ἠϋχ-σάμην) ἠϋξάμην,
(ἐψευδ-σάμην) ἐψευδάμην.

Ἐσκήσεις 35.

Διαπόρομαι = κατορθῶ. Τριήρης = πολεμικὸν πλοῖον (μὲ τρεῖς σειράσκαπων).

1. Ὁ χορηγὸς ἀνὴρ οὐδέποτε ἐφρεύσατο. 2. Πολλάκις ἐβουλενάμεθα περὶ τῆς σωτηρίας τῶν πολιτῶν. 3. Ἄνδρείως τοῖς πολεμίοις ἀντετάξασθε. 4. Οἱ ἀθληταὶ ἠλείφραστο ἐλαίῳ. 5. Προθύμως ἀπεδεξάμην τὰς ὁρθὰς συμβουλὰς τοῦ φίλου. 6. Καλῶς ἐβουλεύσω πρὸ τοῦ ἔργου. 7. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα καὶ ἐν εἰρήρῃ καὶ ἐν πολέμῳ διεπράξαντο. 8. Πολλὰς τριήρεις κατασκευασάμεθα ἐπὶ τὸν πόλεμον. 9. Ἐνψάμην τὰς χεῖρας ψυχρῶ ὕδατι. 10. Διὰ τί οὐκ ἐδέξω τοὺς παῖδας ἐν τῷ οἴκῳ;

§ 26. Μέσος καὶ παθητ. παρακείμενος.

α' Ἐπὶ ῥωννενοτολύκτων.

λέ-λυ-μαι, πε-παίδευ-μαι

	Ἡμεῖς λέγομεν				Οἱ ἄρχαται ἔλεγον	
ἔχω	λυθῆ	ἢ	εἶμαι	λελυμένος		λέ-λυ-μαι
ἔχεις	λυθῆ	ἢ	εἶσαι	λελυμένος		λέ-λυ-σθαι
ἔχει	λυθῆ	ἢ	εἶναι	λελυμένος		λέ-λυ-ται
ἔχομεν	λυθῆ	ἢ	εἶμεθα	λελυμένοι		λέ-λυ-μεθα
ἔχετε	λυθῆ	ἢ	εἶσθε	λελυμένοι		λέ-λυ-σθε
ἔχουσι	λυθῆ	ἢ	εἶναι	λελυμένοι		λέ-λυ-νται ἢ λέλυμένοι εἰδί(ν).

Ἐσκήσεις 36.

Ἰδρῶω = κτίζω, κατασκευάζω. Βλέπω εἰς τι = ἀποβλέπω εἰς τι.

1. Ὁ αἰχμάλωτος ὑφ' ἡμῶν κέλνται. 2. Καλῶς βεβούλευσαι, ὦ παῖ, πρὸ τοῦ ἔργου. 3. Ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πολλοὶ ναοὶ τοῖς θεοῖς ἰδρύνται (ἢ ἰδρυνμένοι εἰσίν). 4. Ἄριστα πεπαιδευσθε ὑπὸ τοῦ πατρὸς. 5. Ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ τῶν δεσμῶν κέλσθε. 6. Καλῶς πεπαιδευμαὶ εἰς τὰ τῶν πολλῶν κατὰ βλέπων.

β' Ἐπὶ κρειτοφόνολύκτων (π, β, φ).

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
ἔχω	γραφή	γέγραμμαι	(γέ-γραῶ-μαι)
ἔχεις	γραφή	γέγραψαι	(γέ-γραῶ-σαι)
ἔχει	γραφή	γέγραπται	(γέ-γραῶ-ται)
ἔχομεν	γραφή	γεγράμμεθα	(γε-γραῶ-μεθα)
ἔχετε	γραφή	γέγραφθε	(γέ-γραῶ-σθε)
ἔχουσι	γραφή	γεγραμμένοι εἰσί(ν).	
ἢ εἶμαι	γεγραμμένος κλ.		

"Ασκησις 37.

Καταλείπομαι=ἐγκαταλείπομαι (ἀφήνομαι). "Ἡῶν=πλέον.

Ἀποτείδωμαι=ἀποβάλλω (ἀπ' ἐμαυτοῦ). Ἀδοξία=κακὴ φήμη, ἀτιμία.

Ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἔργοις=διὰ τὰς κακὰς πράξεις.

1. Τὰ μέλλοντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κέκρουπται. 2. Μέγιστος εὐεργέτης τῆς πόλεως ἀναγέγραψαι. 3. Οἱ εὐεργέται ὑπὸ πάντων καταλελειμμένοι εἰσίν. 4. Ἐγγέγραμμαι ἤδη εἰς τοὺς ἄνδρας. 5. Πολλάκις βεβλάμμεθα ὑπὸ τῶν πονηρῶν. 6. Ἀποιτίφθε ἤδη τὴν ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἔργοις ἀδοξίαν.

γ' Ἐπὶ οὐρανιοκόφονολύκτων (κ, γ, ζ).

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
ἔχω	πλεγθῆ	πέπλεγμαι	(πέ-πλεκ-μαι)
ἔχεις	πλεγθῆ	πέπλεξαι	(πέ-πλεκ-σαι)
ἔχει	πλεγθῆ	πέπλεκται	(πέ-πλεκ-ται)
ἔχομεν	πλεγθῆ	πεπλεγμεθα	(πε-πλέκ-μεθα)
ἔχετε	πλεγθῆ	πέπλεχθε	(πέ-πλεκ-σθε)
ἔχουσι	πλεγθῆ	πεπλεγμένοι εἰδί(ν).	
ἢ εἶμαι	πεπλεγμένος κλ.		

"Ασκησις 38.

Σπουδαῖος=χρηστός, ἠθικός. Νόθος=ἀσθένεια.

Φυλάττωμαι (τινᾶ)=προφυλάττωμαι (ἀπὸ τινα).

1. Ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ ἀπήλλαται πάσης κακίας. 2. Οἱ ἀποθανόντες καὶ νόσων καὶ λυπῶν καὶ πάντων τῶν ἄλλων τοῦ βίου κακῶν ἀπὴλλαγμένοι εἰσί. 3. Περιλάγμεθα τοὺς ἄλλα μὲν λέγοντας, ἄλλα δὲ ἐν νῶϊ ἔχοντας. 4. Ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ἐκπέπληγμαί. 5. Τοῦ κακοῦ ἀπήλλαξαι. 6. Πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ὑπέρ τῆς πόλεως διαπέπραχθε.

δ' Ἐπὶ ὀδοντοφονολύκτων (τ, δ, θ).

Ἡμεῖς λέγομεν

ἔχω	πεισθῆ
ἔχεις	πεισθῆ
ἔχει	πεισθῆ
ἔχομεν	πεισθῆ
ἔχετε	πεισθῆ
ἔχουσι	πεισθῆ
ἢ εἶμαι	πεπεισμένος κλπ.

Οἱ ἄρχαιοι ἔλεγον

πέπεισμαι	(πέ-πειθ-μαι)
πέπεισαι	(πέ-πειθ-σαι)
πέπεισται	(πέ-πειθ-ται)
πεπεισμεθα	(πε-πειθ-μεθα)
πέπεισθε	(πέ-πειθ-σθε)
πεπεισμένοι	εἰδῖ(ν)

Ἄσκησις 39.

Ὡς=ὄτι. Αἰσχρῖον=ἀσχητότερον, αἰσχροτέρον.

Ψεύδομαι (τινός)=στεροῦμαι (τινός). Παρασκευάζομαι=έτοιμάζομαι.

1. Πέπεισμαι ὡς οὐδὲν αἰσχρῖον ἀδικίας ἐστί. 2. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τοῖς κόλαξι πεπεισμένοι εἰσὶ. 3. Πολλάνκις, ὃ ἀνθρῶπε, τῶν ἐλπίδων ἔρυσσαι. 4. Κάλλιστα εἰς τὸν ἀγῶνα παρεσκευάσμεθα. 5. Πελοπόννησος ἀπὸ Πέλοπος ὀνόμασαι. 6. Πολλάνκις ὑμῖν συνηγώσισαι.

§ 27. Μῆσος καὶ πιθητικὸς ὑπερσυντέλικος.

α' Ἐπὶ φωνηεντολύκτων.

Ἡμεῖς λέγομεν

εἶχον	λυθῆ	ἢ	ἤμην	λελυμένος
εἶχες	λυθῆ	ἢ	ἦσο	λελυμένος
εἶχε	λυθῆ	ἢ	ἦτο	λελυμένος
εἶχομεν	λυθῆ	ἢ	ἦμεθα	λελυμένοι
εἶχετε	λυθῆ	ἢ	ἦσθε	λελυμένοι
εἶχον	λυθῆ	ἢ	ἦσαν	λελυμένοι

Οἱ ἄρχαιοι ἔλεγον

ἐ-λε-λυ-μην
ἐ-λε-λυ-σο
ἐ-λε-λυ-το
ἐ-λε-λυ-μεθα
ἐ-λε-λυ-σθε
ἐ-λε-λυ-ντο ἢ
λελυμένοι ἦσαν

Ἄσκησις 40.

Κωλύομαι (τινός)=ἐμποδίζομαι (ἀπὸ τινός). Ἄρτι=πρὸ ὀλίγου.

1. Ἐν Σπάρτῃ οἱ νεανῖαι εἰς ἀρετὴν ἐπεπαίδευντο (ἢ πεπαιδευμένοι ἦσαν). 2. Καλῶς ἐβερβονλεύμεθα πρὸ τοῦ ἔργου. 3. Ἀλέξανδρος ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐπεπαίδευτο. 4. Πᾶσαν τὴν ἡμέραν τοὺς πολεμίους διώξαντες περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέπανοθε. 5. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεκαλύμην τῶν κακῶν ἔργων. 6. Ἄρτι τοῦ ἔργου ἐπέπανσο.

β' Ἐπὶ ἀφωνολύκτων.

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
εἶχον	γραφή	ἐγγράμμην	(ἐ-γε-γράφ-μην)
εἶχες	γραφῆ	ἐγγράψο	(ἐ-γέ-γραψ-σο)
εἶχε	γραφῆ	ἐγγράπτο	(ἐ-γέ-γραψ-το)
εἶχομεν	γραφῆ	ἐγγράμμεθα	(ἐ-γε-γράφ-μεθα)
εἶχετε	γραφῆ	ἐγγράψθε	(ἐ-γέ-γραψ-σθε)
εἶχον	γραφή	γεγραμμένοι ἦσαν	
ἢ ἤμην γεγραμμένος	κλπ.		
εἶχον	πλεχθῆ	ἐπεπλέγγην	(ἐ-πε-πλέκ-μην)
εἶχες	πλεχθῆ	ἐπέπλεξο	(ἐ-πέ-πλεκ-σο)
εἶχε	πλεχθῆ	ἐπέπλεκτο	(ἐ-πέ-πλεκ-το)
εἶχομεν	πλεχθῆ	ἐπεπλέγμεθα	(ἐ-πε-πλέκ-μεθα)
εἶχετε	πλεχθῆ	ἐπέπλεχθε	(ἐ-πέ-πλεκ-σθε)
εἶχον	πλεχθῆ	πεπλεγμένοι ἦσαν	
ἢ ἤμην πεπλεγμένος	κλπ.		
εἶχον	πεισθῆ	ἐπεπειόμην	(ἐ-πε-πεῖθ-μην)
εἶχες	πεισθῆ	ἐπέπεισο	(ἐ-πέ-πειθ-σο)
εἶχε	πεισθῆ	ἐπέπειστο	(ἐ-πέ-πειθ-το)
εἶχομεν	πεισθῆ	ἐπεπειόμεθα	(ἐ-πε-πειθ-μεθα)
εἶχετε	πεισθῆ	ἐπέπεισθε	(ἐ-πέ-πειθ-σθε)
εἶχον	πεισθῆ	πεπεισμένοι ἦσαν	
ἢ ἤμην πεπεισμένος	κλπ.		

Ἐσκήσεις 41.

Κέρας (γ. ατος) = πτέρυξ (στρατεύματος).

Τάδομαι = παρατάσσομαι, τοποθετοῦμαι.

1. Τοῖς ἀγαθοῖς συμβούλοις ἀεὶ ἐπιστεύωμην. 2. Οἱ τῶν Ἀθηναίων νόμοι ἐν ξυλίταις σανίσι γεγραμμένοι ἦσαν. 3. Ὁ πόλεμος ἐκεκήρυκτο ἤδη. 4. Μόνοι κατελέλειπθε, ὦ παῖδες. 5. Ἐν τῇ μάχῃ ἐπὶ τοῦ δεξιῶ ἡμέτερος ἐτετάγμεθα. 6. Πάντων τῶν κακῶν ἀπήλλαξο.

§ 28. Πυθιακὸς μέλλων α' καὶ β'.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον
θά λυθῶ	λυ-θύδομαι	θά γραφῶ	γραφ-ήδομαι
θά λυθῆς	λυ-θύδη	θά γραφῆς	γραφ-ήση
θά λυθῆ	λυ-θύδεται	θά γραφῆ	γραφ-ήσεται
θά λυθῶμεν	λυ-θηνόμεθα	θά γραφῶμεν	γραφ-ήσομεθα
θά λυθῆτε	λυ-θύσεσθε	θά γραφῆτε	γραφ-ήσεσθε
θά λυθῶσι(ν)	λυ-θύσονται	θά γραφῶσι(ν)	γραφ-ήσονται

Οὕτω καὶ (λειπ-θήσομαι) λειψθήσομαι, (διωκ-θήσομαι) διωχθή-

σομαι, (πειθ-θήσομαι) πεισθήσομαι, ἀπαλλαγ-ήσομαι, βλαβ-ήσομαι.

Ἔσκησις 42.

Ἔδοπερ=καθὼς (βεβαίως). Καταλύω=καταστρέφω. Οὕτω=τοιουτοῦ-
πως. Ἐκκαλύπτω=φάνερώνω. Ποτέ=μίαν φοράν. Ῥαδίως=εὐκόλως.

1. Ὁσπερ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἐστερημένον καταλύεται, οὕτω καὶ πόλις ἄνευ νόμων καταλυθήσεται. 2. Ὑπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν κωλυθήσῃ, ᾧ πᾶν, τῶν κακῶν ἔργων. 3. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς ἀρετὴν παιδευθήσομαι. 4. Ὑπ' ἐμοῦ τῶν δεσμῶν λυθήσεσθε.—5. Οὐδέποτε οἱ φρόνιμοι ὑπὸ τῶν πονηρῶν πεισθήσονται. 6. Ὑπὸ τοῦ χρηστοῦ παιδὸς ἀεὶ τὰ ἀληθῆ λεχθήσεται. 7. Πάντα τὰ κεκρυμμένα ἐκκαλυφθήσεται ποιεῖ. 8. Ἄει οἱ Ἀθηναῖοι θανασιθήσονται.—9. Ὁ αἰχμάλωτος σφαγήσεται ὑπὸ τῶν ληστῶν. 10. Ῥαδίως ἀπαλλαγῆσεσθε τῶν κακῶν. 11. Ὑπὸ τῆς μητρὸς γραφήσεται μακρὰ ἐπιστολή. 12. Πόλις ἀρχομένη ὑπὸ ἀμελῶν ἀνθρώπων ῥαδίως βλαβήσεται.

§ 29. Ἐτελεσμένος μέλλων.

α' Ἐνεργητικός.

Ἡμεῖς λέγομεν				Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	
θά ἔχω	λύσει ἢ	θά ἔχω	λελυμένον	λελυκώς	ἔδομαι
θά ἔχῃς	λύσει ἢ	θά ἔχῃς	λελυμένον	λελυκώς	ἔδη
θά ἔχῃ	λύσει ἢ	θά ἔχῃ	λελυμένον	λελυκώς	ἔδοται
θά ἔχωμεν	λύσει ἢ	θά ἔχωμεν	λελυμένον	λελυκότες	ἔδομεθα
θά ἔχητε	λύσει ἢ	θά ἔχητε	λελυμένον	λελυκότες	ἔδοθε
θά ἔχωσι	λύσει ἢ	θά ἔχωσι	λελυμένον	λελυκότες	ἔδονται

Ἔσκησις 43.

Μερίμνα=φροντίς. Φυγαδεύω=ἐκδιώκω, ἔσορίζω.

Λύω (γέφυραν)=καταστρέφω (γέφυραν).

1. Ἐὰν τῷ Θεῷ πιστεύσῃς, τὰς μερίμνας ἐκ τῆς ψυχῆς πεφυγαδεύκως ἔσῃ. 2. Τὸν υἱὸν ἢ μήτηρ πεπαιδευκυῖα ἔσται. 3. Ὄταν ἔλθῃς πρὸς με, τὴν ἐπιστολὴν γεγραφώς ἔσομαι. 4. Ῥαδίως τὸ πρόβλημα λελυκότες ἔσεσθε. 5. Ἐὰν ταῦτα πράξωμεν, κενιδυνευκότες ἔσομεθα. 6. Οἱ στρατιῶται τὴν γέφυραν λελυκότες ἔσονται.

β' Μέθος καὶ παθητικός.

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἄρχατοὶ ἔλεγον			
θά ἔχω	λυθῆ	λελύδομαι	ἦ	λελυμένος	ἔδομαι
θά ἔχῃς	λυθῆς	λελύσῃ	ἦ	λελυμένος	ἔσῃ
θά ἔχη	λυθῆ	λελύσεται	ἦ	λελυμένος	ἔσται
θά ἔχομεν	λυθῆ	λελυσόμεθα	ἦ	λελυμένοι	ἔσόμεθα
θά ἔχητε	λυθῆ	λελυσέσθε	ἦ	λελυμένοι	ἔσεσθε
θά ἔχοσι	λυθῆ	λελύσονται	ἦ	λελυμένοι	ἔδονται

"Ασκησις 44.

*Ἐπιτάσσω=διατάττω. Λείπομαι=ὀπολείπομαι, μένω.

*Ἐξελέγω=ἀποδεικνύω. Ἀμαρτάνω=σφάλλω. Μάταιος=ἀνοφελής, ἀνόητος.

*Ἀπολύομαι=ἀπαλλάσσομαι.

1. Ἐπίτασον, ὧ πάτερ, καὶ τὸ ἔργον πεπράξεται. 2. Τοῖς ἀπίστοις οὐδείς φίλος κλείρεται. 3. Ἐάν με ἐξελέγῃς ἀμαρτάνοντα, μέγιστος ἐβεργέτης ἀναγεγραφή. 4. Πολλῶν καὶ ματαίων λόγων ἀπηλλαγμένοι ἔσόμεθα. 5. Δικαίως τῆς κατηγορίας ἀπολελύσεσθε. 6. Ἐάν οἱ παῖδες πείθονται τοῖς γονεῦσι, πολλῶν κακῶν ἀπηλλαγμένοι ἔσονται.

Α'. ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ

Α' ΟΡΙΣΤΙΚΗ

§ 30 Δυνητική ὀριστική.

Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἄρχ. ἔλεγον		Ἡμεῖς λέγομεν		Οἱ ἄρχ. ἔλεγον	
ἠδυνάμην	νά λύω	ἔλυον	ἂν	ἠδυνάμην	νά λύσω	ἔλυδα	ἂν
ἠδύνασο	νά λύῃς	ἔλυες	ἂν	ἠδύνασο	νά λύσῃς	ἔλυδας	ἂν
ἠδύνατο	νά λύῃ	ἔλυεν	ἂν	ἠδύνατο	νά λύσῃ	ἔλυδεν	ἂν
ἠδυνάμεθα	νά λύομεν	ἔλύομεν	ἂν	ἠδυνάμεθα	νά λύσομεν	ἔλύσαμεν	ἂν
ἠδύνασθε	νά λύητε	ἔλύετε	ἂν	ἠδύνασθε	νά λύσητε	ἔλύδατε	ἂν
ἠδύναντο	νά λύσσι(ν)	ἔλυον	ἂν	ἠδύναντο	νά λύσσοσι(ν)	ἔλυδαν	ἂν

"Ασκησις 45.

*Ἐπί τινι=διά τι. ὄντως=τῷ ὄντι, πράγματι. Φεύγω=ἀποφεύγω.

*Ἠδέως=εὐχαρίστως. Διαλέγομαι=συνομιλῶ.

1. Ὅτε παῖς ἦν, πολλά ἂν ἐμάνθανον. 2. Πᾶς τις ἂν ἔπραττε ταῦτα. 3. Τίς οὐκ ἂν ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῆς πόλεως; 4. Πολλά ἂν εἶπες τῷ διδασκάλῳ. 5. Συνεβουλευόμεν ἂν ὑμῖν. 6. Ὅπως ἂν ἐνόμισας τὸν παῖδα ἐπιμελή. 7. Ὁ παῖς ἔφευγεν ἂν τὸ κακόν. 8. Ταχύτερον (ἢ θάσσον) ἦλθες ἢ ὡς ἂν τις ἐνόμιζεν. 9. Ἐλθοῦσα ἂν τὸ πρόβλημα. 10. Ἡδέως ἂν διελεγόμην τοῖς φίλοις. 11. Ὁ παῖς ἔγραφεν ἂν ὁρθῶς τὴν ἐπιστολήν.

§ 31. Ὅριστικὴ τῆς ἀνεκπληρώτου εὐχῆς.

(μετὰ τοῦ εἶθε ἢ τοῦ εἰ γάρ)

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Εἶθε νὰ ἔζη ὁ πατήρ.	Εἶθε (εἰ γάρ) ἔζη ὁ πατήρ.
Εἶθε νὰ μὴ ἦθελες πράξει τὸ κακόν.	Εἰ γάρ (εἶθε) μὴ ἔπραξας τὸ κακόν.

Ἀσκησις 46.

Καταλείπω=ἀφήνω. Εἶθε ἢ εἰ γάρ=Εἶθε νά, ἄμποτε νά, μακάρι νά.

1. Εἶθ' εἶχομεν φίλους πιστοὺς. 2. Εἰ γάρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον. 3. Εἶθε μὴ ἐπράξατε τὸ κακόν. 4. Εἶθε μὴ κατελίπομεν τὴν παιροῖδα. 5. Εἶθε συνεβούλευες ἡμῖν τὰ ἄριστα. 6. Εἶθ' εὖρομεν ὑμᾶς χαίροντας. 7. Εἰ γάρ ἦν ὁ παῖς ἐπιμελής. 8. Εἶθ' ἐπράττομεν ἀεὶ τὸ ἀγαθόν. 9. Εἰ γάρ ἀπέθνησκον ἀντὶ σοῦ, ὦ τέκνον. 10. Εἶθ' ἦν ταῦτα ἀληθῆ.

§ 32. Ὅριστικὴ τοῦ ἀπραγματοποιήτου.

(Ἱστορικοὶ χρόνοι τῆς ὀριστικῆς μετὰ τοῦ ἂν).

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ἄν ἐμελέτων, θὰ ἐμάνθανον	Εἰ ἐμελέτων, ἐμάνθανον ἂν
Ἄν ἐμελέτας, θὰ ἐμάνθανες	Εἰ ἐμελέτας, ἐμάνθανες ἂν
Ἄν ἐμελέτα, θὰ ἐμάνθανε	Εἰ ἐμελέτα, ἐμάνθανεν ἂν

κ. λ. π.

Ἄν ἦθελον μελετήσαι, ἦθελον μάθει	Εἰ ἐμελέτησα, ἔμαθον ἂν
Ἄν ἦθελες μελετήσαι, ἦθελες μάθει	Εἰ ἐμελέτησας, ἔμαθες ἂν
Ἄν ἦθελε μελετήσαι, ἦθελε μάθει	Εἰ ἐμελέτησεν, ἔμαθεν ἂν

κ. λ. π.

"Αν εἶχον μελετήσῃ, θὰ εἶχον μάθει	Εἰ ἐμεμελετήκειν, ἐμεμαθήκειν ἄν
"Αν εἶχες μελετήσῃ, θὰ εἶχες μάθει	Εἰ ἐμεμελετήκεις, ἐμεμαθήκεις ἄν
"Αν εἶχε μελετήσῃ, θὰ εἶχε μάθει	Εἰ ἐμεμελετήκει, ἐμεμαθήκει ἄν

ζ. λ. π.

Ἐσκήσις 47.

Εἰ=ἄν. Πονῶ (έω)=κοπιᾶζω. Νῦν=τόρα. Εὐχθραίνουμαι=εὐχθριστοῦμαι.
 ἤμην=ἤμεθα. ἤθθα=ἤσο. Κελεύω=διατάσσω.
 Ποιῶ (έω)=πράττω. Κολλάζουμαι=τιμωροῦμαι.

1. Εἰ μὴ τότε ἐπόνουν, νῦν οὐκ ἄν ἠδφραινόμην. 2. Εἰ μὴ εἶχομεν φῶς, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἄν ἦμεν. 3. Εἰ σόφρων ἦθθα, οὐκ ἄν ἐπίσιενες τῷ κόλακι. 4. Εἰ ἐκέλευες, ὦ πάτερ, ἐποίουν ἄν τὰ κελευόμενα. — 5. Εἰ ἐδίδοξα τὸν ποῦδα, ἔμαθεν ἄν. 6. Εἴ τις ὑμῖν ἔλεξε ταῦτα, τί ἄν ἐποιήσατε; 7. Εἰ ἔλαβον χοήματα, ἔδωκα ἄν τοῖς φίλοις. — 8. Εἰ παρεβήκεις τὸν νόμον, ἐκεκόλασο ἄν. 9. Εἴ τις ὑμῶς ἐδεδιδάχει, ἐμεμαθήκειε ἄν. 10. Ὁ παῖς οὐκ ἄν ἐπεποιήκει (ἐπεπράχει) ταῦτα, εἰ μὴ ἐγὼ αὐτὸν ἐκεκελεύειν.

Β' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

§ 33. Ἑποτακτικὴ δηλοῦσα προτροπὴν, ἀπορίαν, ἀπαγόρευσιν.

α' Ἐπὶ προτροπῆς.

Ἐμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
"Ἄς πράττωμεν τὸ ἀγαθόν.	("Ἄγε, φέρε, ἴθι) πράττωμεν τὸ ἀγαθόν.
"Ἄς γυμναζώμεθα καλῶς.	("Ἄγε, φέρε, ἴθι) γυμναζώμεθα καλῶς.
"Ἄς γράφω ἐπιστολήν.	("Ἄγε, φέρε, ἴθι) γράφω ἐπιστολήν.

β' Ἐπὶ ἀπορίας.

Ἐμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Τι νὰ εἶπω, ὦ πῆτερ;	Τί εἶπω, ὦ πῆτερ;
Ποῦ νὰ φύγωμεν, ὦ μῆτερ;	Ποῦ φύγωμεν, ὦ μῆτερ;
Θέλεις νὰ σοι εἶπω ταῦτα;	Βούλει σοι εἶπω ταῦτα;

γ' Ἐπὶ ἀπαγορεύσεως.

Ἡμεῖς λέγομεν
 Νὰ μὴ εἴπῃς (εἴπητε) τζῦτζ.
 Κανείς νὰ μὴ εἴπῃ τζῦτζ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
 Μὴ εἴπῃς (εἴπητε) τζῦτζ.
 Μηδείς εἴπῃ τζῦτζ.

Ἄσκησις 48.

Φεύγω=ἀποφεύγω. Ὁρέγομαι=ἐπιθυμῶ. Ἄγε, ὄρεε, ἴθι=(ἔλα) ἄς.
 Σιγῶ (άω)=σιωπῶ. Ποῖ=ποῦ, εἰς ποῖον μέρος. Βούλομαι=θέλω.

1. Ἄει λέγομεν τὴν ἀλήθειαν. 2. Φεύγωμεν τὴν ἀδικίαν. 3. Πράττωμεν ἀεὶ τὸ ἀγαθόν. 4. Μὴ πράξωμεν τὸ κακόν. 5. Ἄει καὶ πανταχοῦ ὀρεγώμεθα τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς. 6. Ἄγε (φέρε, ἴθι) ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα τοῦ ἀνδρός. 7. Φέρε καὶ τὰς μαρινορίας ὑμῖν ἀναγνώ. 8. Εἴπωμέν τι ἢ οἰγῶμεν; 9. Τί τι ποιεῖσθε; 10. Ποῖ φύγωμεν; 11. Τί βούλει σοι εἶπω; 12. Πόθεν βούλεσθε ἄρξωμαι; 13. Μὴ ἀπέλθῃς. 14. Μὴ ἀπέλθῃτε. 15. Μηδείς ἀπέλθῃ.

Γ' ΕΥΚΤΙΚΗ

§ 34. Καθαρὰ εὐκτική (ἄνευ τοῦ ἄν) ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον
εἶθε νὰ λύω	λύ-οιμι	εἶθε νὰ λύσω	λύ-σαιμι
εἶθε νὰ λύῃς	λύ-οις	εἶθε νὰ λύῃς	λύ-σαις (σαις)
εἶθε νὰ λύῃ	λύ-οι	εἶθε νὰ λύσῃ	λύ-σαι (σαι)
εἶθε νὰ λύωμεν	λύ-οιμεν	εἶθε νὰ λύσωμεν	λύ-σαιμεν
εἶθε νὰ λύῃτε	λύ-οιτε	εἶθε νὰ λύσῃτε	λύ-σαιτε
εἶθε νὰ λύωσι(ν)	λύ-οιεν	εἶθε νὰ λύσωσι(ν)	λύ-σαιεν(αιεν)

Ἡμεῖς λέγομεν

εἶθε νὰ ἔχω λύσει
 εἶθε νὰ ἔχῃς λύσει
 εἶθε νὰ ἔχῃ λύσει
 εἶθε νὰ ἔχωμεν λύσει
 εἶθε νὰ ἔχητε λύσει
 εἶθε νὰ ἔχωσι λύσει

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

λελύκοιμι	ἢ λελυκῶς	εἶην
λελύκοις	ἢ λελυκῶς	εἶης
λελύκοι	ἢ λελυκῶς	εἶη
λελύκοιμεν	ἢ λελυκότες	εἶμεν
λελύκοιτε	ἢ λελυκότες	εἶτε
λελύκοιεν	ἢ λελυκότες	εἶεν.

Ἄσκησις 49.

1. (Εἶθε) πράττοιμι ἀεὶ τὸ ἀγαθόν. 2. Σῶξοι ἡμᾶς ὁ Θεός. 3. Υγι-

αίνοιτε, ὦ παῖδες. 4. (Εἶθε) μὴ λέγοις αἰσχρόν τι. 5. Εἶθε φυλάττοι-
 μεν καὶ σφίζοιμεν τὴν πόλιν. 6. Μήποτε πράττειν οἱ παῖδες κακόν τι.—
 7. (Εἶθε) μὴ βλάβειαν (βλάβαιεν) ἡμᾶς οἱ κακοί. 8. Μήποτε πράξαι-
 μεν ἄδικα. 9. (Εἶθε) πιστεύσειας (πιστεύσαις) τοῖς λόγοις μου.—10.
 Εἶθ' ἄριστα (πεπαιδευόμεν) πεπαιδευκότες εἶμεν τὰ τέκνα. 11. (Εἶθε)
 μὴ πεπιστευκῶς εἴης (πεπιστεύκοις) τοῖς κόλαξιν. 12. (Εἶθε) πεπραχὸς
 εἶην (πεπραχόμι) τὰ δίκαια.

§ 333. Δυνητικὴ εὐκτικὴ (μετὰ τοῦ ἄν) ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ.

Ἡμεῖς λέγομεν	
δύναμαι	νά λύω
δύνασαι	νά λύῃς
δύναται	νά λύῃ
δυνάμεθα	νά λύωμεν
δύνασθε	νά λύητε
δύνανται	νά λύωσι

Οἱ ἄρχαιοι ἔλεγον	
λύ-οιμι	ἄν
λύ-οις	ἄν
λύ-οι	ἄν
λύ-οιμεν	ἄν
λύ-οιτε	ἄν
λύ-οιεν	ἄν

Ἡμεῖς λέγομεν	
δύναμαι	νά λύσω
δύνασαι	νά λύσῃς
δύναται	νά λύσῃ
δυνάμεθα	νά λύσωμεν
δύνασθε	νά λύσητε
δύνανται	νά λύσωσι(ν)

Οἱ ἄρχαιοι ἔλεγον	
λύ-οαίμι	ἄν
λύ-οείας (λύ-οείς)	ἄν
λύ-οείεν (λύ-οεί)	ἄν
λύ-οαίμεν	ἄν
λύ-οαίτε	ἄν
λύ-οείαν (λύ-οαίεν)	ἄν.

Ἄσκησις 50.

1. Πράττοις ἄν, ὦ παῖ, ἀεὶ τὸ ἀγαθόν. 2. Πιστεύοιτε ἄν τοῖς φί-
 λοις. 3. Οὐκ ἄν πιστεύοιμεν τῷ ψεύδει. 4. Οἱ κακοὶ βλάπτειν ἄν τοὺς
 ἀγαθοὺς. 5. Φεύγοιτε ἄν τοὺς κακοὺς. 6. Ὁ χορηγὸς παῖς οὐκ ἄν λέγοι
 αἰσχρόν τι. — 7. Πράξαιμεν ἄν τὸ ἀγαθόν. 8. Οἱ ἀγαθοὶ οὐκ ἄν πρά-
 ξειαν (πράξαιεν) τὸ κακόν. 9. Πιστεύσειας (πιστεύσαις) ἄν τοῖς φίλοις.
 10. Οἱ πολέμοι οὐκ ἄν βλάβειαν (βλάβαιεν) τὴν πόλιν. 11. Τίνι ἄν
 ἀρέσει (ἀρέσαι) πόλις ἄνευ ὁμονοίας; 12. Πάντες ἄν ὁμολογήσειαν
 (ὁμολογήσαιεν) οὐκ ἢ ὁμόνοιά ἐστι μέγιστον ἀγαθὸν τῇ πόλει.

Σημ. Καὶ ἡ καθαρὰ καὶ ἡ δυνητικὴ εὐκτικὴ δὲν ἔχουσι μέλλοντα.

§ 36. Εὐκτική τοῦ πλαγίου λόγου ἐν τῇ ἐνεογ. φωνῇ (').

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	}	Ὁ παῖς ἔλυσε τὸ πρόβλημα
καὶ ἡμεῖς λέγομεν		(λόγος εὐθύς)
Καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	}	Ἡ μήτηρ λέγει (λόγος εὐθύς) οὗτοι οὗτοι
καὶ ἡμεῖς λέγομεν		παῖς ἔλυσε τὸ πρόβλημα (λόγ. πλάγιος)

Ἡμεῖς λέγομεν μόνον	}	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ἡ μήτηρ εἶπεν (λόγ. εὐθύς)		Ἡ μήτηρ εἶπεν (λόγ. εὐθύς) οὗτοι
οὗτοι οὗτοι ἔλυσε τὸ πρόβλημα	}	ὁ παῖς λύσει (ἢ ἔλυσε) τὸ πρό-
(λόγος πλάγιος)		βλημα (λόγ. πλάγιος)

Σημ. Ὅταν ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ὑπάρχῃ ἱστορικὸς χρόνος (παρτα., ἀόρ., ὑπερ-
συντ.), ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ἐτίθετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἡ ὀριστική (ἔλυσε) ἢ εὐκτική
(λύσει). Ἡ εὐκτική, ἡ ὁποία τίθεται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ἀντὶ τῆς ὀριστικῆς,
λέγεται *εὐκτική τοῦ πλαγίου λόγου* καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ ὀριστικήν. ὡς ἑξῆς:

λύοιμι	=λύω	ἢ ἔλυον	λύσοιμι	=λύσω
λύοις	=λύεις	ἢ ἔλυες	λύσοις	=λύσεις
λύοι	=λύει	ἢ ἔλυε(ν)	λύσοι	=λύσει
λύοιμεν	=λύομεν	ἢ ἐλύομεν	λύσοιμεν	=λύσομεν
λύοιτε	=λύετε	ἢ ἐλύετε	λύσοιτε	=λύσετε
λύοιεν	=λύουσι(ν)	ἢ ἔλυον	λύσοιεν	=λύσουσι(ν)

λύ-σαιμι	=ἔλυσα	λελύκοιμι	=λύονκα	ἢ ἐλέλυκα
λύ-σαις (-σαι)	=ἔλυσας	λελύκοις	=λέλυκας	ἢ ἐλέλυκεις
λύ-σαι	=λύει	λελύκοι	=λέλυκε	ἢ ἐλέλυκει
λύ-σαιμεν	=ἔλυσαμεν	λελύκοιμεν	=λέλυκαμεν	ἢ ἐλέλυκαμεν
λύ-σαιτε	=ἔλυσατε	λελύκοιτε	=λέλυκατε	ἢ ἐλέλυκατε
λύ-σαιεν (-σαιεν)	=ἔλυσαν	λελύκοιεν	=λέλυκασι	ἢ ἐλέλυκασαν

"Ασκησις 51.

Λύω (γέφυρον)=καταστρέφω (γέφυρον). Ἀγγελοσ=ἀγγελιοφόρος.

1. Πράττω ἀεὶ τὸ ἀγαθόν (λόγ. εὐθ.). Πολλὰς σοὶ εἶπον (λόγ. εὐθ.) ὅτι πράττοιμι (=πράττω) ἀεὶ τὸ ἀγαθόν (λόγ. πλάγιος). 2. Ὁ παῖς οὐκ ἔπρατε τὸ κακόν (λόγ. εὐθ.). Ὁ πατήρ ἔλεγεν (λόγ. εὐθ.) ὅτι ὁ παῖς οὐκ πράττει (=ἔπρατε) τὸ κακόν (λόγ. πλάγιος). 3. Ὁ παῖς γράφει αὐριον ἐπιστολῆν (λόγ. εὐθ.). Ἡ μήτηρ εἶπεν (λόγ. εὐθ.)

(1) Ὁ διδάσκων δύναται νὰ παραλείπῃ τὰς § § 36, 37, 40 καὶ 41.

ὅτι ὁ παῖς γράψαι (=γράψει) αὐριον ἐπιστολὴν (λόγ. πλάγ.).
 4. Οἱ πολέμοι ἔλυσαν τὴν γέφυραν (λόγ. εὐθ.). Ἦλθον ἄνδρες λέγοντες
 (λόγ. εὐθ.). ὅτι οἱ πολέμοι λύσειαν (=ἔλυσαν) τὴν γέφυραν
 (λόγ. πλάγ.). 5. Ὁ πατήρ πέπραχε τὸ ἔργον (λόγ. εὐθ.). Ὁ πατήρ
 εἶπεν (λόγ. εὐθ.). ὅτι (πεπραχῶς) πεπραχῶς εἶη (=πέπραχε)
 τὸ ἔργον (λόγ. πλάγ.). 6. Οἱ στρατιῶται ἡμῶν ἐνεκίχησαν τοὺς
 πολεμίους (λόγ. εὐθ.). Οἱ ἄγγελοι ἔλεγον (λόγ. εὐθ.) ὅτι οἱ στρα-
 τιῶται ἡμῶν (νεκικήκοιεν) νεκικήκότες εἶεν (=ἐνεκίχησαν)
 τοὺς πολεμίους (λόγ. πλάγ.).

§ 37. Ἐθικὴ τῆς ἐνεργητ. φωνῆς δηλοῦσα
 ἀπλῆν σκέψιν ἢ ἐπανάληψιν.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ἄν ἤθελον πράττει τὸ ἀγαθόν, δὲν ἤθελον ἁμαρτάνει (ἀπλῆ σκέψις)	Εἰ πράττοιμι τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμι (ἀπλῆ σκέψις)
Ὁ παῖς δὲν ἔπινεν, ἔν (ὁσάντις) δὲν ἐδίφα (ἐπανάληψις)	Ὁ παῖς οὐκ ἔπινεν, εἰ μὴ δαρῶη (=ἐδίφη) (ἐπανάληψις)

Ἄσκησις 52.

Καλὸς κάγαθος (=καλὸς καὶ ἀγαθός) = ὁ τέλειος ἄνθρωπος (ὁ ὄρατος
 κατὰ τὸ σῶμα καὶ καλὸς κατὰ τὴν ψυχὴν). Βουλευόμεναι = σκέπτομαι.

Σφόδρα = πολὺ. Ἐδοθίω = τρώγω. Κολλάω = τιμωρῶ.

1. Εἰ πράττοιμεν τὰ δίκαια, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμεν. 2. Εἴ τις λέγοι
 μὲν τὰ ἄριστα, πράττει δὲ τὰ κάλλιστα, δικαίως ἂν νομίζοιμεν αὐτὸν κα-
 λὸν κάγαθόν. 3. Εἰ ἴδοιμεν ὅτι ὑμεῖς βουλευέσθε σωτήριόν τι, ἔλθοιμεν
 ἂν πρὸς ὑμᾶς. 4. Πολλὰ ἂν εἶποι ὁ ἀποθανόν, εἰ φωνὴν λάβοι. 5.
 Ἀπέλθοιτε ἂν, ὅποτε τὸν μισθὸν λάβοιτε. — 6. Σωκράτης οὐκ ἔπινεν,
 εἰ μὴ δαρῶη (=ἐδίφη). 7. Σφόδρα ἔχαιρον, ὅποτε εὐτύχοιεν (=ἠτύ-
 χουν) οἱ φίλοι. 8. Οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἠσθιον, εἰ μὴ πεινῶεν (=ἐπείον).
 9. Εἰ ὁσάντις (=ἑώσον) τινὰ δίκαιον, τοῦτον ἐπύρουν. 10. Ὁ διδά-
 σκαλος ἐκόλαζε τὸν παῖδα, ὅποτε κατῶς γράφοι (=ἔγραφεν).

§ 38. Καθαρά εὐκτική τῆς μέσης καὶ παθ. φωνῆς.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Εἶθε νὰ λύομαι	λυ-οἶμην	Εἶθε νὰ λυθῶ	λυ-θειν
Εἶθε νὰ λύσαι	λύ-οιο	Εἶθε νὰ λυθῆς	λυ-θεις
Εἶθε νὰ λύηται	λύ-οιτο	Εἶθε νὰ λυθῇ	λυ-θειν
Εἶθε νὰ λύομεθα	λυ-οίμεθα	Εἶθε νὰ λυθῶμεν	λυ-θειμεν (θειμεν)
Εἶθε νὰ λύσθε	λύ-οιθε	Εἶθε νὰ λυθῆτε	λυ-θειτε (θειτε)
Εἶθε νὰ λύονται	λύ-οιντο	Εἶθε νὰ λυθῶσι	λυ-θειεν (θεισαν)

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Εἶθε νὰ ἔχω λυθῇ	λελυμένος εἶν
Εἶθε νὰ ἔχῃς λυθῇ	λελυμένος εἶς
Εἶθε νὰ ἔχῃ λυθῇ	λελυμένος εἶν
Εἶθε νὰ ἔχωμεν λυθῇ	λελυμένοι εἶμεν ἢ εἶμεν
Εἶθε νὰ ἔχητε λυθῇ	λελυμένοι εἶτε ἢ εἶτε
Εἶθε νὰ ἔχωσι λυθῇ	λελυμένοι εἶεν ἢ εἶσαν

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Εἶθε νὰ λουσθῶ	λουδαίμην	Εἶθε νὰ παύσω	παύοιμην
Εἶθε νὰ λουσῆς	λουδαίο	Εἶθε νὰ παύσῃς	παύοιο
Εἶθε νὰ λουσθῇ	λουδαίτο	Εἶθε νὰ παύσῃ	παύοιτο
Εἶθε νὰ λουσθῶμεν	λουδαίμεθα	Εἶθε νὰ παύσωμεν	παύοιμεθα
Εἶθε νὰ λουσῆτε	λουδαίθε	Εἶθε νὰ παύσητε	παύοιθε
Εἶθε νὰ λουσθῶσι	λουδαίντο	Εἶθε νὰ παύσωσι	παύοιντο

Ἀσκήσεις 53.

Παύομαι=παύω. Παύομαι ἀγαπῶν καὶ τιμῶν=παύω νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ τιμῶ. Νεανίας=Νέος. Στρατεύομαι=ἐκστρατεύω. Φυλάττομαι (τινά)=προφυλάττομαι (ἀπό τινα).

1. Εἶθε πάντες οἱ πολῖται προθυμότερα πείθονται τοῖς ἄρχουσιν. 2. Εἶθε μὴ παύσθε ἀγαπῶντες καὶ τιμῶντες τοὺς ἐδεργέτας. 3. Ἄνευ δικαιοσύνης καὶ ὁμοιοῦς μὴ λεγοίμεθα εὐδαίμονες. 4. Εἶθε πάντες ὁρθῶς βουλευοίμεθα.—5. Σωθείημεν ἐκ τοῦ κινδύνου. 6. Εἶθε πάντες οἱ νεανία καλῶς παιδευθεῖν. 7. Εἶθε πραχθεῖν τὰ χρηστά.—8. Εἶθε οἱ ἄρχοντες καλῶς βεβουλευμένοι εἶεν περὶ τῶν συμφερόντων τῆ πόλει. 9. Εἶθε ἄριστα πεπαιδευμένος εἶς. 10. Εἶθε πάντα δικαίως πεπραγμένα εἶν. 11. Φυλάξαισθε, ὦ παῖδες, τοὺς κόλαζις καὶ ψεύστας. 12. Μήποτε ἄδικον στρατείαν στρατευσάμεν.

§ 39. Δυνητική εὐκτική ἐν τῇ μέσῃ καὶ παθητ. φωνῇ.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
δύναμαι νὰ λύωμαι	λυ-οίμην ἄν
δύνασαι νὰ λύῃσαι	λυ-οιο ἄν
δύναται νὰ λύῃται κλπ.	λυ-οιτο ἄν κλπ.
<hr/>	
δύναμαι νὰ λυθῶ	λυ-θείην ἄν
δύνασαι νὰ λυθῃς	λυ-θείης ἄν
δύναται νὰ λυθῇ κλπ.	λυ-θείη ἄν κλπ.
<hr/>	
δύναμαι νὰ λουσθῶ	λου-δαίμην ἄν
δύνασαι νὰ λουσθῃς	λου-δαιο ἄν
δύναται νὰ λουσθῇ κλπ.	λου-δαιτο ἄν κλπ.
<hr/>	
δύναμαι νὰ παύσω	παν-δαίμην ἄν
δύνασαι νὰ παύσῃς	παύ-δαιο ἄν
δύναται νὰ παύσῃ κλπ.	παύ-δαιτο ἄν κλπ.

Ἄσκησις 54.

Οἴκαδε—Εἰς τὴν οἰκίαν. Βουλευόμεναι=σκέπτομαι. Πολιτεύομαι=διοικουμαι. Καταλύομαι=καταστρέφομαι. Στasiaζῶ=ἔχω στάσις, ἐμφύλιον πόλεμον. Σύν τινι=μετὰ τινος. Ἄφρων=ἀνόητος. Δειμαίνω=φοβοῦμαι. Διαπραττομαι=κατορθῶ.

1. Πορεύοισθε ἂν οἴκαδε. 2. Οὐδεὶς ἂν μετ' ὁδοῦ ἀσφαλῶς βουλευόιτο. 3. Πάντες ἂν πειθοίμεθα τοῖς νόμοις.— 4. Ἄνευ δημοσίας τῶν πολιτῶν πόλις οὐκ ἂν καλῶς πολιτευθῆι. 5. Ταχέως ἂν ἡ πόλις καταλυθῆι, εἰὰν οἱ πολῖται στασιαζῶσι. 6. Ῥαδίως ἂν πεισθῆις τοῖς λόγοις τοῦ πατρός.— 7. Πῶς ἂν τις σὺν ἄφροσι καλῶς βουλευόιτο; 8. Ἀνθρώποι ὄντες οὐκ ἂν πανοσιμέθα ἐλπίζοντες καὶ δειμαίνοντες. 9. Τῇ ἐπιμελείᾳ πολλὰ ἂν διαπραξοίμεθα.

§ 40. Εὐκτική τοῦ πλαγίου λόγου ἐν τῇ μέσῃ καὶ παθητικῇ φωνῇ (ιδεὶ § 36).

λυοίμην	=λύομαι ἢ ἐλύομαι	λυθείμην	=λύσομαι
λυοιο	=λύῃ ἢ ἐλύου	λυθείης	=λύσῃ
λυοιτο	=λύεται ἢ ἐλύετο κλπ.	λυθείη	=λύσεται κλπ.

λυθησοῖμιν	= λυθήσομαι	λυθεῖν	= ἐλύθη
λυθησίοιο	= λυθήσῃ	λυθείης	= ἐλύθης
λυθησίοιτο	= λυθήσεται κλπ.	λυθεῖν	= ἐλύθη κλπ.
λυθαίμην	= ἐλυθάμην	λελυμένος εἶην	= λέλυμαι ἢ ἐλελύμην
λυθαίτο	= ἐλύσω	λελυμένος εἶης	= λέλυσαι ἢ ἐλέλυσο
λυθαίτο	= ἐλύσατο κλπ.	λελυμένος εἶν	= λέλυται ἢ ἐλέλυτο κλπ.

Ἐσκήσεις 55.

Ἄρτι = πρὸ ὀλίγου.

1. Οἱ χρηστοὶ πολῖται ἀεὶ πείθονται τοῖς νόμοις (λ. εὐθ.)—Πολ-
λάκις σοι εἶπον (λ. εὐθ.) ὅτι οἱ χρηστοὶ πολέται ἀεὶ πείθονται
(= πείθονται) τοῖς νόμοις (λ. πλ.ζγ.). 2. Ὁ παῖς ἐπορεύετο οἴκαδε
(λ. εὐθ.)—Ἡ μήτηρ εἶπε (λ. εὐθ.) ὅτι ὁ παῖς πορεύοιτο (=
ἐπορεύετο) οἴκαδε (λ. πλ.ζγ.). 3. Ὁ χρηστός παῖς οὐδέποτε ψεύσεται
(λ. εὐθ.)—Ὁ πατήρ ἔλεγε (λ. εὐθ.) ὅτι ὁ χρηστός παῖς οὐ-
δέποτε ψεύσοιτο (= ψεύσεται (λ. πλ.ζγ.)). 4. Ὁ ἀδικῶν κολασθή-
σεται (λ. εὐθ.)—Πάντες ὠμολόγουν (λ. εὐθ.) ὅτι ὁ ἀδικῶν κο-
λασθήσεται (= κολασθήσεται) (λ. πλ.ζγ.). 5. Ὁ παῖς οὐκ ἐπέισθη
τοῖς τῶν πονηρῶν λόγοις (λ. εὐθ.)—Ἡ μήτηρ ἔλεγεν (λ. εὐθ.) ὅτι ὁ
παῖς οὐκ πεισθεῖη (= ἐπέισθη) τοῖς τῶν πονηρῶν λόγοις (λ.
πλ.ζγ.). 6. Ἐβουλευσάμεθα καλῶς πρὸ τοῦ ἔργου (λ. εὐθ.)— Πάντες
ἔλεγον (λ. εὐθ.) ὅτι καλῶς βουλευσάμεθα (= ἐβουλευσάμεθα)
πρὸ τοῦ ἔργου (λ. πλ.ζγ.). 7. Καλῶς οἱ παῖδες πεπαιδευνται (λ. εὐθ.)
—Ὁ διδάσκαλος εἶπεν (λ. εὐθ.) ὅτι καλῶς οἱ παῖδες πεπαι-
δευμένοι εἶεν (= πεπαιδευνται) (λ. πλ.ζγ.). 8. Ἄρτι ἐπεπαύμην
τοῦ ἔργου (λ. εὐθ.)—Εἶπον ὑμῖν (λ. εὐθ.) ὅτι ἄρτι πεπαυμένος
εἶην (= ἐπεπαύμην) τοῦ ἔργου (λ. πλ.ζγ.).

§ 41. Ὁρθογραφία τῆς μέσης καὶ παθητικῆς φωνῆς δηλοῦσα ἀπλῆν σκέψιν ἢ ἐπανάληψιν.

Ἡμεῖς λέγομεν

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἄν δὲν ἤθελον πείθεσθαι εἰς τοὺς
νόμους, ἤθελον τιμωρεῖσθαι (ἀπλῆ
σκέψις).

Εἰ μὴ πειθοίμην τοῖς νόμοις, κο-
λασσοίμην ἂν (ἀπλῆ σκέψις).

"Αν ἤθελον πεισθῆ εἰς τοὺς νό- | Ἐλ πεισθῆην τοῖς νόμοις, οὐκ ἂν
μους, δὲν ἤθελον τιμωρηθῆ (ἀπλῆ | κολασθεῖην (ἀπλῆ σκέψις).
σκέψις).

"Αν (δόσις) δὲν ἐπειθόμην εἰς | Εἰ (ὁπότε) μὴ πειθοίμην τοῖς
τοὺς νόμους, ἐτιμωροῦμην (ἐπκνζλ.) | νόμοις, ἐκολαζόμην (ἐπκνζληψις).

"Ασκησις 56.

Σωφρονίζομαι = γίνομαι σόφρων (αφρόνιμος). Προάγομαι = προβιβάζομαι.
Μιμνήσκομαι = ἐνθυμοῦμαι (ἀόρ. ἐμνήσθην). "Απτομαι (τινός) = ἐγγίζω,
πιάνω τι. Ζημιούμαι (όομαι) = τιμωροῦμαι. Βούλομαι = θέλω.

1. Εἰ ψεύδοιο, οὐκ ἂν πιστεύοιο. 2. Εἰ μὴ πείθοισθε τοῖς νόμοις, δικαίως ἂν κολάζοισθε. 3. Μεγάλη καὶ εὐδαιμών ἂν γίγναιτο ἡ πόλις, εἰ πάντες οἱ πολῖται προθύμως πείθονται τοῖς νόμοις. — 4. Εἰ τις δικαίως κολασθεῖη, σωφρονισθεῖη ἂν. 5. Εἰ τῶν μαθημάτων ἐπιμεληθεῖεν οἱ παῖδες, προαχθεῖεν ἂν. 6. Εἰ τῶν εὐεργεσιῶν μνησθείης, οὐκ ἂν ἀχάριστος νομισθείης. — 7. Εἰ μὴ πείθοιο τοῖς νόμοις, ἐκολάζου. 8. Οὐδίνος ἀπτοίτο Μίδας, χρυσὸς ἐγίγνετο. 9. Εἰ χρυσὸς ἢ ἄργυρος παρὰ Σπαρτιατῆ εὐρεθείη, θανάτῳ ἐζημιούτο. 10. Ὁ παῖς ἐγραφεν, ὁπότε βούλοιο.

Δ' ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ

§ 42. Προστακτικὴ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον
λύε ἢ νά λύης	λυ-ε	λύσον ἢ νά λύσης	λυ-σον
ἄς λύη	λυ-έτω	ἄς λύῃ	λυ-δάτω
λύετε ἢ νά λύητε	λυ-ετε	λύσατε ἢ νά λύσητε	λυ-δάτε
ἄς λύωσι(ν)	λυ-όντων ἢ λυ-έτωσαν	ἄς λύωσι(ν)	λυ-δάντων ἢ λυ-δάτωσαν

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
νά ἔχῃς λύσει	λελυκώς (=κυῖα, -ός) ἴδοθι
ἄς ἔχῃ λύσει	λελυκώς (=κυῖα, -ός) ἔδοτω
νά ἔχητε λύσει	λελυκότες (=κυῖαι, -ότα) ἔδοτε
ἄς ἔχωσι λύσει	λελυκότες (=κυῖαι, -ότα) ἔδωσαν (ἔδωσαν)

"Ασκησις 57.

Θεραπεύω = ἰατροῦ. Παιδεύω = ἐκπαιδεύω, μορφώνω.

κτίματα αὐτοῦ δημευθήτω. 7. Μὴ πείθεσθε τοῖς τῶν πονηρῶν λόγοις. 8. Ἐκ παίδων οἱ πολῖται πρὸς τὰ ἄριστα παιδευθέντων (παιδευθέντων). — 9. Πέπανσο τοῦ ἔργου. 10. Ὁ παῖς καλῶς πεπαιδευθήτω. 11. Περύλαχθε ἀνθρώπους ἄλλα μὲν λέγοντας, ἄλλα δὲ ἐν νῶ ἔχοντας. 12. Οἱ ἄρχοντες εὖ βεβουλεύσων (βεβουλεύσωνσαν). — 13. Παῦσαι τῶν κακῶν ἔργων. 14. Ὁ παῖς φυλαξάσθω τοὺς κόλακας καὶ τοὺς ψεύστας. 15. Εὖ βεβούλευσθε πρὸ τοῦ ἔργου. 16. Οἱ ἀγαθοὶ φυλαξάσθων (φυλαξάσθωνσαν) τοὺς πονηροὺς.

Ε' ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ

§ 44. Τελικὸν ἀπαρέμφατον.

α' Ἐπὶ ταυτοπροσωπίας.

Ἡμεῖς λέγομεν
Θέλω νὰ ὑγιαίνω.
Θέλεις νὰ ὑγιαίνης.
Ὁ παῖς θέλει νὰ ὑγιαίνῃ
Θέλουμεν νὰ ὑγιαίνωμεν.
Θέλετε νὰ ὑγιαίνητε.
Θέλουσι νὰ ὑγιαίνωσι(ν).

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Θέλω ὑγιαίνειν.
Θέλεις ὑγιαίνειν.
Θέλει ὑγιαίνειν.
Θέλουμεν ὑγιαίνειν.
Θέλετε ὑγιαίνειν.
Θέλουσιν ὑγιαίνειν

Ἐσκήσις 59.

Πρωτεύω=εἶμαι πρῶτος. Πονῶ(έω)=κοπιᾶζω.

1. Θέλω μαθάνειν. 2. Ἐπιθυμοῦμαι πρωτεύειν. 3. Τὸ μέλλον οὐδεὶς δύναται μαθεῖν. 4. Πάντες ἐπιθυμοῦμεν εὐδαιμόνες γενέσθαι. 5. Δύνασθε πράττειν ἀεὶ τὸ ἀγαθόν. 6. Οἱ ἀγαθοὶ ἐθέλουσι ποιεῖν.

β' Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας.

Ἡμεῖς λέγομεν
Θέλω ὁ παῖς νὰ εὐτυχῇ.
Θέλεις ἡ μήτηρ νὰ εὐτυχῇ.
Ἡ κόρη θέλει ὁ πατήρ νὰ εὐτυχῇ.
Θέλουμεν οἱ παῖδες νὰ εὐτυχῶσι (ν).
Θέλετε αἱ μητέρες νὰ εὐτυχῶσι (ν).
Αἱ κόραι θέλουσιν οἱ πατέρες νὰ εὐτυχῶσι (ν).

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Θέλω τὸν παῖδα εὐτυχεῖν.
Θέλεις τὴν μητέρα εὐτυχεῖν.
Ἡ κόρη θέλει τὸν πατέρα εὐτυχεῖν.
Θέλουμεν τοὺς παῖδας εὐτυχεῖν.
Θέλετε τὰς μητέρας εὐτυχεῖν.
Αἱ κόραι θέλουσι τοὺς πατέρας εὐτυχεῖν.

"Ασκήσις 60.

1. Ἐπιθυμῶ τὸν παῖδα μανθάνειν. 2. Ἐπιθυμοῦμαι τὴν κόρη προσέχειν. 3. Ἡ μήτηρ ἐπιθυμῶ τὸς παῖδας ὑγιαίνειν. 4. Ἐπιθυμοῦμεν τὸς γονεάς εὐτυχεῖν. 5. Ἐπιθυμοῦτε τὸς φίλους πλουτεῖν. 6. Οἱ ἀγαθοὶ θέλουσι πάντας τὸς ἀνθρώπους εὐτυχεῖν.

§ 45. Εἰδικὸν ἀπαρέμφατον.

α' Ἐπὶ ταυτοπροσωπίας.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον συνήθως
Λέγω ὅτι ὑγιαίνω.	Λέγω ὑγιαίνειν.
Λέγεις ὅτι ὑγιαίνεις.	Λέγεις ὑγιαίνειν.
Ἡ κόρη λέγει ὅτι ὑγιαίνει.	Ἡ κόρη λέγει ὑγιαίνειν.
Λέγομεν ὅτι ὑγιαίνομεν.	Λέγομεν ὑγιαίνειν.
Λέγετε ὅτι ὑγιαίνετε.	Λέγετε ὑγιαίνειν.
Αἱ κόραι λέγουσιν ὅτι ὑγιαίνουσι(ν).	Αἱ κόραι λέγουσιν ὑγιαίνειν.

"Ασκήσις 61.

Ἵπερέχω=εἶμαι ὑπέρτερος. Γινώσκω=γνωρίζω.

1. Λέγω πρωτεύειν. 2. Νομίζεις ὑπερέχειν. 3. Ἡ γυνὴ νομίζει εὐ-
τυχεῖσιν. 4. Ὁμολογοῦμεν τὸ ἔργον πεπραχέναι. 5. Νομίζετε πάντα
γιγνώσκειν. 6. Οἱ ἄνδρες ὁμολογοῦσιν ἄδικα πράξειν.

β' Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Λέγω ὅτι ὁ παῖς χρίζει.	Λέγω τὸν παῖδα χρίζειν.
Λέγεις ὅτι ὁ πατήρ χρίζει.	Λέγεις τὸν πατέρα χρίζειν.
Ἡ κόρη λέγει ὅτι ἡ μήτηρ χρίζει.	Ἡ κόρη λέγει τὴν μητέρα χρίζειν.
Λέγομεν ὅτι οἱ παῖδες χρίζουσι(ν).	Λέγομεν τὸς παῖδας χρίζειν.
Λέγετε ὅτι οἱ πατέρες χρίζουσι(ν).	Λέγετε τὸς πατέρας χρίζειν.
Αἱ κόραι λέγουσιν ὅτι αἱ μητέρες χρίζουσι(ν).	Αἱ κόραι λέγουσι τὰς μητέρας χρί- ζειν.

"Ασκήσις 62.

1. Λέγω τὸν Θεὸν πάντα γινώσκειν. 2. Νομίζεις τὸν βασιλεῖα εὐ-
τυχεῖν. 3. Ὁ πατήρ νομίζει τὸν παῖδα προκόπτειν. 4. Ὁμολογοῦμεν

πάντας ἀνθρώπους ἁμαρτάνειν. 5. Νομίζετε τὰς γυναῖκας ταύτας ἀδικεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν. 6. Πάντες ὁμολογοῦσιν ὁμόνοιαν μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τῇ πόλει.

Ε' ΜΕΤΟΧΗ

§ 46. Ἐπιθετικὴ μετοχή.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσέχει μνηθάνει. — Ὁ παῖς ὁ ὁποῖος προσέχει μνηθάνει.	Ὁ προσέχων μνηθάνει. — Ὁ προσέχων παῖς μνηθάνει.
Ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι προσέχουσι μνηθάνουσιν. — Αἱ κόραι αἱ ὁποῖαι προσέχουσι μνηθάνουσιν.	Αἱ προσέχουσαι μνηθάνουσιν. — Αἱ προσέχουσαι κόραι μνηθάνουσιν.

Ὁ λύων	=	ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος	λύει ἢ ἔλυεν.
Ἡ λύουσα	=	ἐκείνη ἡ ὁποία	λύει ἢ ἔλυεν.
Τὸ λῦον	=	ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον	λύει ἢ ἔλυεν.
Ὁ λύσων	=	ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος	θὰ λύσῃ.
Ὁ λύσας	=	ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος	ἔλυσεν.
Ὁ λελυκώς	=	ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος	ἔχει ἢ εἶχε λύσει.

Ἄσκησις 63.

Εὐπορῶ (εὖ) = πλουτῶ, εὖτυχῶ.

1. Ὁ ἐργαζόμενος εὐπορεῖ. 2. Ὁ ἀτακτῶν παῖς κολάζεται. 3. Ἡ ἐπιμελουμένη κόρη προκόπτει. 4. Τὰ προσέχοντα παιδιά μνηθάνει. 5. Οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὲρ πατρὶδος κινδυνεύοντες. 6. Ὁ ἐκ μεγάλων κινδύνων σεσωκώς τὴν πατρίδα ἐστὶν ἄξιος μεγίστης τιμῆς. 7. Ἐπαινοῦμεν τὰς ἀριστευσάσας μαθητρίδας. 8. Τιμᾶτε τὰς μητέρας τὰς πεπαιδευκίας τὰ τέκνα εἰς ἀρετὴν. 9. Ὁ μὴ πειθόμενος τοῖς νόμοις κολάζεται ὑπὸ τῶν δικαστῶν. 10. Οἱ νόμοι οἱ προστάσσοντες τὰ κατὰ καὶ ἀπαγορεύοντες τὰ κακά εἰσιν ἡ ψυχὴ τῆς πόλεως.

§ 47. Κατηγορηματικὴ μετοχή.

α' Διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὁριστικῆς ἀναλυομένη.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον συνήθως
Βλέπω ὅτι ὁ πῖς τρέχει.	Ὁρῶ τὸν πῖδα τρέχοντα.
Ὁ πῖς φθίνειται ὅτι τρέχει.	Ὁ πῖς φθίνειται τρέχων.

"Ασκησις 64.

Ἦροῶ (ἰώ) = βλέπω. Ἐξελέγχω = ἀποδεικνύω. Ψεύδομαι = λέγω ψεῦδη.

1. Ἦροῶμεν τοὺς παῖδας γράφοντας. 2. Οἱ παῖδες φαίνονται γράφοντες. 3. Δημοσθένης ἐξήλεγξε Φίλιππον ἀδικοῦντα. 4. Φίλιππος ἐξήλεγχθη ἀδικῶν. 5. Ὁ παῖς γινώσκει ἐπιμελούμενος. 6. Πάντες γινώσκουμεν τὸν παῖδα ἐπιμελούμενον. 7. Ὁ δικαστὴς ἀπέδειξε τὸν μάγιστρον ψευδόμενον. 8. Ὁ μάγιστρος ἀπεδείχθη ψευδόμενος. 9. Ὁ ἀνὴρ φαίνεται ἀεὶ τὴν ἀλήθειαν προτιμῶν.

β' Διὰ τοῦ νὰ καὶ ὑποτακτικῆς ἀναλυομένη.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
Δὲν ἔπαισα νὰ γράφω.	Οὐκ ἐπαύσαμην γράφων.
"Ἐπαύσα τὸν παῖδα νὰ τρέχη.	"Ἐπαύσα τὸν παῖδα τρέχοντα.

"Ασκησις 65.

Φιλῶ (ίω) = ἀγαπῶ. Ἀπειροῦκα (παρκα. τοῦ ἀπαγορεύω) = ἔχω ἀποκίμει (χουρασθῆ). Κάμνω = ἀποκίμνω. Παύομαι = παύω (ἐγώ). Παύω = παύω (ἄλλον).

1. Τὸν Θεὸν οὐ παύσομαι προστάτην ἔχων. 2. Ὁ βασιλεὺς ἔπαυσε τὴν πόλιν δυστυχοῦσαν. 3. Ὁ ἀνθρώπος οὐ παύεται ἐπιθυμῶν. 4. Τοὺς πένητας ἔπαυσε ἀδικουμένους. 5. Οὐκ ἀνέχομαι ἐβριζόμενος. 6. Οἱ γονεῖς οὐδέποτε παύονται φιλοῦντες καὶ ὠφελοῦντες τὰ τέκνα. 7. Ἀπειροῦκα βαδίζων καὶ τρέχων. 8. Μὴ κάμης φίλον ἀνδρα εἰσεργετῶν. 9. Οὐδέποτε παύσομαι τιμῶν τοὺς γονεάς.

§ 48. Παραθετικὴ μετοχή.

α' Συμφωνία παραθετικῆς μετοχῆς.

Ἐλθὼν ὁ πατὴρ συνεβούλευσεν ἡμῖν.

Ἐλθοῦσα ἡ γυνὴ ἔδωκε τοῖς παισὶ δῶρον.

Ἐλθὼν τὸ παιδίον ἔγραψεν ἐπιστολήν.

"Ασκησις 66.

Ἀδόμενος = εὐχαρίστως. Διαλέγομαι = συνομιλῶ. Ἐδοῖω (ἰώ) = φιλοξενῶ, φιλεῶ (ἄορ, εἰστίασα). Θεραπεύω = περιποιῶμαι. Ἄδω = ψάλλω, τραγοῦδῶ.

1. Φίλος ἐλθὼν εἶπεν ἡμῖν τὰ νεώτερα. 2. Φίλῳ ἐλθόντῳ ἄσμενοι διελεγόμεθα. 3. Φίλον ἐλθόντα πρὸς ἡμᾶς εἰσιτάσαμεν. 4. Φίλοι ἐλθόντες εἶπον ἡμῖν τὰ νεώτερα. 5. Φίλοις ἐλθοῦσιν εἶπομεν πολλά. 6. Φίλους ἐλθόντας πρὸς ἡμᾶς ἐθεραπεύσαμεν. 7. Γυναῖκες ἐλθοῦσαι ἦδον. 8. Παιδιά ἐλθόντα ἔγραφεν.

β' Γενικὴ ἀπόλυτος.

Θεοῦ θέλοντος (= ὅταν ὁ Θεὸς θέλῃ), οὐδὲν ἰσχύει φθόνος.

Ἀδούσης τῆς γυναικός (= ἐν ᾧ ἦδεν ἡ γυνή), ἠκούσθη θόρυβος.

Ἐκθεσις 67.

Ἰσχύω = ἔχω ἰσχὴν (δύναμιν). Πίψ (γ. ὀι-πός) = ψάθα. Πλέω = ταξιδεύω (διὰ θαλάσσης). Δρυῖς = δένδρον, βαλανιδιά. Ξηλεύομαι = κόπτω καὶ μαζεύω ξύλα. Θηλίνομαι = γίνομαι μαλθακός.

Ἄρρωδος = ἀδύνατος. Οὐδία = περιουσία.

1. Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ὀπίδος πλέοις (= καὶ ἐπὶ ὀπίδος πλέοις ἦν). 2. Δρυὸς πεσοῦσης, πᾶς ἀνὴρ ξηλεύεται. 3. Τῶν σωμάτων θηλυνομένων, αἱ ψυχαὶ ἄρρωστοίτεροι γίγνονται. 4. Σεισμοῦ γενομένου, πολλὰ ὀκία ἐπεσον. 5. Ἐλθόντος τοῦ υἱοῦ, ὁ πατὴρ εἶπεν. 6. Θελοντος τοῦ πατρὸς, πράττομεν τὸ ἔργον. 7. Τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, ὁ υἱὸς ἐκληρονόμησε τῆς οὐσίας.

§ 49. Δυναταὶ ἀναλύσεις παραθετικῆς μετοχῆς.

α' Χρονική.

Ἡμεῖς λέγομεν

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἄφ' οὗ πρὸς τοιοῦτον, ἐν ᾧ (ὅτε) χορεύει.

Ἄφ' οὗ πρὸς τὸν ἄρχαῖον, ἔλεγον.

Ἄφ' οὗ εἶπε τὸν ἄρχαῖον, ἀπῆλθεν.

Ἄφ' οὗ εἶπον ὁ πρὸς ἀπῆλθεν.

Ἄφ' οὗ (ὅταν) δειπνήσῃ ὁ πρὸς τὴν, ἔδειπνῃσεν.

Ἄφ' οὗ εἶπεν ὁ πρὸς τὴν, ἔδειπνῃσεν.

ἢ ἐλθῇ.

Ἄφ' οὗ ἔλθῃ ὁ πρὸς, εἶπεν ὁ υἱός.

Ἄφ' οὗ ἔλθῃ ὁ πρὸς, εἶπεν ὁ υἱός.

Ἄφ' οὗ ἔλθῃ ἡ μήτηρ, ἔδειπνῃσεν.

Ἄφ' οὗ ἔλθῃ ἡ μήτηρ, ἔδειπνῃσεν.

Ἐκθεσις 68.

Δειπνῶ (έω) = γευματίζω, τρώγω. Ἡξω = θά ἐλθω (ὁ ἐν. ἦξω = ἔξω ἔλθει).

Μεγίστος = μεγαλύτερος, γεροντότερος. Ἐαθ (γ. ἔαθος-ἦθος) = ἀνοίξει.

Θάλλω = φέρω φύλλα, πρασινίζω.

1. Πορευόμενοι οἱ παῖδες ἄδουσι. 2. Ταῦτα εἰπὼν ὁ κῆρυξ ἀπῆλθε.
3. Δειπνήσαντες ἤξομεν πρὸς ὑμᾶς. 4. Οἱ Ἕλληνες ἐμάχοντο αἶμα πο-
ρευόμενοι. 5. Οἱ Δαρειδαῖοι εὐθὺς παῖδες ὄντες ἐμάνθανον τιμᾶν
τοὺς πρεσβυτέρους. 6. Ἐξήλθομεν μεταξὺ δειπνοῦντες. 7. Τοῦ ἥρου
(=ἕαρος) ἐλθόντος, τὰ δένδρα θάλλει

β' Αἰτιολογική.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχ. ἔλεγον συνήθως
Ἐπειδὴ ἠδίκησας, ἐτιμωρήθης ἢ	Ἐτιμωρήθης, διότι ἠδίκησας.
Ἐτιμωρήθης, διότι ἠδίκησας.	
Ἐτιμωρήθης, διότι (ὡς νομίζω) ἔχεις ἀδικήσει.	Ἐκολάσθης ὡς ἠδικηκώς.
Ἐτιμωρήθης, διότι (πραγματι) ἔχεις ἀδικήσει.	Ἐκολάσθης ἅτε ἠδικηκώς.

Ἄσκησις 69.

Συνετὸς = νοήμων, γωστικὸς. Τρόπαιον = σημεῖον νίκης.

Τελευτῶ (άω) = ἀποθνήσκω. Θνητὸς = ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον

1. Ἀμελήσας ὁ παῖς οὐ προήχθη. 2. Ἀσθενοῦσα χθὲς ἡ κόρη
οὐκ ἦλθεν εἰς τὴν σχολήν. 3. Συνεῖδς ὢν φεύγεις τὴν παρουσίαν. 4.
Οἱ πονηροὶ κολασθήσονται ἠδικηκότες. 5. Οἱ στρατιῶται ἔσιψαν τρό-
παιον, ὡς νενικηκότες. 6. Πάντες τελευτήσομεν, αἵε θνητοὶ ὄντες. 7.
Σεισμοῦ γενομένου, πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἔπεσον.

γ' Ὑποθετικὴ μετοχή.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον συνήθως
Ἐὰν ἔχῃς νοῦν, ἀπαντα ἔχεις.	Νοῦν ἔχων ἀπαντα ἔχεις.
Ἐὰν τιμᾶς τοὺς γονεῖς, θά εὐτυ- χήσῃς.	Τιμᾶν τοὺς γονεῖς εὐ πράξεις.

Ἄσκησις 70.

Εἴ ἢ καλῶς πράττω = εὐτυχῶ. Ὅμιλῶ (έω) = συναναστρέφομαι.

Ἀπιστῶ (έω) = δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι. Πειδόμεθα
(μέλλ. τοῦ πάσχω ἐκ θέμ. πενθ.) = θά λάθομεν.

1. Δίκαια πράττων σύμμαχον ἔξεις Θεόν. 2. Γονεῖς τιμᾶν ἔλιψε

Ξ' Τροπικὴ μετοχή.

Ἡμεῖς λέγομεν συνήθως	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον συνήθως
Εἶπον ταῦτα γελῶν (μὲ γέλια).	Εἶπον ταῦτα γελῶν.
Ζῶ ἀπὸ (μὲ) τὴν ἐργασίαν μου.	Ζῶ ἐργαζόμενος.
Ἀπ᾽ ἔλθον χωρὶς νὰ πράξω τίποτε.	Ἀπ᾽ ἔλθον οὐδὲν πράξας.

Ἄσκησις 73.

Ἦκον = ἦλθον. **Κεῶμαι (άομαι)** ἀποκτῶ.

Ἄκροῶμαι (άομαι) = ἀκούω μετὰ προσοχής.

1. Οἱ στρατιῶται ἦκον τρέχοντες. 2. Ὁ παῖς ἀποκρίνεται θαρρῶν.
3. Οἱ ἀνθρώποι ζῶσιν ἐργαζόμενοι. 4. Ἦλθον οὐκ ἔχων χρήματα. 5.
Εὐεργετοῦντες κτώμεθα φίλους πιστούς. 6. Ὁ μαθητὴς ἀκροᾷται τῶν
μαθημάτων καθήμενος. 7. Ἀλέξανδρος πολεμῶν μέγας ἐγένετο.

Ζ' ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

§ 50. Ῥήματα εἰς μι (1)

Ἔνεστώτες.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
δίδω	δίδω-μι	θέτω	τίθη-μι	στήνω	ἰστῆ-μι
δίδεις	δίδω-ς	θέτεις	τίθη-ς	στήνεις	ἰστῆ-ς
δίδει	δίδω-δι	θέτει	τίθη-δι	στήνει	ἰστῆ-δι
δίδομεν	δίδο-μεν	θέτομεν	τίθε-μεν	στήνομεν	ἰστα-μεν
δίδετε	δίδο-τε	θέτετε	τίθε-τε	στήνετε	ἰστα-τε
δίδουσι	διδο-αδι	θέτουσι	τίθε-αδι	στήνουσι	ἰστα-αδι (ά-αδι)

Ἐντὶ δὲ ἰστῆνω κλπ. λέγομεν καὶ σταίνω, σταίνεις, σταίνει κλπ.

Ἄσκησις 74.

Τροπιαῖον = σημείον νίκης.

1. Τί δίδως, ᾧ μῆτερο; 2. Δίδωμι τῇ θυγατρὶ ἀνθη. 3. Τί δίδετε,

(1) Τὰ εἰς -μι ῥήματα διδάσκονται, ὡς γνωστόν, ἐν τῇ Β' τάξει τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις κειμένοις ἀπαντῶσι καὶ τύποι ῥημάτων εἰς -μι, περιελάβομεν ἐν τῇ § 50 τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς τῶν συνηθεσάτων εἰς -μι ῥημάτων δίδωμι, τίθημι καὶ ἰσθῆμι. Ἄλλ' ὁ διδάσκων δύναται νὰ παραλίπη, τὴν § 50, ἂν κρίνη ἀναγκαῖον.

ὡ παῖδες; 4. Λίδομεν τοῖς μαθηταῖς βιβλία. 5. Ὁ Θεὸς δίδωσι τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ ἀγαθὰ. 6. Οἱ ἀγαθοὶ διδῶσιν ἄρτον τοῖς πένησι.— 7. Τί ἴσθης, ὦ παῖ; 8. Τὴν ῥάβδον μου ἴσθιμι. 9. Τί ἴστατε, ὦ πολῖται; 10. Ἀνδριάντα ἴσταμεν. 11. Ὁ ἀνὴρ τὴν σημαίαν ἴσθιμι. 12. Οἱ νικῶντες τρόπαιον ἴστασι.— 13. Τί τίθης, ὦ θύγατερ, ἐπὶ τῆς τραπέζης; 14. Ἀνθὴ τίθῃμι, ὦ μήτερο. 15. Τί τίθετε, ὦ παῖδες, ἐν τῷ κιβωτίῳ; 16. Τὰ παίγνια τίθεμεν. 17. Ὁ νομοθέτης τίθῃσι νόμους. 18. Οἱ εἰσεβεῖς τῷ Θεῷ πάντα τιθῆσι.

Παρατατικός.

Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον	Ἡμεῖς λέγομεν	Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον
ἔδιδον	ἔδιδουν	ἔθετον	ἐτίθη-ν	ἔστηνον	ἴστα-ν
ἔδιδες	ἔδιδουε	ἔθετες	ἐτίθειε	ἔστηνες	ἴστα-ε
ἔδιδε	ἔδιδου	ἔθετε	ἐτίθει	ἔστηνε	ἴσθη
ἔδιδόμεν	ἔδιδου-μεν	ἔθετομεν	ἐτίθε-μεν	ἔστήνομεν	ἴστα-μεν
ἔδιδετε	ἔδιδου-τε	ἔθετέτε	ἐτίθε-τε	ἔστήνετε	ἴστα-τε
ἔδιδον	ἔδιδου-σαν	ἔθετον	ἐτίθε-σαν	ἔστηνον	ἴστα-σαν

Ἀσκησις 75.

1. Τί ἐδίδους, ὦ παῖ; 2. Ἐδίδουν τῇ ἀδελφῇ βιβλίον. 3. Τί ἐδίδοτε, ὦ παῖδες; 4. Ἐδίδομεν τοῖς φίλοις ἄνθη. 5. Ὁ πατήρ ἐδίδον τῷ υἱῷ βιβλίον. 6. Αἱ μητέρες ἐδίδουσαν τοῖς παισὶν ἄρτον.— 7. Τί ἴσθης, ὦ παῖ; 8. Ἴσθην τὴν ῥάβδον μου. 9. Τί ἴστατε, ὦ παῖδες; 10. Ἴσταμεν τὰς ῥάβδους. 11. Ὁ ἀνδρεῖος ἴσθη τὴν σημαίαν. 12. Οἱ νικῆσαντες τρόπαιον ἴστασαν ἐπὶ τῇ νίκῃ.— 13. Τί ἐτίθει, ὦ γύναι, ἐπὶ τῆς τραπέζης; 14. Τὸν πῖλον ἐτίθην. 15. Τί ἐτίθετε, ὦ παῖδες, ἐν τῷ κιβωτίῳ; 16. Βιβλία ἐτίθεμεν. 17. Ὁ πατήρ πάντα τῷ Θεῷ ἐτίθει. 18. Οἱ νομοθέται νόμους ἐτίθεσαν.

Σημ. 1. Ἐν τῇ νέᾳ γλώσσῃ πάντα τὰ ὀήματα λήγονοι εἰς -ω ἐν τῷ ἀ' ἐνικῷ προσώπῳ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς, ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ ἄλλα λήγονοι εἰς -ω καὶ ἄλλα εἰς -μι.

Σημ. 2. Τὰ εἰς -μι διαφέρουσι τῶν εἰς -ω κατὰ τὴν κλίσιν μόνον ἐν τῷ ἐνεστώτῳ, παρατατικῷ καὶ ἀορίστῳ β', ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις κλινοῦνται κατὰ τὰ εἰς -ω.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Λέαινα καὶ ἀλώπηξ.

[Τί εἶπε λέαινα πρὸς ἀλώπεκα, ἥτις περιέπαιζεν αὐτήν, διότι εἶχεν ἓν μόνον τέκνον.]

Ἄλώπηξ λέαιναν ἔσχωπτεν,
ὄτι ἓν μόνον τέκνον ἔχει. Ἡ
δὲ λέαινα εἶπεν «ἓν, ἀλλὰ
λέοντα».

2. Ὕς καὶ κύων.

[Τί εἶπεν ὕς πρὸς κύνα, ὅτε ἐφιλονίκουν περὶ εὐτοκίας.]

Ὕς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον.
Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης ὅτι μόνη τῶν
τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ὕς ὑπολα-
βοῦσα εἶπεν «ἀλλ', ὅταν τοῦτο λέγῃς,
γίγνωσκε ὅτι τυφλὰ τίκτις».

3. Γυνὴ καὶ ὄρνις.

[Τί ἔπαθε γυνὴ πλεονέκτις, ἐπιθυμοῦσα νὰ γενᾷ ἡ ὄρνις τῆς δις τῆς ἡμέρας.]

Γυνὴ τις ὄρνιν εἶχε, καθ' ἐκάστην ἡμέ-
ραν ᾧδὸν αὐτῇ τίκτουσαν. Νομίζουσα δὲ
τέξεσθαι τὴν ὄρνιν δις τῆς ἡμέρας, εἰ πλείω
τροφὴν αὐτῇ παραβάλλοι, τοῦτο ἐποίει.
Ἡ δὲ ὄρνις πίων γενομένη οὐδ' ἄπαξ τῆς
ἡμέρας ἔτικτεν.

4. Κύων κρέας φέρουσα.

[Τί ἔπαθε κύων πλεονέκτης, ἥτις διέβαινε ποταμὸν κρατοῦσα κρέας.]

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε. Θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἐν τῷ ὕδατι ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μεῖζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ καταλιποῦσα τὸ ἴδιον ὤρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Καὶ οὕτω συνέβη αὐτῇ ἀμφοτέρων στρεφθῆναι.

5. Ὅρνις χρυσοτόκος.

[Τί ἔπαθεν ἄνθρωπος πλεονέκτης, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὰ χρυσοῦ φά· τὰ ὁποῖα ἐγέννη ἢ ὄρνις του.]

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ὄρνιν φά χρυσοῦ τίκτουσαν. Νομίσας δὲ ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι ἀπέκτεινε ταύτην, ἀλλ' εὔρεν ὁμοίαν ταῖς λοιπαῖς ὄρνισιν. Οὕτω δὲ ἐλπίσας ἀθρόον πλοῦτον εὐρήσειν καὶ τοῦ μικροῦ ἐστερήθη ἐκεῖνου.

6. Κίχλη.

[Τί ἔπαθε κίχλη, ἥτις δὲν ἀπεμακρύνετο μυρσινῶνος διὰ τὴν λαιμαργίαν της.]

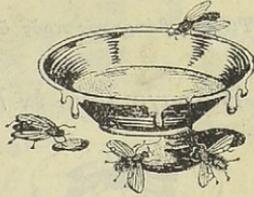

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλη ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀπεχώρει. Ἰξευτῆς δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἴξευσε καὶ μετ' ὀλίγον συνέλαβεν. Ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔλεγε· «δειλαία εἰμί, ἢ διὰ τροφῆς γλυκύτητα τοῦ βίου στεροῦμαι».

7. Μυῖαι.

[Τί ἐπαθον μυῖαι, αἵτινες δὲν ἀπεμακρόνοντο μέλιτος διὰ τὴν λαιμαργίαν των.]

Ἐν τινι ταμειῷ μέλι ποτὲ ἐξεχύθη. Μυῖαι δὲ προσπτόμεναι κατήσθιον διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ μέλιτος οὐκ ἀπεχώρουν. Ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν, οὐκ ἐδύναντο ἀναπτέσθαι. Ἀποπνιγόμενοι οὖν ἔλεγον «ἀθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχείαν ἡδονὴν τοῦ βίου στερούμεθα».

8. Ταῦροι τρεῖς καὶ λέων.

[Πῶς κατόρθωσεν εἰς λέων νὰ καταφάγη τρεῖς ταύρους.]

Ταῦροι τρεῖς ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέμοντο λειμῶνι. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία. Γλυκέσι δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας εἶτα καθ' ἕνα ἀδεῶς ἤσθιεν.

9. Γεωργοῦ παῖδες.

[Τί ἐπραξε γεωργὸς βλέπων τοὺς παῖδας αὐτοῦ φιλονικούντας.]

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον. Ὁ δὲ λόγους ἐπειρᾶτο πείσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὔτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐπέιθοντο. Διό, ὅπως αὐτοὺς ἔργῳ τινὶ πείσειεν, ἔλεξε «κομίσαστέ μοι ῥάβδων δέσμη». Τῶν δὲ παίδων κομισάντων ταύτην, ἀθρόας τὰς ῥάβδους θραῦσαι αὐτοὺς ἐκέλευσεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐδύναντο τοῦτο ποιῆσαι, λύσας τὴν δέσμη ἀνὰ μίαν ῥάβδον

θραῦσαι ἐκέλευσεν ἕκαστον. Τῶν δὲ παίδων ῥαδίως τοῦτο ποιησάντων, ἔλεξεν αὐτοῖς· «καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμονοῆτε, νικήσετε, ἐὰν δὲ στυσιάζητε, ἡττηθήσεσθε».

10. Βάτραχοι.

[Τί εἶπε βάτραχος πρὸς ἄλλον βάτραχον προτρέποντά αὐτὸν νὰ καταβῶσιν εἰς βαθὺν φρέαρ.]

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. Θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, κατέλιπον ταύτην καὶ ἀνεζήτησαν ἑτέραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιετυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ὁ ἕτερος εἶπε τῷ ἑτέρῳ· «συγκατέλωμεν, ὦ φίλε, εἰς τόδε τὸ φρέαρ». Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· «ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα ;».

11. Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

[Τί εἶπεν ἀλώπηξ πρὸς τράγον μὴ δυνάμενον νὰ ἀνέλθῃ ἐκ βαθέος κρημνοῦ.]

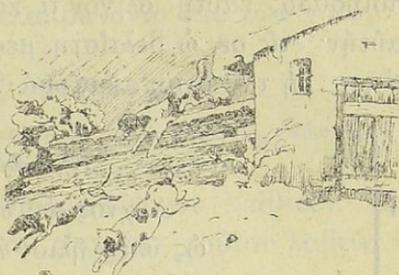
Τράγος ἐν θέρει σφόδρα διψήσας κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνὸν ὕδωρ πιεῖν. Πιὼν δὲ ὕδωρ πολὺ οὐκ ἐδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζήτηται. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα εἶπεν· «ὦ ἀνόητε, εἰ νοῦν εἶχες, οὐκ ἂν κατέβης πρότερον, εἰ μὴ τὴν ἀνοδὸν ἐσκέψω».

12. Γεωργὸς καὶ κύνες.

[Τί εἶπον κύνες πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ὁ κύριός των ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κατέφαγε τὰ χεῖριμα αὐτῶν ζῶα.]

Γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος ἀπελήφθη ἐν τῇ ἐπισύλει. Ἐπειδὴ δὲ

οὐκ ἔδύνατο τροφήν ἑαυτῷ πορίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ χειμὼν ἐπέμενε, καὶ τὰς αἰγας κατέσφαξε· τὸ τρίτον δέ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις τοῦ χειμῶνος ἐγίνετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες, θεασάμενοι τὰ πραττόμενα, εἶπον πρὸς ἀλλήλους· «ἀνάγκη ἡμῶν ἀπελθεῖν ἐνθένδε· πῶς γὰρ φείσεται ἡμῶν ὁ δεσπότης, ὃς οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν ἐφείσατο;».

13. Χελώνη καὶ ἄετός.

[Τί ἔπαθε χελώνη ἐπιμένοσα νὰ μάθῃ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα.]

Χελώνη ἄετὸν ἰκέτευε διδάξαι αὐτὴν πέτεσθαι. Τοῦ δὲ παραινοῦντος πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐξείηνη ἔτι μᾶλλον ἰκέτευεν αὐτόν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν τοῖς ὄνυξι καὶ εἰς ὕψος ἄρας εἶτα ἀπέλυσεν. Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετροίβη.

14. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

[Πῶς διένειμεν ὄνος τὰ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του ἀγρευθέντα ζῶα καὶ τί ἔπαθε καὶ πῶς ἔπειτα διένειμεν αὐτὰ ἀλώπηξ καὶ τί εἶπε.]

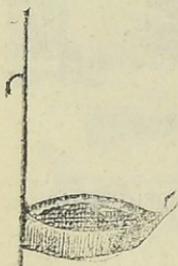
Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ συμμαχίαν ποιησάμενοι ἐθήρευσον. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ προσέταξε διανεῖμαι· ὁ δὲ τρία μέρη ἕξ

ἴσου διένειμεν αὐτοῖς. Καὶ ὁ λέων ὀργισθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Εἶτα τὴν ἀλώπεκα μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δέ, ἐν μέρος ποιήσασα, ἑαυτῇ ὀλίγον τι κατέλιπε. Καὶ ὁ λέων εἶπε πρὸς αὐτήν « τίς σε, ὦ βελτίστη, μερίζειν οὕτως ἐδίδαξεν; ». Ἡ δὲ εἶπεν· « ἡ τοῦ ὄνου συμφορὰ ».

15. Λύχνος.

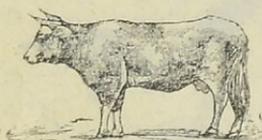
[Τι ἔπαθεν εἰς ὑπερήφανος λύχνος]

Λύχνος μεθύων ἐλαίῳ καὶ φαίνων ἐκαυχᾶτο ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος, εὐθύς ἀπεσβέσθη ὁ λύχνος. Τὸ δεύτερον δὲ ἄπτον τις εἶπεν αὐτῷ· « φαίνε, λύχνε, καὶ σίγα τῶν ἀστέρων τὸ φῶς οὐδέποτε ἐκλείπει ».

16. Κώνωψ καὶ ταῦρος.

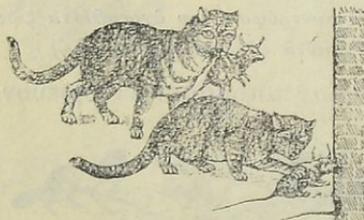
[Τι εἶπε ταῦρος πρὸς κώνωπα, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ κέρατός του ἤρώτα αὐτὸν ἂν θέλει νὰ ἀπέλθῃ.]

Κώνωψ ἐπὶ κέρατος ταύρου πολὺν χρόνον ἐκαθίζετο. Μέλλων δὲ ἀπαλλάξεσθαι ἐπυνθάνετο τοῦ ταύρου εἰ βούλεται ἤδη αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· « ἀλλ' οὔτε, ὅτε ἤλθες, ἐνόησα οὔτε, ἐὰν ἀπέλθῃς, νοήσω ».

17. Μύες καὶ γαλαῖ.

[Τι ἔπαθον οἱ στρατηγοὶ μυῶν, ὅτε ἐπολέμουν πρὸς γαλαῖς, διὰ τὴν κουφόνοιάν των.]

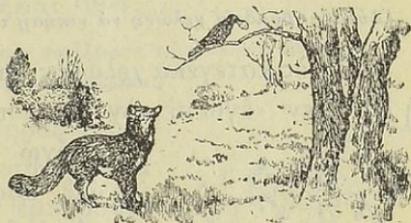
Μυοὶ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Ἄει δὲ οἱ μύες ἠτιώμενοι ὑπέλαβον δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχειν διὰ τοῦτο ἐκλεξάμενοί τινες ἑαυτῶν στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν. Οἱ δέ, βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατεσκεύασαν καὶ ἑαυτοῖς συνῆψαν. Γενομένης δὲ τῆς

μάχης, οἱ μῦες πάλιν ἠττήθησαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ῥα-
δίως εἰσέδυνον εἰς τὰς ὀπὰς, οἱ δὲ στρατηγοί, οὐ δυνάμενοι
εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα, συνελαμβάνοντο ὑπὸ τῶν γαλῶν καὶ
κατησθίοντο.

18. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ.

[Πῶς κατόρθωσεν ἀλώπηξ νὰ ἀρπάσῃ τὸ κρέας κόρακος, καθημένου ἐπὶ
δένδρου].

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν. Ἀλώ-
πηξ δὲ ἰδοῦσα αὐτὸν ἐβούλετο τὸ κρέας τούτου λαβεῖν. Διὸ
προσελθοῦσα ἐπῆνει αὐτὸν
ὡς εὐμεγέθη τε καὶ καλὸν
καὶ ἔλεγεν ὡς πρέπει αὐτῷ
μάλιστα τῶν ὀρνίθων βασι-
λεύειν καὶ τοῦτο πάντως ἂν
ἐγένετο, εἰ φωνὴν εἶχεν. Ὁ
δέ, δηλῶσαι αὐτῇ βουλόμε-
νος ὅτι καὶ φωνὴν ἔχει, ἔβαλε τὸ κρέας καὶ μέγα ἔκραζεν
ἐκείνη δέ, τὸ κρέας ἀρπάσασα, εἶπεν «ὦ κόραξ, ἔχεις τὰ πάντα
νοῦν μόνον κτῆσαι».

19. Τέττιξ καὶ μύρμηκες.

[Τί εἶπον μύρμηκες πρὸς τέττιγα πεινῶντα καὶ ζητοῦντα παρ' αὐτῶν τροφήν].

Χειμῶνος τῶν σίτων βρεχθέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. Τέτ-
τιξ δὲ πεινῶν ἤπει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ
δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· «διὰ τί τὸ θέ-
ρος οὐ συνήγες τροφήν;». Ὁ δὲ εἶπεν
«οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἠδον μουσικῶς».

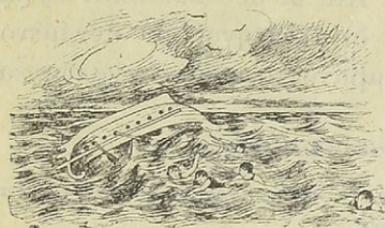
Οἱ δὲ γελῶσαντες εἶπον· «Ἄλλ', εἰ θέρους ἠδες, χειμῶνος ὄροχθ».

20. Ναυαγός.

[Τί εἶπε ναυαγός τις πρὸς συνναυαγὸν μὴ κολυμβῶντα, ἀλλ' ἐπικαλούμενον
τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηναῆς].

Ἄνῆρ πλούσιος Ἀθηναῖος μετ' ἄλλων τινῶν ἔπλει. Χειμῶ-

νος δὲ σφοδροῦ γενομένου, ἡ ναῦς περιετρόπη. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος μυρία ἐπηγγέλλετο, εἰάν σωθῆ. Εἷς δὲ τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος εἶπε πρὸς αὐτόν «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει».

21. Χελώνη καὶ λαγῶς.

[Δύναται βραδεῖα χελώνη νὰ νικήσῃ ταχύπουν λαγῶν ἐν ἀγῶνι δρόμου.]

Λαγῶς κατεγέλα χελώνης, ὅτι δυσκινήτους τοὺς πόδας ἔχει· ἡ δὲ εἶπεν «ἐγὼ σὲ τὸν ταχὺν τοῖς ποσὶ νικήσω». Ὁ δὲ εἶπε «λόγῳ μόνῳ, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ' ἀγωνίζου καὶ γνώσῃ· τίς δὲ τὸν τόπον ὀρειεὶ καὶ βραβεύσει τὴν νίκην;». Ἀλώπηξ δὲ παρατυχοῦσα ἔταξε τόπον τοῦ δρόμου τὴν εὐθείαν ὁδόν. Καὶ ὁ μὲν λαγῶς θαρρῶν τοῖς ποσὶν ἐκοιμήθη· ἡ δὲ χελώνη οὐ ῥαθυμήσασα ἤρξατο τοῦ δρόμου καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ τέμα ἀφίκετο. Ὁ δὲ λαγῶς μετὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγεροθεὶς καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ τέμα εὗρε νικῶσαν τὴν βραδεῖαν χελώνην.

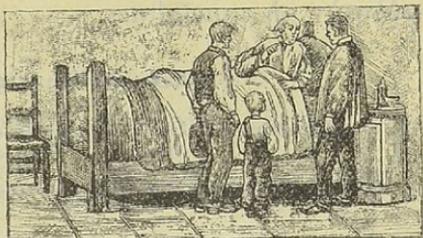

22. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

[Πῶς δύναται τις νὰ εξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀμπέλου θησαυρόν.]

Γεωργὸς μέλλον καταλύειν τὸν βίον ἐβούλετο τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν τῆς γεωργίας λαβεῖν. Προσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς εἶπε «παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ἀπέροχομαι, ὑμεῖς δὲ, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὑπ' ἐμοῦ κέκρυπται, ζητήσαντες

εὐρήσετε πάντα». Οἱ μὲν οὖν παῖδες, νομίσαντες θησαυρὸν ἔκει που ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκεκρύφθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρῶ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἀμπελος καλῶς σκαφεῖσα πολλῶ πλείονας καρποὺς ἔφερεν.

23. Πῆρας δύο.

[Διὰ τί ἕκαστος ἄνθρωπος τὰ μὲν σφάλματα τῶν ἄλλων βλέπει,
τὰ δὲ ἰδικά του δὲν βλέπει.]

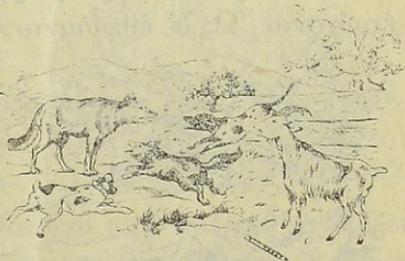
Ἄνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπίσθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρω· ἀλλ' ἡ μὲν ἔμπροσθεν γέμει κακῶν ἀλλοτρίων, ἡ δὲ ὀπίσθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἑαυτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

24. Ἐριφος καὶ λύκος.

[Πῶς ἐσώθη ἔριφος καταδιωκόμενος ὑπὸ λύκου.]

Ἐριφος ὑστερήσας τῆς ποιμνῆς ὑπὸ λύκου ἐδιώκετο. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ «πέπεισμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμά εἰμι· ἀλλ', ἵνα μὴ ἀδόξως ἀποθάνω, αὐλησον, ὅπως ὀρχήσωμαι». Αὐλοῦντος δὲ τοῦ λύκου, ὁ ἔριφος ὤρχετο. Οἱ δὲ κύνες ἀκούσαντες καὶ ἐξεληθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς λέγει τῷ

ἐρίφω· «ταῦτά μοι καλῶς γίγνεται· ἔδει γάρ με σφαγέα ὄντα αὐλήτην μὴ μιμεῖσθαι».

25. Πίθηκος καὶ ἄλιεῖς.

[Τί ἔπαθε πίθηκος θελήσας νὰ μιμηθῇ ἄλιεῖς καὶ τί ἔλεγε διὰ τὸ πάθημά του.]

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἐκάθητο. Ὡς δὲ εἶδεν ἄλιεῖς ἔν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας, ἐθεῶτο τὰ ὑπ' αὐτῶν προαίτομενα. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκείνοι τὴν σαγήνην ἀνασπᾶσαντες μικρὸν ἄπωθεν ἠρίστων. Ὁ δὲ πίθηκος καταβὰς τότε ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ πράττειν μιμητικὸν γάρ ἐστι ζῷον ἄλλ', ὡς ἐφήσατο τῶν δικτύων καὶ συνελήφθη, ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν «ἔγωγε δίκαια πάσχω· τί γάρ, ἄλιεύειν οὐ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν ; ».

26. Ὀδοιπόροι καὶ πλάτανος.

[Τί ἀπήνησε πλάτανος πρὸς ὀδοιπόρους, οἵτινες ἀναπαυόμενοι ὑπὸ τὴν σκιάν της ἀπεκάλουν αὐτὴν ἄχρηστον.]

Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματος ἐτρούχοντο. Ὡς δὲ ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτην ἦλθον καὶ

ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀνωφελὲς καὶ ἀκαρπὸν τοῦτο τὸ δένδρον ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις. Ἡ δὲ ὑπολαβοῦσα εἶπεν «ὦ ἀχάριστοι,

ἔτι τῆς ἐξ ἑμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες ἀχρεῖαν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε :».

27. Μύρμηξ καὶ περιστέρα.

[Πῶς ἐσώθη ὑπὸ περιστερᾶς μύρμηξ, ἐν ᾧ ἐκινδύνευε γὰρ πνιγῆ, καὶ πῶς ἀνταπέδωκε τὴν εὐεργεσίαν.]

Μύρμηξ διψήσας κατήλθεν εἰς πηγὴν. Βουλόμενος δὲ πιεῖν ἀπελνίγετο. Περιστέρα δὲ ἐπὶ δένδρου καθεζομένη εἶδεν αὐτὸν καὶ κόψασα φύλλον ἔρριπεν εἰς τὴν πηγὴν. Ἐπὶ τούτου ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις ἰξεύων τὴν περιστεράν συλλαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ ἰδὼν ἔδακε τὸν πόδα τοῦ ἰξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγήσας ἔβαλε τοὺς ἰξευτικούς καλάμους καὶ ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστέραν.

28. Ἐλαφος καὶ ἄμπελος.

[Πῶς ἀνεκαλύφθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ κυνηγῶν ἔλαφος ἐν ἀμπέλῳ κεκοιμημένη καὶ τί ἔλεγε ἀποθνήσκουσα.]

Ἐλαφος κυνηγέτας φεύγουσα ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύφθη. Παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος ἤδη ἐν ἀσφαλεῖ ἐνόμιζεν εἶναι. Διὸ τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγέται ἐπεστράφησαν καὶ νομίσαντες τῶν ζώων τι κρύπτεσθαι ὑπὸ τοῖς φύλλοις κατετόξευσαν τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ ἀποθνήσκουσα τοιάδε ἔλεγε: «δίκαια πάσχω, οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι».

29. Λέων καὶ μῦς.

[Πῶς ἀνταπέδωκε μῦς εὐεργεσίαν πρὸς λέοντα καὶ τί εἶπε πρὸς αὐτόν.]

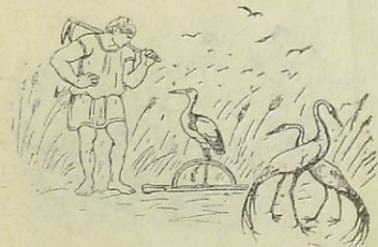
Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι ἐπέδραμεν. Ὁ δὲ ἐγε-
 ϑεὶς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἔμελλε καταφαγεῖν. Ὁ δὲ μῦς ἐδεήθη
 αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν λέγων ὅτι
 σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώ-
 σει. Γελάσας δὲ ὁ λέων ἀπέλυσε τὸν
 μῦν. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ
 τῇ τοῦ μυὸς χάριτι σωθῆναι. Συλλη-
 φθεὶς γὰρ ὑπὸ τινων κυνηγετῶν κάλω
 ἐδέθη ἔκ τινος δένδρου. Ὁ δὲ μῦς,
 ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος, προσῆλθε
 καὶ τὸν κάλων περιέτροφε καὶ λύσας
 εἶπε· «σὺ μὲν οὖν τότε μου καταγέλα-
 σας, ὡς οὐ προσδοκῶν παρ' ἐμοῦ ἀμοι-
 βὴν λήψεσθαι νῦν δὲ γίγνωσκε ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μουὶ χάρις».

30. Γεωργὸς καὶ πελαργός.

[Τί ἔπαθε πελαργὸς ἐνωθεὶς μετὰ γεράνων, αἵτινες ἔβλαπτον
 τὸν σπόρον γεωργοῦ.]

Ἐν ἀγοῶν παγίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ γεράνους
 τοὺς τὸν σπόρον διαφθείροντας
 σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸν συνέ-
 λαβεν. Ὁ δὲ χολεύων ἰκέτευεν
 αὐτὸν ἀπολῦσαι λέγων· «οὐκ
 εἰμι γέρανος πελαργός εἰμι, εὐ-
 σεβέστατον ζῷον, ὃς τιμῶ τὸν
 πατέρα καὶ θεραπεύω· ἰδὲ καὶ
 τὸ χρῶμα ὡς οὐκ ὅμοιον». Ὁ δὲ εἶπεν· «οὐ γίγνωσκω τί λέ-
 γεις· ἐγὼ σὺν οἷς ἔλαβόν σε μετὰ τούτων καὶ ἀποκτενῶ».

Β1. Λέων καὶ ὄφις.

[Τί εἶπε λέων πρὸς ὄφιν, ὅστις προσέφερεν αὐτῷ ῥόδον.]

Τοῦ λέοντος, τοῦ βασιλέως τῶν ζῴων, γάμους τελούντος, πάντα τὰ ζῶα ἐκόμισεν αὐτῷ δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν· ὄφις δὲ ἔρπων καὶ ῥόδον ἐν τῷ στόματι ἔχων ἐκόμισε τοῦτο. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ λέων εἶπε· «τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος οὐδὲν λαμβάνω».

Β2. Ἀνθρακεὺς καὶ γναφεὺς.

[Τί εἶπε γναφεὺς πρὸς ἀνθρακέα, ὅστις προσεκάλει αὐτὸν νὰ συνοικήσωσιν.]

Ἀνθρακεὺς, ἰδὼν γναφεὰ αὐτῷ παροικήσαντα, προσεκάλει αὐτόν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, λέγων ὡς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελέστεροι, ἐν μιᾷ οἰκίᾳ οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεὺς ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς αὐτόν· «ἀλλ' ἔμοιγε παντελῶς ἀδύνατόν ἐστι τοῦτο· ὁ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἀσβολήσεις».

Β3. Ἀνθρωφόνος.

[Πῶς ἐτιμωρήθη ἀνθρωφόνος τις.]

Ἀνθρωπόν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐδιώκετο. Φεύγων δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἀπήντησε λέοντι. Τοῦτον φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τὸ δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον. Θεασάμενος δὲ ἐπὶ τοῦ δένδρου δρόκοντα ἑαυτὸν εἰς τὸν

ποταμὸν ἔρριψεν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος ὑποδεξάμενος αὐτὸν κατέφαγεν.

34. Γυνή καὶ θεράπεινα.

[Διὰ τί ἔσφαξαν θεράπειναι τὸν πετεινὸν τῆς κυρίας των καὶ πῶς ἐτιμωρήθησαν.]

Γυνὴ χήρα φίλεργος θεραπαίνας ἔχουσα ταύτας νυκτὸς ἡγειροεν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρούων φωνάς. Αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀλεκτρούνα ἀπέκτειναν, ὡς ἐκείνον νύκτωρ ἐγείροντα τὴν δέσποιναν. Τοῦτο δὲ πράξασαι χαλεπωτέρῳ περιέπεσον συμφορᾷ. Ἡ γὰρ δέσποινα, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρούων ὥραν, ἐννουχότερον αὐτὰς ἡγειροεν.

35. ὄνος καὶ λεοντῆ.

[Τί ἔπαθεν ὄνος ἐνδυθεὶς δέρμα λέοντος.]

ὄνος δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνομίζετο· καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δὲ ἄνεμος ἔπνευσεν, ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν. Τότε πάντες ἐπιδοραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

36. Παις ψεύστης.

[Τί ἔπαθε μικρὸς βοσκός, ὅστις ἐψεύδετο χάριν ἀστειότητος.]

Παις πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλὰκις ἐπεκαλεῖτο λέγων «βοηθεῖτε δεῦρο· λύκος ἔρχεται». Οἱ δὲ ἀγρόται τρέ-

χοντες εὔρισκον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ τοῦ λύκου προσελθόντος, ὁ παῖς ἐβόα «δεῦτε, λύκος», ἀλλ' εὐκέτι τις ἐπίστευεν, ὥστε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐθὺς ἀδειαντὴν ποίμνην πᾶσαν ὀραδίως διέφθειρεν.

37. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

[Πῶς ἀντήμειρεν ὁ Ἑρμῆς ἄνθρωπον φιλαλήθην καὶ πῶς ἐτιμώρησε ψεύστην.]

Ξυλευόμενός τις παρὰ τινὰ ποταμὸν τὸν πέλεκυν ἀπέβαλεν. Ἀπορῶν οὖν παρὰ τὴν ὄχθην ἐκάθησε καὶ ᾠδύρευτο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν ὄκτιρε τὸν ἄνθρωπον καὶ καταβὰς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνεκόμισε πέλεκυν καὶ ἠρώτησεν εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ ἀνθρώπου εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὐτὸς καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ οὐδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβὰς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ὁ Ἑρμῆς τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ ἤσθεις ἅπαντας αὐτῷ ἐδώρησατο. Ὁ δὲ ἐλθὼν πρὸς τοὺς εταίρους διηγῆσατο αὐτοῖς τὰ συμβάντα.

Τούτων δὲ τις τὰ ὅμοια διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες εἰς τὸ ῥεῦμα βαλὼν ἐκάθητο κλαίων. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἑρμῆς κάκεινῳ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου καὶ καταβὰς εἰς τὸν ποταμὸν ὁμοίως χρυσοῦν ἀξίνην ἀνεκόμισε καὶ ἠρώτησεν εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ εἰπόντος «ναὶ ἀληθῶς ἦδε ἐστίν», ἐμίσησεν ὁ θεὸς τὴν τσαύτην ἀναίδειαν καὶ οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Β' ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Α' ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΘΕΩΝ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

[α' Πῶς προσηνέχθη ὁ πρῶτος Θεὸς Οὐρανὸς πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ.]

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου. Λαβὼν δὲ γυναῖκα Γῆν ἐγέννησε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπερβλητοὶ ἦσαν, χεῖρας μὲν ἀνά ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνά πεντήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους δὲ Κύκλωπας ἐγέννησεν, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἀλλὰ τούτους, βουλομένους τῆς ἀρχῆς τὸν πατέρα στερεῆσαι, Οὐρανὸς δήσας εἰς Τάρταρον ἔρριψεν. Ἐγέννησε καὶ αὐθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας.

[β' Πῶς ἠλευθέρωσεν ἡ Γῆ ἐκ τοῦ Ταρτάρου τὰ τέκνα αὐτῆς.]

Ἀγανακτοῦσα δὲ ἡ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων κείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται αὐτῷ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες τοὺς τε καταταρταρωθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνον τῷ ἀδελφῷ παρέδοσαν.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα καὶ τέκνα αὐτῶν.

[Διὰ τί κατέπιεν ὁ Κρόνος τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ πῶς διεσώθη ἐν τούτων.]

Κρόνος λαβὼν τὴν ἀρχὴν τοὺς μὲν ἀδελφοὺς δήσας ἐν τῷ Ταρτάρῳ καθεῖρε· ἐφοβεῖτο γὰρ μὴ καὶ αὐτὸν τῆς ἀρχῆς ἐκβάλοιεν· τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥεαν γυναῖκα λαβὼν, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προέλεγον αὐτῷ ὑπὸ ἰδίου παιδὸς τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθῆσε·

σθαι, κατέλιπε τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα. Καὶ πρώτην μὲν Ἑστίαν κατέλιπε, εἶτα Δήμητρα καὶ Ἥραν καὶ μετὰ ταύτας Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα.

Ὁργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα παραγίγνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὅτε ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε, τίκει δὲ ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία καὶ τοῦτον ἔδωκε τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς Μελισσέως παισί, ταῖς νύμφαις Ἄδραστειά καὶ Ἴδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ.

Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Πόλεμος Διὸς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας.

[Πῶς ὁ Ζεὺς ἐτιμώρησε τὸν Κρόνον καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Τιτᾶνας.]

Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ ἔδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἔξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέλιπε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐπολέμησε. Τιτᾶνες γὰρ αὐθις ἀνηγμένοι εἰς τὸ φῶς ὑπὸ Κρόνου ἦσαν.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, ἔὰν τοὺς καταταραχθέντας Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας ἔγῃ συμμάχους· ὁ δὲ τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσε. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν ἔδωσαν ἀστρατὴν καὶ βροντὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κυνήν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι

Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἑκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ μετὰ τοῦτο διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν Οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν Θαλάσῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου.

Β' ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

1. Προμηθεύς.

[Πῶς ὁ Προμηθεὺς ἐπλασε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους καὶ διὰ τί ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ Διός.]

Προμηθεύς, τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ υἱός, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους ἐπλασε. Βουλόμενος δὲ καὶ βίον αὐτοῖς ὁμόνα παρασκευάσαι ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρα Διός ἐν νάρθηκι κούψας.

Ὡς δὲ ἦσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Κανκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι. Ἐν δὴ τούτῳ προσηλωθεὺς Προμηθεὺς πολλὰ ἔτη ἐδέδετο. Καθ' ἐκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐπιπετόμενος κατήσθιε τὸ ἥπαρ αὐτοῦ ἀξανάμενον διὰ νυκτός, μέχρι Ἡρακλῆς αὐτὸν ἔλυσεν.

2. Δευκαλίων καὶ Πύρρα.

[Ἐὰν διὰ τί ὁ Ζεὺς κατέστρεψε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους καὶ πῶς ἐσώθησαν ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα.]

Προμηθεὺς παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος βασιλεύων τῆς Φθίας λαμβάνει γυναῖκα Πύρραν τὴν Ἐπιμηθεὺς καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα.

Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἠθέλησεν ἀφανίσει οὓς Προμηθεὺς ἐπλασεν ἀνθρώπους, διότι

καθ' ἐκάστην ἡμέραν χεῖρονες ἐγίγνοντο, ὁ Δευκαλίων, συμβουλευσάντος Προμηθέως, ὡς τῆς τοῦ Διὸς συγγνώμης ἤδη ἔτετυχίκει, ἔτεκτῆνατο λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθήμενος εἰς ταύτην μετὰ τῆς Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δὲ πολὺ ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ χέας τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθορῆναι πάντας ἀνθρώπους.

Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐννέα ἡμέρας καὶ νύκτας τῷ Παρνασσῷ προσίσχει κάκει, τῶν ὄμβρων παυσαμένων, ἐκβάς θύει Δί.

[β' Πῶς ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα ἀνεδημιούργησαν τὸ ἀνθρώπινον γένος.]

Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅ,τι βούλεται. Ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, λίθους αἶροντες ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον καί, οὓς μὲν ἔβαλεν ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ ἡ Πύρρα, γυναῖκες.

Γ' ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ι. Ἑλλήν καὶ παῖδες αὐτοῦ.

[Τίνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ Δευκαλίωνος.]

Δευκαλίωνι ἐκ Πύρρας γίνονται παῖδες Ἑλλήν μὲν πρῶτος, δευτέρως δὲ Ἀμφικτύων. Ἑλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσιθίδος ἐγένοντο Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος.

Ἑλλήν μὲν οὖν τοὺς καλουμένους πρότερον Γραικοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Ἑλληνας, τοῖς δὲ παισὶ τὴν χώραν ἐμέρισε. Καὶ Ξοῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἑρεχθίδος Ἀχαιὸν ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δέ, τὴν πέραν τῆς Πελοποννήσου χώραν λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριάς ὠνόμασεν. Αἴολος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ Θεσσαλίαν τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολέας προσηγόρευσε.

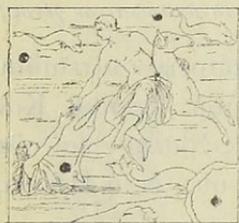
Δ' ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

I. Φριξος και Ἑλλη.

[Πῶς ὁ Φριξος καὶ ἡ Ἑλλη ἐσώθησαν ἐκ τῶν ἐπιβουλῶν τῆς μητροῦσ ἀυτῶν Ἰνοῦς]

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, Βοιωτίας βασιλεύων, ἐκ Νεφέλης ἐγέννησε παῖδα μὲν Φριξον, θυγατέρα δὲ Ἑλλην. Αὐτῆς δὲ Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα.

Ἐπιβουλεύουσα δὲ ἡ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης παισὶν ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρυγεῖν. Αὐταὶ δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δέ, πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἔφερε.

Διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν ὡς εἶη κεχορησμένοι παύσεσθαι τὴν ἀκαρπλίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φριξος.

Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν οἰκούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φριξον.

Ἡ δὲ Νεφέλη αὐτὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς ἀνήρπασε καὶ παρ' Ἐρμού χρυσομάλλον κριὸν λαβοῦσα ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

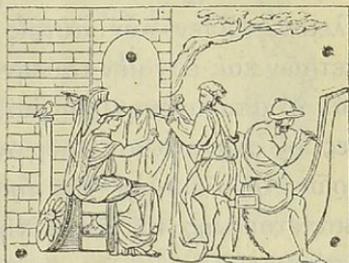
Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερσονήσου κειμένην θάλασσαν, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη, κακεὶ ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φριξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην αὐτῷ δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσομάλλον κριὸν Διὶ θύει καὶ τὸ τούτου δέρμα Αἰήτη δωρεῖται. Ἐκεῖνος δὲ ἐν Ἄρεως ἄλσει ἀνάπτει ἐκ δρυός. Ἐφρουρεῖτο δὲ τὸ δέρμα ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

2. Οἱ Ἀργοναῦται καὶ ὁ μάντις Φινεύς.

[α' Πῶς παρασκευάζει ὁ Ἰάσων τὴν εἰς Κολχίδα ἐκστρατείαν.]

Ἐπὶ τοῦτο τὸ δέσμα πεμπόμενος Ἰάσων ὑπὸ Πελίου, τοῦ τῆς Ἰωλκοῦ βασιλέως, Ἀργον παρεκάλεσε τὸν Φοῖβου καὶ οὗτος, Ἀθηνᾶς συνεργαζομένης, πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε, τὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην Ἀργώ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ναὺς κατεσκευάσθη, ἐρωτῶντι Ἰάσωνι ὁ θεὸς πλεῖν ἐπέτρεψεν, ἀθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οὗτοι δὲ οἱ καλούμενοι Ἀργοναῦται, ὧν ἐνδοξότατοι ἦσαν Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ ἀδελφοί, Ἡρακλῆς καὶ Ὀρφεὺς καὶ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς, ἀναγόμενοι ἐλαύνουσιν εἰς τὴν Μυσίαν ἀπὸ δὲ τῆς Μυσίας ἦλθον εἰς Σαλμυδησοῦν τῆς Θράκης.

[β' Πῶς φέρονται οἱ Ἀργοναῦται πρὸς τὸν μάντιν Φινέα.]

Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὄκει Φινεύς μάντις, ὃν τυφλωθῆναι λέγουσιν ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅτι ἀκόντων αὐτῶν προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα· ἔπεμψαν δ' αὐτῷ καὶ τὰς Ἀρπυίας οἱ θεοί. Αὗται δὲ περωταὶ οὔσαι, ἐπειδὴ αὐτῷ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καταπετόμεναι τὴν τροφὴν ἀνήροαζον. Θεασάμενοι δὲ ταύτας οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς, ὄντες περωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἀέρος ἐδίωκον.

3. Πλοῦς τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ τῶν Συμπληγάδων.

[Πῶς ὑπέδειξεν ὁ Φινεύς εἰς τοὺς Ἀργοναύτας τὸν διάπλουον τῶν Συμπληγάδων πετρῶν.]

Ἀπαλλαγείς τῶν Ἀρπυιῶν ὁ Φινεύς ἐμήγυσε τοῖς Ἀργοναύταις τὸν πλοῦν διὰ τῶν Συμπληγάδων. Ἦσαν δὲ αἱ Συμπληγάδες ὑπερμεγέθεις πέτραι, συγκρουόμεναι δὲ πρὸς ἀλλήλας ὑπὸ τῆς τῶν ἀνέμων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Φινεύς ἀφεῖναι πέλειαν διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σφαιθεῖσαν, διαπλεῖν ἀφόβως, ἐὰν δ' ἀπολομένην, μὴ βιάζεσθαι τὸν πλοῦν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιαῖσιν ἐκ τῆς πρόφρας τῆς Ἀργοῦς πέλειαν. Τῆς δὲ διαπετομένης, τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς αἱ πέτραι συμπίπτουσαι ἀπέκοψαν.

Ἐπιτηρήσαντες οὖν ἀναχωρούσας τὰς πέτρας, μετ' εἰρεσίας εὐτόνου διηλθον καὶ μόνα τὰ ἄκρα τῆς νεῶς περιεκόπη. Αἱ μὲν οὖν Συμπληγάδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἔστησαν.

4. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

[α' Ὑπὸ τίνος ὄρους ὁ βασιλεὺς τῆς Κολχίδος Αἰήτης ὑπεσχέθη καὶ δώσῃ εἰς τὸν Ἰάσωνα τὸ χρυσόμαλλον δέσμα.]

Διαπλεύσαντες δὲ τὸν πόντον τὸν τότε ἄξεινον καλούμενον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἦλθον. Οὗτος τῆς Κολχικῆς ἐστὶ γῆς. Ὁρμισθεῖσης δὲ τῆς νεῶς, Ἰάσων ἦκε πρὸς τὸν Αἰήτην, τὸν βασιλέα ταύτης τῆς χώρας, καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ τοῦ Πελίου λέγων παρεκάλεσε δοῦναι τὸ δέσμα αὐτῷ. Ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους ἀναζεύξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι οὗτοι, μεγέθει διαφέροντες, καὶ χαλκοῦς μὲν εἶχον τοὺς πόδας, πῦρ δ' ἐκ στομάτων ἐφύσων. Τούτους αὐτῷ ζεύξαντι ἐπέτασσε σπεῖρειν τοὺς δράκοντες ὁδόν-

ντας· εἶχε γὰρ τοὺς ἡμίσεις ὧν Κάδμος ἔσπειρεν ἐν Θήβαις.

[β' Πῶς ὁ Ἰάσων ἐξετέλεσε τοὺς ὑπὸ τοῦ Αἰήτου προταθέντας ὄρους.]

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους ἀναζεῦξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῷ ἐπηγγείλατο, ἐὰν ὁμόσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄξειν. Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον ἔδωκεν, ᾧ ἐκέλευσεν αὐτὸν χοῖσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἐδήλωσε δ' αὐτῷ, σπειρομένων τῶν ὀδόντων, ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύσεσθαι ὀπλισμένους· τούτους, ἔλεγεν, ἐὰν ἀθρόους θεάσῃται, βάλλειν εἰς μέσον λίθους ἄπωθεν, ὅταν δὲ ὑπὲρ τούτου μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, τότε ἀποκτείνειν αὐτούς.

[γ' Πῶς ὁ Ἰάσων κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρμα καὶ νὰ σωθῇ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰήτου.]

Ἰάσων οὖν ταῦτα ποιήσας τοὺς τε ταύρους ἀνέζευξε καὶ τοὺς ἄνδρας ἀπέκτεινεν. Αἰήτης δὲ οὐκ ἐδίδου τὸ δέρμα, ἀλλ' ἐβούλετο τὴν τε Ἀργὴν κατακαῦσαι καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Μήδεια δὲ νυκτὸς τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις μετ' Ἰάσονος τὸ δέρμα ἀφείλετο καὶ ἐπὶ τὴν ναῦν κομίσαντες αὐτὸ ἀπέπλευσαν ἄγοντες καὶ Ἄψυρτον τὸν Μηδείας ἀδελφόν. Αἰήτης δ' αἰσθόμενος τὰ γενόμενα ὤρμησε διώκειν τὴν ναῦν. Μήδεια δὲ ἰδοῦσα αὐτὸν πλησίον ὄντα φρονεῖ τὸ παιδίον καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ διασπείρει εἰς τὴν θάλασσαν. Συλλέγων οὖν ὁ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη τῆς διώξεως ὑστέρησεν. Ὁ δὲ Ἰάσων, κατελθὼν εἰς τὴν Ἰωλκόν, τὸ μὲν δέρμα ἔδωκε τῷ Πελῖα, τὴν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἰσθμὸν πλεύσας ἀνέθηκε τῷ Ποσειδῶνι.

[Ὅ Διὰ τί ἡ Μήδεια φονεύει τοὺς παῖδας, οὓς ἐξ Ἰάσονος εἶχεν.]

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον καὶ δέκα μὲν ἔτη διετέλουν εὐτοχοῦντες. Εἶτα δὲ Ἰάσων, Γλαύκην τὴν τοῦ Κρόοντος λαβὼν γυναῖκα, ἀπεπέμψατο τὴν Μήδειαν. Ἡ δὲ τοὺς παῖδας, οὓς εἶχεν ἐξ Ἰάσονος, ἀπέκτεινε καὶ λαβοῦσα παρ' Ἡλίου ἄρμα πτηνῶν δρακόντων ἐπὶ τούτου ἔφυγεν.

Ε'. ΑΡΓΕΙΩΝ ΜΥΘΟΙ

Ι. Ὁ Περσεὺς κομίζει τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης.

[Πῶς κατώρθωσεν ὁ Περσεὺς νὰ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Μεδοῦσης]

Περσεὶ τῷ Διὸς καὶ Δανάης ἐπέταξε Πολυδέκτης τὴν Μεδοῦσης κεφαλὴν κομίζειν, ἢ μόνῃ τῶν Γοργόνων ἦν θνητῆ.

Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιπεπλεγμένας δράκουσιν, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν καὶ χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσαῖς· τοὺς δὲ ἰδόντας αὐτὰς λίθους ἐποίουν.

Περσεὺς δέ, λαβὼν παρὰ τῶν Γραιῶν τὴν κυνὴν, ἣν ἐπιθέμενος αὐτὸς μὲν, οὓς ἠθέλεν, ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο, ἦκε παρὰ τὰς Γοργόνας καὶ κατέλαβε κοιμωμένας.

Ἐπιστὰς οὖν, βλέπων εἰς τὴν ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν, ἣν λαβὼν ἀπεχώρει.

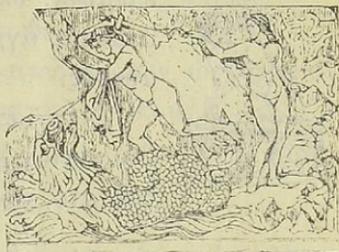
Αἱ δὲ Γοργόνες ἀναστᾶσαι τὸν Περσεῖα ἐδίωκον καὶ ἰδεῖν αὐτὸν οὐκ ἐδύναντο διὰ τὴν κυνὴν ἀπεκρούπιετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς. Τὴν δὲ τῆς Μεδοῦσης κεφαλὴν ὁ Περσεὺς ἀπέδωκε τῇ Ἀθηνᾷ· ἣ δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἔθηκεν.

2. Περσεύς και Ἀνδρομέδα.

[α' Πῶς ὁ Περσεύς κατώρθωσε νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν Ἀνδρομέδαν.]

Ἐλθὼν δὲ ὁ Περσεύς εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευε Κηφεύς, εὔρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὃ Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε.

Κασσιέπεια γάρ ἡ Κηφέως γυνὴ Νηρηίσι περὶ κάλλους ἤρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείττων ἐκαυχίσατο· ὅθεν αἱ Νηρηίδες ἐμήνισαν καὶ Ποσειδῶν αὐταῖς συνοργισθεὶς πλήμμυράν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε καὶ κῆτος.

Τοῦ δὲ θεοῦ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορᾶ, ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεύς ὑπὸ τῶν Αἰθιοπίων τὴν θυγατέρα πέτρα προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεύς τὸ κῆτος ἀπέκτεινε καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν λύσας γυναῖκα ἔλαβεν.

[β' Τίνες οἱ παῖδες καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Περσέως.]

Ἐλθόντι δ' εἰς Ἄργος Περσεὶ ἐγένοντο ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες Ἀλκαῖος καὶ Σθενέλος καὶ Ἥλεκτρούων. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς ἐγένετο Ἀμφιτρούων, Ἥλεκτρούωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθενέλου δὲ καὶ Νικίπης τῆς Πέλοπος Εὐρουσθεὺς ἐγένετο, ὃς Μυκηθῶν ἐβασίλευσεν. Ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν θεοῖς ἔφη τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύσειν Μυκηθῶν. Ἡρὰ δὲ διὰ τὸν ζῆλον Εὐλείθυιαν ἔπεισε τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπέχειν, Εὐρουσθέα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι πρότερον.

Εὐρουσθεὺς δὲ ἔφη οὐ δεῖν ἀριθμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα τὸν ἄθλον οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετ' Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

[Πῶς συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον.]

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ζῶσαν ἐνεγκεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος χρυσοκέρωσ, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μὴ ἀνελεῖν ἐδώκεν ὄλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἔκαμεν ἡ ἔλαφος τῇ διώξει, τοξεύσας συνέλαβε καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὄμων ἐκόμισε ζῶσαν εἰς Μυκῆνας.

Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

[Πῶς συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον.]

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. Τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν γῆν ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Διώξας δὲ αὐτὸν μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν κεκαηκότα συνέλαβε καὶ ζῶντα ἐκόμισεν εἰς Μυκῆνας.

Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου.

[Πῶς ἐξέβαλεν ἐκ τῆς μάνδρας τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου τὴν κόπρον αὐτῶν.]

Πέμπτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐξενεγκεῖν τὴν κόπρον. Ἦν δὲ ὁ Αὐγείας βασιλεὺς Ἥλιδος, πολλὰ δὲ εἶχε βοσκήματα.

Τούτῳ πρόσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὸ Εὐρουσθέως ἐπίταγμα, ἔφασκεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν κόπρον ἐξοίσειν, εἰ δώσει

αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δὲ ἀπιστῶν ὑπὸ
σχεῖται.

Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τοὺς θεμελίους διεῖλε καὶ τὸν
Ἄλφειόν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειόν, σύνεγγυς ῥέοντας, εἰσω-
χέτευσε.

Μαθὼν δὲ Αὐγείας ὅτι ἐπιταχθεὶς ὑπ' Εὐρουσθέως τοῦτο
ἐπετέλεσε τὸν μῦθον οὐκ ἀτεδίδου.

Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

[Πῶς ὁ Ἡρακλῆς ἐξεδίωξε τὰς ὄρνιθας ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος.]

Ἐκτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐξε-
λάσαι. Ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἡ Στυμφα-
λὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηραφῆς ὕλη.
Εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον μυρίαί τὴν
ὑπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν δεδοικυῖαι.

Ἀμυχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους πῶς
ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλλῃ, χαλκᾷ
κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρ' Ἡφαίστου λαβοῦσα.
Ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς
ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι μετὰ δέους
ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

Ὁ Κρηὶς ταῦρος.

[Πῶς συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κρητικὸν ταῦρον.]

Ἐβδομον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν
Κρητικὸν ἀγαγεῖν ταῦρον. Οὗτος ἦν ὁ ὑπὸ
Ποσειδῶνος ἀναδοθεὶς ἐκ θαλάσσης, ὅτε
καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φα-
νὲν ἐκ τῆς θαλάσσης. Θεασάμενος δὲ ὁ
Μίνως τὸ τοῦ ταύρου κάλλος τοῦτον μὲν
εἰς τὰ βοσκήματα ἀπέπεμψεν, ἔθυσε δ' ἄλ-

λον Ποσειδῶνι· ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ἠγρόωσε τὸν ταῦρον.

Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς καὶ κρατήσας ἔλαβε καὶ πρὸς Εὐρυσθέα διακομίσας ἔδειξε καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἄνετον.

Ὁ δὲ πλανηθεὶς εἰς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν καὶ διαβάς τὸν Ἴσθμὸν εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγχωοίους ἐλυμαίνετο, ἕως Θησεὺς ἐχειρώσατο αὐτόν.

Αἱ Διομήδους ἵπποι.

[Πῶς ὁ Ἡρακλῆς συνέλαβε τὰς ἵππους τοῦ Θρακῆος Διομήδους.]

Ὅγδοον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῆος ἵππους εἰς Μυκίνας κομίζειν. Ἦν δὲ οὗτος βασιλεὺς Βιστόνων, ἔθνους Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου, εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἐκουσίως συνεπομένων καὶ βιασάμενος τοὺς ἐπιταῖς φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὰς ἵππους καὶ κομίσας αὐτὰς εἰς Μυκίνας Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν.

Ὁ ζωστήρ τῆς Ἰπολύτης.

[Πῶς ἀφῆρκεν τὸν ζωστήρα τῆς Ἀμαζόνος Ἰπολύτης.]

Ἐνατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν ζωστήρα κομίζειν τὸν Ἰπολύτης. Αὕτη δ' ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατόικουν περὶ τὸν Θερωδόντα ποταμόν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον. Εἶχε δὲ ἡ Ἰπολύτη τὸν Ἄρεως ζωστήρα σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν.

Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο. Παραλαβὼν οὖν ἐθελοντὰς συμμάχους ἐν μῆνι ἔπλει. Καὶ μαχεσάμενος ταῖς Ἀμαζόσι καὶ τὴν Ἰπολύτην ἀποκτείνας τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας τοῦτον εἰς Μυκίνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

[Πῶς ἤρπασεν ὁ Ἡρακλῆς τὰς βόους τοῦ Γηρυόνου.]

Δέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βούς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν ἐν τῷ ὠκεανῷ κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται. Ταύτην κατόκει Γηρυόνης, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυῆς σῶμα, συνηγμένον μὲν εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον δὲ εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων.

Πορευόμενος οὖν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βούς διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλά ζῶα ἀνελὼν Λιβύης ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησοῦν ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας.

Καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν τῷ ῥοπάλῳ παίει τὸν βουκόλον καὶ τὸν Γηρυόνην βοηθοῦντα τοξεύσας ἀπέκτεινε. Τὰς δὲ βούς Εὐρυσθεῖ κομίσας ἔδωκεν· ὁ δὲ αὐτὰς ἔθυσεν Ἡρα.

Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

[Πῶς ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.]

Ἐνδέκατον ἄθλον ἐπέταξε παρ' Ἑσπερίδων τὰ χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις. Ἐφύλαττε δ' αὐτὰ δράκων ἀθάνατος κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ ταῦτα Λιβύην διεξήει. Ταύτης ἐβασίλευε παῖς Γῆς Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. Τούτῳ παλαίειν ἀναγκαζόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἄρας μετέωρον ἔπνιξε· ψαύων γὰρ γῆς ἰσχυρότερος ἐγίγνετο.

Μετὰ Λιβύην δὲ τὴν Αἴγυπτον διεξήει. Ταύτης ἐβασίλευε Βούσιρις, Ποσειδῶνος παῖς. Οὗτος τοὺς ξένους ἔθθεν ἐπὶ βωμῷ Διὸς κατὰ χρησμόν τινα. Συλληφθεὶς οὖν καὶ

Ἡρακλῆς τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο, τοὺς δὲ δεσμοὺς ῥήξας τὸν Βούσιριν ἀπέκτεινεν.

Ὡς δὲ ἦγε πρὸς Ἄτλαντα, διαδεξάμενος παρ' αὐτοῦ τὸν πόλον ἀπέστειλεν ἐκεῖνον ἐπὶ τὰ μῆλα. Ἄτλας δὲ δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα ἦλθε πρὸς Ἡρακλέα καὶ τὰ μὲν μῆλα αὐτὸς φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐκέλευσε τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανόν, ἕως σπεῖραν ἐπὶ τῆς κε-

φαλῆς ποιήσαιτο.

Τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας ἐπὶ γῆς καταθεῖς τὰ μῆλα τὸν πόλον διεδέξατο καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς ἀπηλλάσσετο.

Ὁ Κέρβερος.

[Πῶς ἀνεϊκόμην ἐκ τοῦ Ἄδου τὸν τρικέφαλον κύνα Κέρβερον].

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξε Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζειν. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νότου παντοίων εἶχεν ὄφρων κεφαλὰς.

Παραγενόμενος οὖν ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου κατήει. Αἰτοῦντος δ' αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν, ἐὰν αὐτοῦ κρατήσῃ χωρὶς τῶν

πλων, ἃ εἶχεν.

Ὁ δὲ εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς τοῦ Ἀχέροντος πύλαις, πεφραγμένους τῇ λεοντῇ καὶ περιβαλὼν τῇ τραχύλῳ τὰς χεῖρας οὐκ ἀνήκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δρά-

κοντος. Κρατῶν δὲ καὶ ἄγων τὸ θηρίον διὰ Τροίζηνος ἐποιή-
σατο τὴν ἀνάβασιν. Εὐρυσθεὶ δὲ δεῖξας τὸν Κέορβερον πάλιν
ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

δ' Δηιάνειρα.

[α' Πῶς ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε τὴν Δηιάνειραν γυναῖκα.]

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Καλυδῶνα τὴν
Οἰνέως θυγατέρα Δηιάνειραν ἐμνηστεύσατο. Καὶ παλαίσας ὑπὲρ
τοῦ γάμου αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν εἰκασθέντα ταύρω ἔκλασε τὸ
ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν λαμβάνει γυναῖκα,
τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος ἀπολαμβάνει δούς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς
Ἀμαλθείας. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε σίτον ἢ
ποτόν, ὕπερ ἂν εὕξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

[β' Τί συμβούλευσεν ὁ Νέσσος Κένταυρος τὴν Δηιάνειραν γὰρ πράξει,

ἵνα μὴ ἀγαπήσῃ ὁ Ἡρακλῆς ἄλλην γυναῖκα.]

Μετὰ δὲ ταῦτα ἔδοξεν αὐτῷ εἰς Τραχίνα ἀπιέναι. Ἄγων δὲ
τὴν Δηιάνειραν ἐπὶ ποταμὸν Εὐήνον ἤκεν, ἐν ᾧ Νέσσον τὸν
Κένταυρον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ δὲ μέλλον τελευτᾶν,
προσκαλεσάμενος Δηιάνειραν εἶπεν, εἰ ἐθέλοι φίλτρον πρὸς
Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος αἷμα δέχεσθαι. Ἡ
δὲ ποιήσασα τοῦτο ἐφύλασσε παρ' ἑαυτῆς.

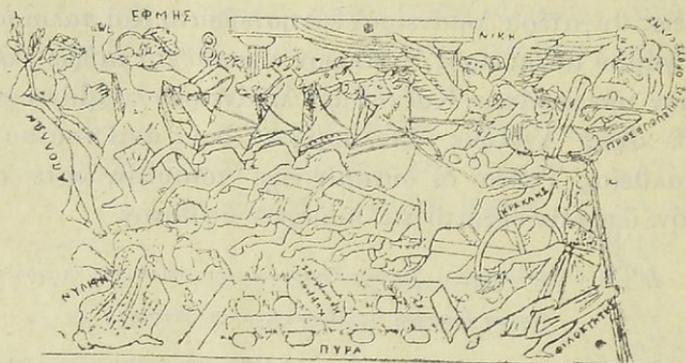
ε' Θάνατος Ἡρακλέους.

[Πῶς ἀπέθανεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ πῶς ἀντημέριθη διὰ τοὺς ἀγῶνάς του.]

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα ἐπ' Οἰγαλίαν τῆς Θεσσαλίας
ἐστράτευσε. Καὶ ἀποκτείνας Εὐρυτον, τὸν βασιλέα ταύτης, καὶ
τοὺς παῖδας αὐτοῦ αἶρεῖ τὴν πόλιν καὶ ἄγει τὴν θυγατέρα αὐ-
τοῦ Ἰόλην αἰχμάλωτον.

Καὶ καταγαγόμενος εἰς Εὐβοίαν ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς βωμὸν
ιδρύσατο. Μέλλον δὲ θυσίαν ποιῆσθαι εἰς Τραχίνα Λίχαν τὸν
κῆρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷσοντα.

Παρά δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἴδλην Δηιάνειρα πυθομένη καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ Νέσσου αἷμα, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. Ἐνδύς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυσεν ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χροῶτα ἔσηπε, τὸν μὲν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι, συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ.

Ὑπὸ τοιαύτης δὲ συμφορᾶς καταληφθεὶς εἰς Τροαζίνα ἐπὶ νεὸς κομίζεται, Δηιάνειρα δὲ αἰσθημένη τὸ γεγονός ἐαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Οἶτην ὄρος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας ἐκέλευεν ἐπιβάντος αὐτοῦ ὑφάπτειν. Οὐδενὸς δὲ τοῦτο πρᾶσσειν ἐθέλοντος, Φιλοκτίτης παριῶν ὑφῆψε. Τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδώρησατο Ἡρακλῆς.

Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀνενεγκεῖν. Ἐκεῖ δὲ τυχὼν ἀθανασίας καὶ διαλλαγῆς Ἡρακλῆς τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην γυναῖκα ἔλαβεν.

Γ' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

1. Κρητῶν ἀγωγή.

[Τίνα μαθήματα ἐδιδάσκοντο οἱ ἐλευθεροὶ παῖδες τῶν παλαιῶν Κρητῶν]

Κρηῆτες τοὺς ἐλευθέρους παῖδας μανθάνειν ἐκέλευον τοὺς νόμους μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβάνωσι καὶ ἵνα μὴ τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες ἀπολογῶνται ἀγνοία πεποιηκέναι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν, τρίτον δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

2. Μυτιληναίων τιμωρία.

[Πῶς οἱ Μυτιληναῖοι ἐτιμῶρον τοὺς ἀποστατοῦντας συμμάχους.]

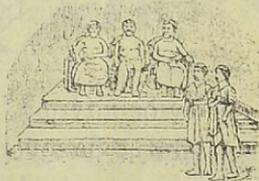
Οἱ Μυτιληναῖοι, ἐπεὶ τῆς θαλάσσης ἤρξαν, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐπέβαλλον γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεσθαι, πασῶν ζημιῶν ἠγούμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ τὸν βίον διάγειν.

3. Μενέδημος καὶ Ἀσκληπιάδης.

[Πῶς κατορθοῦσι δύο πτωχοὶ φιλομαθεῖς νέοι νὰ σπουδάσωσι.]

Τοὺς ἀσώτους καὶ τοὺς μὴ ζῶντας ἐκ τινος περιουσίας τὸ πάλαι οἱ Ἀρεοπαγῖται ἐν Ἀθήναις ἐκόλαζον.

Μενέδημον γοῦν καὶ Ἀσκληπιάδην τοὺς φιλοσόφους, νέους ὄντας καὶ πενομένους, μεταπεμφάμενοι ἠρώτησαν πῶς ὅλας τὰς ἡμέρας τοῖς φιλοσόφοις σχολάζοντες, κεκτημένοι δὲ οὐδέν, εὐεκτοῦσιν οὕτω τοῖς σώμασι.

Καὶ οὗτοι ἐκέλευσαν μεταπεμφθῆναι τίνα τῶν μυλωθρῶν. Ἐλθόντος δὲ ἐκείνου καὶ εἰπόντος

ὅτι νυκτὸς ἐκάστης φοιτῶντες εἰς τὸν μυλῶνα καὶ ἀλοῦντες δύο δραχμὰς ἀμφοτέρω λαμβάνουσι, θαυμάσαντες οἱ Ἄρεοπαγῖται διακοσίαις δραγμαῖς ἐτίμησαν αὐτούς.

4. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

[Πῶς ἐδιδάχθη νέος ἐξ Ἐρετρίας γὰ φέρεται πρὸς τοὺς ὑβριστὰς αὐτοῦ.]

Μειράκιον Ἐρετρικόν προσεφοίτησε Ζήνωνι ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἔστ' εἰς ἄνδρας ἀφίκετο. Ὑστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρετριαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο ὅτι ἄρα μάθοι σοφὸν ἐν τῇ τσοαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δαίξειν εἶπε καὶ οὐκ εἰς μακρὰν ἔδρασε τοῦτο. Χαλεπήναντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος πληγὰς ἐντείναντος, ὁ δέ, τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο εἶπε μεμαθηκέναι, φέρειν ὄργην πατρὸς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

5. Λακεδαιμονίων ἀγωγή.

[Πῶς προσηνέχθησαν πρὸς γέροντα ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ πῶς οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τί εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τοὺς τούτων.]

Πρεσβύτες ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸν ἀγῶνα ἐπιθυμῶν θεάσασθαι καθέδρας ἠπόρει. Πολλοὺς δ' ἐπιπορευόμενος τόπους ὑβρίζετο καὶ ἐσκώπτετο, οὐδενὸς αὐτὰν προσδεχομένου.

Ὡς δὲ πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους ἦκεν, ἠγέρθησαν πάντες οἱ παῖδες καὶ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ τόπου ἐκχωροῦντες.

Τῶν δὲ πάντων Ἑλλήνων κρότῳ τοῦτο ὑπερπαινούντων, ὁ πρεσβύτες δακρύσας εἶπεν «οἴμοι τῶν κακῶν ἅπαντες μὲν οἱ Ἕλληνες οὐκ ἀγνοοῦσι τὰ καλὰ, χρῶνται δ' αὐτοῖς μόνοι Λακεδαιμόνιοι».

6. Ἀλκιβιάδου ὑπερηφάνια.

[Πῶς ἐταπεινώσεν ὁ Σωκράτης τὸν ὑπερήφανον Ἀλκιβιάδην].

Ὅρων Σωκράτης Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τῆς πόλεως τόπον, ἔνθα ἦν πινάκιον, ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τῷ Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητῆσαι.

Ὡς δὲ εὔρε, προσέταξεν αὐτῷ τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίου ἀναζητῆσαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος «ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν», ὁ Σωκράτης εἶπεν· «ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;».

7. Ξενοκράτους εὐσπλαγγία.

[Πῶς ὁ Ξενοκράτης προσηνέχθη πρὸς στρουθίον, διωκόμενον ὑπὸ ἱέρακος.]

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἐταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίμων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῴων ἠλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος στρουθὸς ὑπὸ ἱέρακος εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ καταπέτεται. Ὁ δὲ ἄσμενος ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας, ἔσπε οὐ διώκων ἀπῆλθεν. Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀπέλυσε τὸν ὄρνιν, ἐπειπὼν ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

8. Πλάτωνος ἀπλότης.

[Πῶς φέρεται ὁ φιλόσοφος Πλάτων πρὸς ἀγνώστους αὐτῷ συνοίκους.]

Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσχέηνωσεν ἀγνώων ἀνθρώπους καὶ αὐτὸς ὦν αὐτοῖς ἀγνῶς. Οὗτω δὲ αὐτοὺς ἔθελξε

τῆ συνουσίᾳ συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων, ὥστε ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῆ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὕτε δὲ Ἀκαδημείας ἐμνήσθη οὔτε Σωκράτους· αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπέδεξάτο αὐτοὺς μάλᾳ φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον «ἄγε, ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὀμνητήν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν ἦγησαι τὴν ἐκείνου καὶ σύστησον ἡμᾶς τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν».

Ὁ δὲ ἡρέμα μειδιάσας «ἀλλ' ἐγὼ» λέγει «αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι, τὸν ἀνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον, ἠγγόησαν, ἀτύφως αὐτοῦ συγγενομένου αὐτοῖς καὶ δεῖξαντος ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

9. Αἰνείου εὐσεβεία.

[Τίνα παραλαμβάνει ὡς πολυτιμότεα ἀγαθὰ ὁ Αἰνείας φεύγων ἐξ Ἰλίου.]

Ὅτε οἱ Ἕλληνες τὴν Ἰλιον εἶλον, οἰκτίραντες τὰς τῶν ἠττημένων τύχας πάνυ ἐλληνικῶς ἐκήρυξαν τοῦτο, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἀποφέρειν ἀράμενον ἐν ὅτι βούλεται τῶν οἰκείων.

Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατέρας θεοὺς ἀράμενος ἔφερεν ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῆ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες συνεχώρησαν αὐτῷ λαβεῖν καὶ δεύτερον κτήμα. Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις ἔφερεν.

Ὑπερκεκλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεία κτήματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν, ὁμολο-

γούντες οὕτως ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς θεοὺς καὶ γονέας αἰδουμένους καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίνονται.

10. Τὸ θεῖον εὐεργετεῖ τοὺς ἀγαθοὺς.

[Πῶς ἐσώθησαν κατὰ τινα ἔκρηξιν τῆς Αἴτνης εὐσεβῆς υἱὸς καὶ ὁ γέρον πατήρ.]

Ἐν Σικελίᾳ, ὡς λέγουσιν, ἐκ τῆς Αἴτνης ῥύαξ πυρὸς γενόμενος ἐρρῦη ἐπὶ τὴν ἄλλην χώραν καὶ διή πρὸς πόλιν τινὰ τῶν ἐκεῖ οἰκουμένων.

Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι τῶν κατόικων ὄρμησαν πρὸς φυγὴν τὴν αὐτῶν σωτηρίαν ζητοῦντες, εἷς δέ τις τῶν νεωτέρων, ὄρων τὸν πατέρα πρεσβύτερον ὄντα καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρεῖν, ἀλλ' ἐγκαταλαμβάνομενον, ἀράμενος αὐτὸν ἔφερε.

Φορτίου δὲ προσγενομένου, καὶ αὐτὸς ἐγκατελήφθη.

Ὅθεν διή καὶ ἄξιον θεωρῆσαι τὸ θεῖον ὅτι τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς εὐμενῶς ἔχει. Λέγουσι γὰρ ὅτι κύκλω τὸν τόπον ἐκεῖνον περιέρρευσε τὸ πῦρ καὶ ἐσώθησαν οὗτοι μόνοι, ἀφ' ὧν τὸ χωρίον κέκληται «τῶν εὐσεβῶν χῶρος», οἱ δὲ ταχεῖαν τὴν ἀποχώρησιν ποιησάμενοι καὶ τοὺς ἑαυτῶν γονέας καταλιπόντες ἅπαντες ἐτελεύτησαν.

11. Ἀλέξανδρος.

α'

[Ποίας πληροφορίας ἐξήτει ὁ Ἀλέξανδρος, παῖς ἔτι ὢν, παρὰ τῶν πρέσβων τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.]

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, παῖς ἔτι ὢν, τοὺς πρέσβεις τοῦ Περσῶν βασιλέως ἐν Πέλλῃ ἐξένιξεν, ἀποδημοῦντος τοῦ πατρός. Ὁμιλῶν δ' αὐτοῖς οὐδὲν ἐρώτημα παιδικὸν ἠρώτησεν,

ἀλλὰ τὰ τῶν ὁδῶν μήκη καὶ τὸν τῆς ἀνώ πορείας τρόπον καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ὅποιος εἶη πρὸς τὸν πόλεμον καὶ ὁπόση ἢ Περσῶν δύναμις.

Τούτοις δὲ τοῖς ἐρωτήμασιν οὕτως ἀνεκτήσατο αὐτούς, ὥστε ἐθαύμαζον αὐτὸν καὶ τὴν θρυλουμένην Φιλίππου δεινότητα οὐδὲν ἡγοῦντο πρὸς τὴν τοῦ παιδὸς ἀγχίνον.

β'

[Τί ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς φίλους, ὁσάνεις ὁ Φίλιππος ἐκυρίενε πόλιν ἔνδοξον ἢ ἐνίκα λαμπρὰν νίκην.]

Ὅποτε Φίλιππος ἢ πόλιν ἔνδοξον ἐκπολιορκήσειεν ἢ νίκην λαμπρὰν νικήσειεν, Ἀλέξανδρος οὐκ ἔχαιρεν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἔλεγεν «ὦ παῖδες, εἰ οὕτω πάντα τὰ καλὰ πράγματα αὐτὸς διαπραΐζεται ὁ πατήρ, οὐδὲν ἐμοὶ λειψθήσεται ἔργον μέγα καὶ λαμπρὸν μεθ' ὑμῶν ἐργάσασθαι».

Ἐκείνων δὲ λεγόντων «ταῦτα πάντα, ὦ Ἀλέξανδρε, σοὶ κτᾶται ὁ Φίλιππος», «τί» εἶπε «τοῦτό μοι ἔσται ἀγαθόν, εἰ βασιλεύσω μὲν πολλῶν, πράξω δὲ μηδέν;».

12. Φωκίων.

α'

[Τί παρήγγειλεν ὁ Φωκίων πρὸς τὸν υἱόν, ὅτε ἐμελλε νὰ πῆι τὸ κώνειον.]

Φωκίων ὁ Φώκου, πολλάκις στρατηγῆσας, κατεγνώσθη θανάτῳ ἀδίκως καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καὶ ἐμελλε πίεσθαι τὸ κώνειον. Ἐπεὶ δὲ ὄρεξεν ὁ δῆμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤρνοντο εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν· ὁ δὲ εἶπεν «ἐπισκῆπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακεῖν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἦν νῦν πίνω».

β'

Διὰ τί ὁ Φωκίων δὲν ἐδέχθη τὰ δῶρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τί εἶπε πρὸς τοὺς νομίσαντας αὐτά.]

Δωρεὰν Φωκίῳ ἐπεμψεν Ἀλέξανδρος ἑκατὸν τάλαντα. Ὁ

δὲ Φωκίων οὐκ ἀπεδέξατο ταῦτα, ἀλλ' ἠρώτησε τοὺς κομίσαντας διὰ τί, πολλῶν ὄντων Ἀθηναίων, αὐτῷ μόνῳ χρήματ' ἀπέμποι. Εἰπόντων δ' ἐκείνων ὅτι σὲ κρίνει μόνον ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν, ὁ Φωκίων καὶ αὐτίς ἠρνήθη τὰ χρήματα λαβεῖν εἰπὼν «εἰ ἐκεῖνος τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἀγαθόν με ἡγεῖται, ἑασάτω με εἶναι τοιοῦτον».

13. Σόλων.

[Πῶς κατώρθωσεν ὁ Σόλων τὰ ἀνακτήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Σαλαμίνα· κατεχομένην ὑπὸ τῶν Μεγαρέων.]

Ἀθηναῖοι καὶ Μεγαρεῖς ἐπολέμουν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὲρ Σαλαμῖνος. Ἡττώμενοι δ' Ἀθηναῖοι ἐψηφίσαντο «τῷ ἀγορεύσαντι πλεῖν ἐπὶ Σαλαμίνα πρὸς μάχην θάνατος ἔστω».

Σόλων δὲ τὸν θάνατον οὐ φοβηθεὶς λύει τὸν νόμον· λύει δὲ ὧδε· Μανίαν ὑποκρίνεται καὶ προσελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλεγεία ἤδε· τὰ δὲ ἐλεγεία ἦν Ἄρεια ἄσματα. Τούτοις ἡγειρεν Ἀθηναῖους ἐπὶ τὴν μάχην.

Οἱ δὲ κάτοχοι ἐκ Μουσῶν καὶ Ἄρεως αὐτίκα τε ἀνήγοντο ἄδοντες ὁμοῦ καὶ ἀλαλάζοντες καὶ Μεγαρέας κατὰ κράτος ἐνίκων καὶ πάλιν ἡ Σαλαμίς Ἀθηναίων κτῆμα ἦν καὶ Σόλων τὰ μᾶλα ἐθαυμάζετο.

14. Κόδρος.

[Πῶς ὁ Κόδρος ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτοῦ, κινδυνεύουσαν ἐν πολέμῳ.]

Κόδρου τῶν Ἀθηναίων βασιλεύοντος, οἱ Πελοποννήσιοι ἐβουλεύσαντο στρατεύσασθαι ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ ἐκβαλόντες τοὺς ἐνοικοῦντας κατανείμασθαι τὴν χώραν.

Καὶ πρῶτον μὲν εἰς Δελφοὺς ἀποστείλαντες ἠρώτων τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ λήφονται τὰς Ἀθήνας.

Χρήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ αὐτοῖς ὅτι τὴν πόλιν αἰρήσουσιν, ἐὰν μὴ τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσιν, ἔστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας.

Κλεόμαντις δὲ τῶν Δελφῶν τις μαθὼν τὸν χρησμὸν κρύφα ἐξήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἐμβολόντων οὖν τῶν Πελοποννησίων εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁ Κόδρος παραγγείλας τοῖς Ἀθηναίοις προσέχειν, ὅταν τελευτήσῃ, καὶ λαβὼν πτωχικὴν στολήν, ὅπως ἐξαπατήσῃ τοὺς πολεμίους, κατὰ τὰς πύλας φρούγανα συνέλεγε πρὸ τῆς πόλεως.

Προσελθόντων δ' αὐτῷ δύο ἀνδρῶν Πελοποννησίων, τὸν ἕτερον αὐτῶν ἀπέκτεινε τῷ δρεπάνῳ, ὁ δὲ ἕτερος παροξυνθεὶς τῷ Κόδρῳ καὶ νομίσας πτωχὸν τινα εἶναι ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Τούτων δὲ γενομένων, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κήρυκα πέμψαντες ἤξιον δοῦναι τὸν βασιλέα θάψαι, λέγοντες αὐτοῖς τὰ συμβάντα, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι τοῦτον μὲν ἀπέδοσαν, γινώσκοντες δὲ ὅτι οὐκέτι δυνατὸν αὐτοῖς τὴν χώραν καταστρέφασθαι ἀνεχώρησαν.

15. Σπερθίας καὶ Βοῦλις.

[Τι ἀνέλαβον νὰ πράξωσιν οἱ Σπαρτιάται Σπερθίας καὶ Βοῦλις, ἵνα ἐξιλεώσωσι τοὺς θεοὺς, ὠργισμένους κατὰ τῆς Σπάρτης διὰ τὸν φόνον τῶν κηρύκων τοῦ Δαρείου.]

[1. Πῶς ἐτιμώρησαν οἱ θεοὶ τοὺς Σπαρτιάτας διὰ τὸν φόνον τῶν κηρύκων.]

Ὅτε Δαρεῖος, ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἔπεμψε κήρυκας εἰς τὴν Ἑλλάδα, γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντας, Σπαρτιάται τοὺς αἰτούντας εἰσβαλόντες εἰς φρέαρ ἐκέλευσαν γῆν τε καὶ ὕδωρ ἐκ τούτου λαβόντας φέρειν πρὸς βασιλέα.

Μετὰ δὲ ταῦτα τοῖς Σπαρτιάταις, θυομένοις, οὐδέποτε ἐγίγνετο τὰ ἱερά ἐπὶ μακρὸν χρόνον· ὠργισμένοι γὰρ ἦσαν αὐτοῖς οἱ θεοί, ὅτι ἀνόσια τοὺς κήρυκας ἐλεποίηκεσαν καὶ εἰς τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα παρενενομίηκεσαν.

[2. Πῶς ἀπεφάσιον οἱ Σπαρτιᾶται γὰ πρᾶνῶσι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν.]

Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀγθόμενοι τούτοις ἐκκλησίαν συνέλεξαν καὶ κήρυγμα τοιόνδε ἐκήρυξαν, εἴ τις βούλοιο Λακεδαιμόνιον ὑπὲρ Σπάρτης ἀποθνήσκειν.

Σπερθίας οὖν καὶ Βούλις, ἄνδρες Σπαρτιᾶται, εὐγενέστατοι καὶ πλουσιώτατοι, ἐθέλονται ὑπεδέξαντο ποινὴν τείσειν τοῖς Πέρσαις, τῶν κηρύκων Δαρείου τῶν ἐν Σπάρτῃ διαφθαρέντων.

Οὕτως οἱ Λακεδαιμόνιοι τούτους ὡς ἀποθανουμένους ἔπεμψαν πρὸς Ξέρξην, ὃς τότε, Δαρείου ἀποθανόντος, Περσῶν ἐβασίλευεν.

[3. Τί εἶπεν ὁ Πέρσης στρατηγὸς Ὑδάρνης πρὸς τοὺς δύο Σπαρτιᾶτας καὶ τί οὗτοι ἀπήντησαν αὐτῷ.]

Περευρόμενοι δὲ οὗτοι εἰς Σοῦσα ἀφικνοῦνται πρὸς Ὑδάρνην ὃ δὲ Ὑδάρνης οὗτος ἦν γένος μὲν Πέρσης, στρατηγὸς δὲ τῶν ἐν Ἀσίᾳ παραθαλασσίων ἀνθρώπων.

Οὗτος δὲ ξενίζων αὐτοὺς ἤρετο τάδε· «ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τί φεύγετε βασιλεῖ φίλοι γενέσθαι; ὁρᾶτε γὰρ ὡς ἐπίσταται βασιλεὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς τιμᾶν, εἰς ἐμέ τε καὶ τὰ ἐμὰ πράγματα ἀποβλέποντες. Οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς, ἐὰν ἐπιτρέψητε ὑμᾶς αὐτοὺς βασιλεῖ, τιμῆθήσεσθε ὑπ' αὐτοῦ· ἐκάτερος δ' ὑμῶν ἄρξει γῆς Ἑλλάδος, δωρησαμένου βασιλέως».

Οἱ δὲ πρὸς ταῦτα ἀπεκρίναντο τάδε· «ὦ Ὑδαρνες, δοῦλος μὲν εἶναι ἐπίστασαι, ἐλευθερίας δ' οὐπω ἐπειράθης, οὐτ' εἰ γλυκύ ἐστιν οὐτ' εἰ μῆ. Εἰ γὰρ ταύτης ἐπειράθης, συνεβούλευες ἂν ἡμῖν οὐ μόνον δόρασιν, ἀλλὰ καὶ πελέκεσι περὶ αὐτῆς μάχεσθαι».

[4. Τί εἶπον οἱ δύο Σπαρτιᾶται πρὸς τὸν Ξέρξην καὶ τί οὗτος ἀπήντησεν].

Ἐντεῦθεν δὲ ὡς ἀνέβησαν εἰς Σοῦσα καὶ βασιλεῖ εἰς ὄψιν ἦλθον, ἔλεξαν αὐτῷ τάδε· «ὦ βασιλεῦ, ἔπεμψαν ἡμᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀντὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ διεφθαρμένων κηρύκων ποινὴν ἐκείνων τείσοντας».

Ὁ δὲ Ξέρξης ἀπεκρίνατο τάδε· «οὐχ ὁμοίος ἔσομαι Λακεδαιμονίοις· οὗτοι μὲν γὰρ συνέχεαν τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα ἀποκτείναντες κήρυκας· αὐτὸς δὲ οὐ ποιήσω ταῦτα, ἀ ἐκείνοις ἐπιπλήττω, οὐδὲ ἀνταποκτείνας ὑμᾶς ἀπολύσω Λακεδαιμονίους τῆς αἰτίας».

Οὕτω, τούτων γενομένων, ἐπαύσαντο τῆς ὀργῆς οἱ θεοί, καίπερ ἐπανεληθόντων εἰς Σπάρτην Σπερθίου καὶ Βούλιος.

16. Δάμων καὶ Φιντίας.

[Τί ἔπραξεν ὁ Δάμων ὑπὲρ τοῦ φίλου αὐτοῦ Φιντίου καταδικασθέντος εἰς θάνατον.]

[1. Διὰ τί κατεδικάσθη ὁ Φιντίας ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ τί παρεκάλει αὐτόν.]

Διονυσίου Συρακουσῶν τυραννοῦντος, Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος, Φιντίας ὀνομαζόμενος, ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ βασιλεία τοῦ τυράννου συνελήφθη ὡς τούτῳ ἐπιβεβουλευκός.

Ἀχθεῖς δὲ πρὸς αὐτόν καὶ ἐξελεγχθεῖς κατεκρίθη ἀποθανεῖν.

Ὁ δὲ Φιντίας οὐδὲν ταραχθεὶς πρὸς Διονύσιον εἶπε. «τοῖς μὲν δεδογμένοις πείθομαι· ἐπεὶ δὲ ἀδελφὴν ἔχω ἐν τῇ πατρίδι, ταύτην συνοικίσει βούλομαι τῷ μνηστῆρι αὐτῆς διαπλεύσας ἐκεῖσε, εἶτα δὲ συντόμως ἐπανελθὼν ἀποθανοῦμαι».

Τῶν δὲ παρόντων γελασάντων ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις, Διονύσιος θαυμάσας ἠρώτησε· «τίς ἂν πίστις γένοιτο ;». Ὁ δὲ «ἐγγυητὴν» εἶπε «παρέξομαι, ὅς, ἐὰν ἐγὼ μὴ ἐπανελθῶ, ἀποθανεῖται ἀντὶ ἐμοῦ». Ὁ δὲ Διονύσιος ἐπέτρεψε τοῦτο.

[Ἐῦρεν ὁ Φιντίας ἐγγυητὴν ;]

Μεταπεμπόμενος οὖν τινα τῶν φίλων ὁ Φιντίας, Δάμωνα ὀνομαζόμενον, Πυθαγόρειον καὶ τοῦτον, ἠξίωσεν ἐγγυήσασθαι· ὁ δὲ οὐδὲν διστάσας μάλᾳ ἄσμενος ἐπένευσε τὴν ἐγγύην.

Τῶν μὲν οὖν παρόντων οἱ μὲν ἐπῆρουν τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τὸν φίλον εὐνοίας, οἱ δὲ κατεγέλων τοῦ ἐγγυητοῦ ὡς μαινομένου. Ὁ δὲ Διονύσιος ἀποδεξάμενος τὴν ἐγγύην τὸν

μὲν Φιντιάν ἀποπλεῦσαι ἐκέλευσεν, ἐφ' ᾧτε ἐν ἕξ μηνσὶν ἐπα-
νελθεῖν, τὸν δὲ Δάμωνα αὐτόθι μένοντα ἐφρουρεῖ.

[3. Τί ἀπέγιναν οἱ δύο φίλοι.]

Τῇ μὲν οὖν τεταγμένη ἡμέρᾳ ἅπας ὁ Συρακοσίων δῆμος
συνέδραμε μετέωρος ὄν, εἰ φυλάξει τὴν πίστιν ὁ Φιντίας.

Ὅντος δ' ἤδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμᾶς καὶ ἀπαγομένου τοῦ
Δάμωνος πρὸς τὸν θάνατον, ἀνελπίστως ὁ Φιντίας ἦλθε δρο-
μαῖος.

Θαυμάσας δὲ Διονύσιος ἀμφοτέρων τὴν ἀρετὴν, Φιντιάν
μὲν ἀπέλυσε τῆς τιμωρίας, περιβαλὼν δὲ καὶ φιλήσας τοὺς
ἄνδρας ἤξιωσε τρίτον ἑαυτὸν εἰς τὴν φιλίαν παραδέξασθαι.

17. Ἀρίων.

[Πῶς ἐσώθη ὁ Ἀρίων βιασθεὶς ὑπὸ κακούργων ναυτῶν
να πέση εἰς τὴν θάλασσαν.]

[1. Διὰ τί ἀπεφάσιεν ὁ Ἀρίων να ἐπιστρέψῃ ἐκ Τάραντος εἰς Κόρινθον.]

Ἀρίων, ὁ Μηθυμναῖος ποιητὴς καὶ κιθαρωδός, πολὺν χρό-
νον διατρέψας παρὰ Περιένδρῳ, τῷ Κορινθίων τυράννῳ,
ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν.

Εὐδοκιμήσας δ' ἐνταῦθα καὶ χρήματα πολλὰ κτησάμενος
ἐπεθύμησεν εἰς Κόρινθον ἐπανελθεῖν, ἄλλως τε καὶ Περιένδρου
δι' ἐπιστολῆς πείσαντος αὐτὸν διατρέβειν πάλιν παρ' ἑαυτῷ.

Ἐπειγόμενος οὖν εἰς Κόρινθον ἐπανελθεῖν ἐμισθώσατο ἐν
Τάραντι τῆς Ἰταλίας ναῦν Κορινθίων ναυτῶν· τούτοις γὰρ
μᾶλλον ἢ ἄλλοις ἐπίστευεν.

[2. Διὰ τί ὁ Ἀρίων ἐβιάσθη ὑπὸ τῶν ναυτῶν να πέση εἰς τὴν θάλασσαν.]

Ἦδη δ' ἐν τῷ πελάγει τῆς νεῶς οὕσης, οἱ ναῦται, ἐπιθυμοῦν-
τες τῶν χρημάτων τοῦ ἀνδρός, ἐβουλεύσαντο ἀποκτεῖναι αὐτόν.

Ὁ δὲ Ἀρίων, αἰσθόμενος τοῦτο, ἐλιπάρησεν αὐτοὺς τὰ μὲν
χρήματα ἅπαντα δέξασθαι, τοῦ δὲ βίου φείσασθαι.

Οὗτοι δὲ οὔτε θεοὺς σεβόμενοι οὔτε ἀνθρώπους φοβούμενοι οὐκ ἐπέσθησαν, ἀλλ' ἠξίωσαν ἢ ἐπὶ τῆς νεῶς αὐτὸν ἀποκτείνειν ἑαυτόν, ἵνα θάψωσιν ὕστερον ἐν τῇ γῆ, ἢ ἐκκηδῆσαι εἰς τὴν θάλασσαν.

[3. Πῶς ἐξετέλεσεν ὁ Ἄριων τὴν ἀξίωσιν τῶν ναυτῶν.]

Ἐν τοσοῦτοις δὲ ἐμπεπλεγμένους κακοῖς ὁ Ἄριων ἔλεξε μὲν ἕτοιμος εἶναι ἀποκτείνειν ἑαυτόν, ἠξίωσε δὲ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πρὸ τοῦ θανάτου ἄσαι τὸν τελευταῖον ὕμνον. Οἱ δὲ ναῦται συνεχώρησαν αὐτῷ τοῦτο.

Κοσμησάμενος οὖν τὸ μὲν σῶμα καλοῖς ἱματίοις, τὴν δὲ κεφαλὴν στεφάνῳ προχώρησεν εἰς τὴν πρῶραν. Οἱ δὲ ναῦται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεῶς ἰστάμενοι ἠκροῶντο τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν τότε ἀνδρῶν κιθαροῦ.

Ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο ἄδων, προσευξάμενος τοῖς θεοῖς σὺν πάσῃ τῇ σκευῇ κατεπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

[4. Πῶς ἐσώθη ὁ Ἄριων καὶ ποῖον τέλος εὔρον οἱ ναῦται.]

Οἱ δὲ θεοὶ δελφίνας ἔπεμψαν αὐτῷ σωτήρας· εἰς δὲ τούτων ἐπὶ τὰ νῶτα δεξάμενος Ἄριονα ἀσφαλῶς ἐκόμισεν εἰς Ταί-

ναρον τῆς Λακωνικῆς. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κόρινθον Ἄριονα προσευθεὶς διηγήσατο Περίανδρῳ πᾶσαν τὴν συμφορὰν.

Ὁ δὲ Περίανδρος, ἐπειδὴ εἰς τὸν λιμένα ἦγον οἱ ναῦται, μεταπεμψάμενος αὐτοὺς ἀ-

νηρώτησεν, εἰ περὶ Ἄριονος λέγειν τι δύναιντο. Καὶ οὗτοι τὸ μὲν πρῶτον ἐψεύσαντο λέγοντες ὡς σῶς ἐν Ἰταλίᾳ εἶη.

Εἶτα δὲ θεασάμενοι Ἀρίονα κεκοσμημένον τοῖς αὐτοῖς ἱματίοις, σὺν οἷς εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς νεῶς ἐπήδησεν, ἐξαρνεῖσθαι τὸ ἔργον οὐκ ἐδύναντο καί, φόνου διωχθέντες ὑπὸ Περιάνδρου, θανάτῳ ἐξημιώθησαν.

18. Αἱ Ἰβύκου γέραναι.

[Πῶς γέραναι τινες ἀπεκάλυψαν τοὺς φονεῖς τοῦ ποιητοῦ Ἰβύκου.]

Ἰβυκος ὁ ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας ἦν. Οὗτος πολὺ λάκις ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ ἀσκῶν τὴν τέχνην.

Ὁδεύων οὖν ποτε εἰς Κόρινθον ὡς παρεσόμενος τοῖς ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἀγῶσι καὶ ἐγγὺς ἤδη τῆς πόλεως ὢν ὑπὸ ληστῶν συνελήφθη.

Φονεύμενος δὲ ὑπὸ τούτων καὶ οὐδένα οὔτε σύμμαχον οὔτε μάρτυρα τῆς ἐπιβουλῆς ἔχων, ἰδὼν γεράνους πετομένας εἶπεν «ὕμεις, ὦ γέραναι, τιμωρήσασθέ μου τὸν φόνον».

Τῆς δὲ πόλεως ζητούσης τοὺς φονεύσαντας καὶ οὐ δυναμένης εὐρεῖν, ἄλλοι τε Κορίνθιοι καὶ οἱ λησταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ ἦσαν.

Ἐνταῦθα δὴ ἐξαίφνης γέραναι διεπέτοντο ὑπὲρ τῆς σκηνῆς. Ἰδόντες δὲ οἱ φονεῖς ἐγέλασαν καὶ «ἰδοὺ» εἶπον «οἱ τιμωροὶ τοῦ Ἰβύκου».

Τῶν δὲ πλησίον καθημένων τις ἀκούσας ἀπήγγειλε τοῖς δικασταῖς· οἱ δὲ τοὺς φονεῖς ἐδέσμευσαν καὶ ὁμολογήσαντας τὸν φόνον ἐθανάτωσαν.

19. Πατρίς.

[Διὰ τί οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.]

Τῆς πατρίδος οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν οὐδὲ σεμνότερον. Ὅσα

γὰρ ἡδέα καὶ σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν οἱ ἄνθρωποι, τούτων αἰτία καὶ διδάσκαλός ἐστιν ἡ πατρίς.

Καὶ γὰρ τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος βλέπει ἀπὸ τῆς πατρίδος καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἄρχεται καὶ Θεὸν γινώσκει καὶ πᾶσαν τὴν παιδεῖαν ὀφείλει τῇ πατρίδι. Διὰ τοῦτο ἀλλοτρίων μὲν πόλεων μέγεθος καὶ λαμπρότητα καὶ κατασκευῶν πολυτέλειαν θαυμάζουσι, πατρίδα δέ, κἂν ὀλίγην ἔχωσι καὶ τραχεῖαν, στέργουσι πάντες.

Ταύτη χάριν ἔχοντες συλλέγουσι μαθήματα, ἵνα χρησιμότερους ἑαυτοὺς ἀπὸ τούτων τῇ πατρίδι παρασκευάζωσι. Καὶ διατρίβοντες ἐν ἀλλοτρίᾳ γῆ πόθῳ πατρίδος τήκονται καὶ εἰς αὐτὴν κατελθεῖν εὐχονται, ἵνα, ὅθεν ἤρξαντο τοῦ βίου καὶ ὅπου ἐτόράφησαν, ἐνταῦθα καὶ καταλύσωσιν αὐτὸν καὶ ταφῶσιν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ (1)

Α' ΕΙΣ ΑΙΣΩΠΕΙΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ (2)

1. Λέαινα καὶ ἀλώπηξ.

Α' ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑΙ. Σκόπτω, περιπαίζω.—ὄτι, διότι.

Β' ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ. Ἀλώπηξ, γεν. ἄλωπεκ-ος (ἢ ὄν. καὶ κλ. τοῦ ἑν. ἐκ θέμ. ἄλωπηκ-, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέμ. ἄλωπεκ-).—ἔσκωπτε (παρατ. τοῦ σκόπτω), περιέπαιζε.—ὄτι (συνδ. αἰτιολ.), διότι.—εἶπεν, ἄορ. β' τοῦ λέγω.

Γ' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ. Ἡ ἀλώπηξ εἶναι ζῷον ἄγριον, ὁμοιάζον πρὸς τὸν ποιμενικὸν κύνα. Ἔχει ὀξυτάτην τὴν ὄσφρησιν καὶ καλὴν ἀκοὴν καὶ ὄρασιν. Εἶναι ζῷον πανούργον, δειλόν, παμφάγον καὶ λαίμαργον. Ὁ φελεῖ, διότι τρώγει τὰ θησιμαῖα καὶ ἐπιβλαβῆ ζῷα (ἀρουραίους μῦς, ἀκρίδας κλπ.), ἀλλὰ καὶ βλάπτει, διότι τρώγει ὄρνιθας καὶ καρπούς. Ἡ θήλεια ἐγκυμονεῖ 2 περίου μηνῶν καὶ γεννᾷ 3—7 νεογνά, ἔχοντα κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ λέων εἶναι ζῷον ἄγριον, σαρκοφάγον, ὁμοιάζον πρὸς γαλῆν (γάτον), ἀλλ' ἔχει μέγεθος μεγάλου τράγου ἢ μοσχαρίου. Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαίμῳς του καλύπτονται ὑπὸ χαιτῆς (μακροτέρων τριχῶν). Εἶναι τὸ ἰσχυρότατον καὶ φοβερότατον πάντων τῶν ζῷων, ἔχει βᾶδισμα μεγαλοπρεπές καὶ φωνὴν δυνατὴν καὶ φοβεράν. Διὰ τὴν ἔκτακτον ὑπεροχὴν του ὀνομάσθη βασιλεὺς τῶν ζῷων.

Ἡ λέαινα εἶναι μικρότερα τοῦ λέοντος καὶ στερεῖται τῆς μεγαλοπρεποῦς χαιτῆς. Γεννᾷ ἅπαξ τοῦ ἔτους 2—4 σκύμους, τοὺς ὁποίους θηλάζει ἐπὶ 6 μηνῶν.

Δ' ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΛΠ. Τί ἐνόμιζεν ὡς ὑπεροχὴν ἢ ἀλώπηξ; Τί ἡ λέαινα; Τίνος ἡ γνώμη ἦτο ὀρθή; Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ λάβῃ καὶ πολὺ καὶ καλόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐν ἑξ' αὐτῶν, ποῖον εἶναι προτιμότερον νὰ λάβῃ;

Παρομοία. Κάλλιο ἕνα καὶ καλὸ παρὰ πολλὰ καὶ ἀνόφελα.

Γνωμικόν. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ.

(1) Ἐνιαχοῦ τῶν σημειώσεων γίνονται παραπομπαὶ εἰς τὰς § § τοῦ πρώτου μέρους.

(2) Μῦθος εἶναι διήγησις πλαστὴ περιέχουσα ἠθικὴν διδασκαλίαν. Τοὺς μύθους ἔπλασε καὶ μετεχειρίζετο ὁ λαός, ἀλλ' ἡ τελεία τεχνικὴ διαμόρφωσις αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὸν ἐκ Φρυγίας Αἰσωπον (ἀκμάσαντα περὶ τὰ 570 π. Χ.). Ἐξ τούτου ὀνομάσθησαν Αἰσώπειοι μῦθοι.

2. Ὑς καὶ κύων.

Α' ΛΕΞ. Ὑς, χοῖρος (γουροῦνα).—εὐτοκία, εὐκολία εἰς τὸ γεννᾶν, εὐζολος (ταχύς) τοκετός.—ἐρίζω, φιλονικῶ.—τετραποῖς, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας.—κύω, γεννῶ.—ὕπολαμβάνω, λαμβάνω τὸν λόγον, ἀποκρίνομαι.—γινώσκω, γνωρίζω, ἠξεύρω.—τίκτω, γεννῶ.

Β' ΓΡΑΜ. Ὑς, γεν. ὀ-ύς (θ. ὀ-ύ):—κύων, γεν. κυν-ός (ἡ ὄν. καὶ κλητ. τοῦ ἐν. ἐκ θέμ. κυον-, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέμ. κυν-, γεν. πλ. κυνῶν, δοτ. πλ. κυσί).—ἤριζον (παρτ. τοῦ ἐρίζω), ἐφιλονίκουν.—τῆς κυνὸς εἰποσύης (μετχ. ἄορ. β' τοῦ λέγω), ἀφ' οὗ ἡ κύων εἶπε.—τῶν τετραπόδων, ἐνν. ζῴων (ὄν. τὸ τετράποδον, γεν. τοῦ τετράποδ-ος) § 12.—ὕπολαβοῦσα, (μετχ. ἄορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω), ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν λόγον.—γίγνωσκε, προστ. τοῦ γινώσκω § 42.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Ὑς (χοῖρος) εἶναι ἐν τῶν ὠφελιμοτέρων κατοικιδίων ζῴων, ἀλλ' εἶναι ἄνυπαρόν, νοθηρόν καὶ λαίμαργον. Ἐκ τοῦ κρεατός του κατασκευάζουσι χοιρομήρια καὶ ἀλλᾶντας (λουκάνια).

Ἡ θήλεια γεννᾷ συνήθως δις τοῦ ἔτους 10—14 χοιρίδια.

Ὁ κύων εἶναι ζῴον πιστότατον, νοσημονέστατον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι πιστός καὶ ἀφωσιωμένος σύντροφος αὐτοῦ καὶ ἄριστος φύλαξ αὐτοῦ καὶ τῶν πραγμάτων του.

Ἡ κύων συφορεῖ δις τοῦ ἔτους ἐπὶ 2 περίπου μῆνας καὶ γεννᾷ πολλὰ ὄμοια σκυλάκια (4—6 συνήθως, ἐνίοτε δὲ καὶ μέχρι 15), ἔχοντα κλειστούς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ 10—12 ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐχει ὁμοιοτήτᾳ τινα ὁ μῦθος οὗτος πρὸς τὸν προηγούμενον; Πρὸς ποῖον ζῴον τοῦ προηγουμένου μύθου ὁμοιάζει ἡ ὕς; Πρὸς ποῖον ἡ κύων;

Παρομοίαι. Ἡ σκύλα ἀπὸ τῆ βιά της τυφλά γεννᾷ τὰ παιδιὰ της.—Τὸ γλήγορον καὶ τὸ καλὸ ποτὲ δὲν πᾶν μαζί τὰ δυό.—Ὅποιοι βιάζονται σποντάππει.

3. Γυνή καὶ ὄρνις.

Α' ΛΕΞ. Ὅρνις, κόττα.—φόν, αὐγόν.—τίκτω, γεννῶ.—εἶ, ἄν.—πλειών (ὁ, ἡ), περισσότερος.—παραβάλλω, ῥίπτω.—ποιῶ (έω), πράττω, κάμνω.—πίων (ὁ ἡ), ταχύς.—ἄπαξ, μίαν φορᾶν.

Β' ΓΡΑΜ. Γυνή, γεν. γυναικ-ός (ἡ ἐνικ. ὄν. γυνή, ἡ κλητ. γύναι, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέμ. γυναικ-).—τίς (γεν. τιν-ός), ἄντων. ἄορ.—εἶχε, παρτ. τοῦ ἔχω.—ὄρνι, ἐν. αἰτ. τοῦ ὄρνις (γεν. ὄρνιθ-ος, θέμ. ὄρνιθ-, δοτ. πλ. ὄρνισι).—καθ' ἐκάστην (ἐκ τοῦ κατὰ ἐκάστην, κατ' ἐκάστην).—τίκτουσαν (μετχ. τοῦ τίκτω), ἡ ὁποῖα ἐγέννα § 46.—αὐτῇ, τῆς (ἐγέννα), πρὸς χαρὰν αὐτῆς § 10.—νομίζουσα (μετχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἐνόμιζε § 49, β'.—τὴν ὄρνιν τέξασθαι (ἀποφ. μέλ. τοῦ τίκτω), ὅτι ἡ ὄρνις θά γεννᾷ (ὄρνιν ὑποκειμένον κατ' αἰτ. § 45, β').—τῆς ἡμέρας, καθ' ἐκάστην ἡμέραν § 14.—εἰ παραβάλλοι, ἂν ἤθελε ῥίπτει § 37.—πλειῶν, = πλείονα (αἰτ. τοῦ συγκριτ. πλείων (ὁ, ἡ), τὸ πλείον (οὐδ.), τὸ θετ. πολλὸς καὶ

τὸ ὑπερθ. *πλεῖστος*).—*ἐποίει* (πρωτ. τοῦ ποιῶ), ἔπρατε=παρέβαλλε πλείονα τροφήν.—*γενομένη* (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ γίγνομαι), ἐπειδὴ ἐγένε § 49, β'.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ ὄρνις εἶναι τὸ ἡμερώτερον καὶ χρησιμώτερον τῶν κατοικιδίων πτηνῶν. Τρέφομεν ὄρνιθας χάριν τοῦ κρέατος καὶ τῶν φῶν. Καλῶς τρεφόμενη ὄρνις γεννᾷ 150—200 φά κατ' ἔτος. Τὰ πρόσφατα φά εἶναι ἀρίστη τροφή.

Τὸ φῶν τῆς ὄρνιθος καὶ τῶν ἄλλων πτηνῶν ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους, ὅπερ εἶναι σκληρὸν καὶ λέγεται *κέλυφος* (τσόφλιον), καὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπερ περιέχει *λεῦκωμα* (ἀσπράδι) καὶ τὴν *λέκιθον* (κρόκον).

Ἡ *τροφή* τῆς ὄρνιθος εἶναι κόκκοι κριθῆς, σίτου, ἀραβοσίτου, σκόλης, ἔντομα γλπ.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ἐξημίωσε τὴν γυναῖκα; Ζημιούται πάντοτε ὁ πλεονέκτης;

Παροιμία. Ὅποιος γυρεύει τὸ πολὺ χάνει καὶ τὸ λίγο. Γνωμικόν. Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.

4. Κύων κρέας φέρουσα.

Α' ΛΕΞ. *Διαβαίνω*, περ(ν)ῶ.—*θεῶμαι* (-άομαι), παρατηρῶ (μετὰ προσοχής).—*ὑπολαμβάνω*, νομίζω.—*ἕτερος*, ἄλλος.—*μεῖζων* (ὁ, ἡ), μεγαλύτερος.—*διόπερ*, διὰ τοῦτο βεβαίως.—*καταλείπω*, ἀφήνω.—*οὔτω*, τοιουτοτρόπως.—*ἀμφοτέρω*, καὶ οἱ δύο.

Β' ΓΡΑΜ. *Κρέας*, γεν. κρέατ-ος καὶ (κρέασ-ος, κρέα-ος) κρέως, (ἡ ἐν. ὄν., αἰτ. καὶ κλητ. ἐκ θέμ. *κρεασ-*, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέμ. *κρεατ-* ἢ *κρεα(σ)-*) ὅθεν οἱ διπλοὶ τύποι *κρέατ-α* καὶ (κρέασ-α, κρεα-α) *κρέα* κλπ.—*ἔχουσα*, μετχ. τροπ. § 49, ε'.—*θεασαμένη* (μετχ. μ' ἄορ. τοῦ θεῶμαι) ἀρ' οὐ παρετήρησεν.—*ὔδαρ*, γεν. ὕδατος (ἡ ὄν. καὶ κλητ. τοῦ ἐν. ἐκ θέμ. *ὔδαρ-*, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέμ. *ὔδατ-*).—*ὑπέλαβε* (ἄορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω), ἐνόμισε.—*εἶναι*, ὅτι ἦτο.—*ἐτέραν κύνα*, ἄλλη κύων (ὑποκμ. τοῦ *εἶναι*) § 45 β'.—*μεῖζον* (τὸ) καὶ μεῖζων (ὁ, ἡ), συγκο. τοῦ *μέγας*, ὑπερθ. μέγιστος.—*ἔχουσαν*, ἡ ὁποία εἶχε § 46.—*καταλιποῦσα* (μετχ. ἄορ. β' τοῦ καταλείπω), ἀρ' οὐ ἀφήκε (ἄφησε) § 49, α'.—*ὡς ἀφαιρησομένη* (μετχ. μέλ. τοῦ ἀφαιροῦμαι), ἵνα ἀφαιρέσῃ § 49, ε'-*ἀμφοτέρων*, ἐνν. τῶν *κρεάτων* ἢ *κρεῶν*.—*στερηθῆναι* (ἀπαρφ. παθ. ἄορ. τοῦ στεροῦμαι), νὰ στερηθῆ § 44.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ κύων παρετήρησεν ἐν τῷ ὕδατι τὴν σκιάν της, διότι ἐν τῷ καθαρῷ ὕδατι φαίνεται (ἀντανακλάται) ὡς ἐν κατόπτρῳ ἡ εἰκὼν τῶν ἀντικειμένων.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐχει ὁμοιότητά τινα ὁ μῦθος οὗτος πρὸς τὸν προηγούμενον; Ποίαν; Διὰ τί ἡ κύων ἔχασε καὶ τὸ ἰδικόν της κρέας; Παροιμία. Ὅποιος ζητᾷ τὰ ξένα χάνει καὶ τὰ δικά του. Τὸ πολὺ ταμάχι χαλάει τὸ στομάχι.

5. Ὅρνις χρυσοτόκος.

Α' ΛΕΞ. Ἐνδον, ἐντός.—*χρυσίδιον* ἢ *χρυσίδος*, χρυσάφι, μάλαμα.—*ἀποκτείνω*, φονεύω, σφάζω.—*ἀθρόος*, συνηθροισμένος, ἄφθονος.—*μικρός*, ὀλίγος.

Β' ΓΡΑΜ. *Τίτουνσαν* (μετχ. παρατ. τοῦ τίτω), ἡ ὁποία ἐγέννα. — *νομίσας* (μετχ. ἀορ. τοῦ νομίζω), ἐπειδὴ ἐνόμισε § 49 β'. — *εἶναι*, ὅτι ἐπῆρχε, ἦτο § 45 β'. — *ἀπέκτεινε*, ἀορ. τοῦ ἀποκτείνω. — *εὔρε*, ἀορ. β' τοῦ εὐρίσκω. — *ταῖς λοιπαῖς* μὲ τὰς λοιπὰς § 3, γ'. — *ἐλπίσας* (μετχ. ἀορ. τοῦ ἐλπίζω), ἐν ᾧ (ἢν καὶ) ἤλπισε § 49, δ'. — *εῆρήσειν* (ἀπαρφ. μέλ. τοῦ εὐρίσκω), ὅτι θὰ εὔρη § 45. — *ἐστερήθη*, παθ. ἀορ. τοῦ στεροῦμαι (θ. στερε-).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ *χρυσός* εἶναι μέταλλον πολυτίμον. Ἔχει ὄρατον κίτρινον χροῦμα καὶ εἶναι εὐμάλακτος. Ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζουσι νομίσματα, κοσμήματα καὶ διάφορα ἀντικείμενα πολυτελείας.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἔχει ὁμοιότητα ὁ μῦθος οὗτος πρὸς τοὺς δύο προηγουμένους; Τί ἐξημῶσε τὸν ἄνθρωπον; Τί παθαίνουσιν οἱ πλεονέκται; Φεῦγε λοιπὸν τὴν πλεονεξίαν.

6. Κίχλη.

Α' ΛΕΞ. *Νέμωμαι*, βόσκω, τρώγω. — *ἀποχωρῶ* (έω) ἀπομακρύνομαι, φεύγω. — *ὄρω* (άω), βλέπω. — *ἰξεύω*, σταινω ἰξόβεργα. — *ἀναιροῦμαι* (έομαι), φονεύομαι. — *δειλαιός*, ἄθλιος, δυστυχής. — *εἰμί*, εἶμαι. — *ός* (ἦ, ὅ), ὁ ὁποῖος (ἢ ὁποῖα, τὸ ὁποῖον). — *βίος*, ζωή. — *ὄτεροῦμαι τοῦ βίου*, ἀποθνήσκω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐνέμετο (παρτ.), ἔβασκε. — *διὰ τὴν γλυκύτητα*, ἔνεκα τῆς γλυκύτητος. — *ὄκ ἀπεχώρει* (παρτ. τοῦ ἀποχωρῶ), δὲν ἀπεμακρύνετο, δὲν ἀνεχώρει. — *ἰδών* (μετχ. ἀορ. β' τοῦ ὄρω), ἀφ' οὗ εἶδε. — *ἰξενσε* (ἀορ. τοῦ ἰξεύω), ἔστησεν ἰξόβεργα. — *συνέλαβε*, ἀορ. β' τοῦ συλλαμβάνω. — *ἡ δέ*, αὕτη δέ. — *μέλλουσα* (μετχ. παρτ. τοῦ μέλλω), ἐν ᾧ ἔμελλε § 49, α'. — *ἀναιρεῖσθαι* (ἀπαρφ. ἐν. τοῦ ἀναιροῦμαι), νὰ φονευθῆ § 44. — *ἦ*, ἡ ὁποῖα (=διότι).

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Μυροδίνον* εἶναι τόπος κατάφυτος ἀπὸ μυρσίνας (μυρτιάς). Ἡ *μυροδίνι* ἢ *μύρτος* εἶναι θάμνος (μικρὸν δένδρον) ἀειθαλής. Ὁ καρπὸς αὐτῆς εἶναι γλυκὺς καὶ ὁμοιάζει πρὸς ῥάγα σταφίδος.

Ἡ *κίχλη* εἶναι πτηνὸν ἔκτοπιστικόν. Ἐρχεται ἐκ τῆς βορείου Εὐρώπης, κατὰ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον καὶ μένει παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦ Μαρτίου.

Ὁ *ἰξεντής* συλλαμβάνει πτηνὰ διὰ τῶν ἰξεντικῶν καλάμων (ἰξοβέργων). Τοὺς καλάμους τούτους ἀλείφει διὰ τινος κολλητικῆς ὕλης, παρασκευαζομένης ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ἰξοῦ (παρασιτικοῦ τινος φυτοῦ φυομένου κυρίως ἐπὶ τῆς δρυός). Ἐπὶ τῶν καλάμων τούτων καθήμενα τὰ πτηνὰ κολλῶσι καὶ δὲν δύνανται νὰ πετώσι.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποῖον τὸ αἷτιον τοῦ θανάτου τῆς κίχλης; Ὁφείλει ἢ βλέπει ἢ λαιμαργία;

7. Μυρία.

Α' ΛΕΞ. *Ταμειῖον*, ἀποθήκη (κελλάρι). — *ἐκχέομαι*, χίνομαι ἔξω. — *ποτέ*, μίαν φορὰν. — *προσπέτομαι*, πετῶ πρὸς τι (πλησίον τινός). — *κατεσθίω*, κατα-

τρῶγω.—**ἐμπηγνύομαι** ἢ **ἐμπήγνυμαι**, ἐμπήγομαι, χώνομαι μέσα, κολλῶ.—**ἀναπέτομαι**, πετῶ ἄνω.—**ἀποπνίγομαι**, πνίγομαι.—**βραχῆς**, ὀλίγος.—**ἦδονῆ**, εὐχαρίστησις.

Β. ΓΡΑΜ. **Ἐξ-εχύθη** (παθ. ἄορ. τοῦ ἐκχέομαι), ἐχύθη (ἐξ ἀγγείου).—**προσπιόμεναι** (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ προσπέτομαι), ἀφ' οὗ ἐπέταξαν πλησίον.—**κατήσθιον**, παρτ. τοῦ κατ-εσθίω.—**διὰ τὴν γλυκύτητα**, ἕνεκα τῆς γλυκύτητος.—**οὐκ ἀπ-εχώρουν** (παρτ. τοῦ ἀπο-χωρῶ), δὲν ἔφευγον.—**ἐμπαγόντων** (μετχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐμπτηγνύομαι, ἐκ θέμ. παγ.) **τῶν ποδῶν**, ἐπειδὴ οἱ πόδες των ἐνεπλήχθησαν (ἐκόλλησαν) § 46, β' καὶ 49, β'.—**ἀναπτέσθαι** (ἀπρφ. μ. ἄορ. β' τοῦ ἀναπέτομαι), νὰ πετάξωσιν (ἐπάνω) § 44.—**ἀποπνιγόμεναι** (μετχ. παρτ.), ἐν ᾧ ἐπνίγοντο § 49, α'.—**ἄθλια**, ἐνν. ἐσμέν (=εἶμεθα).—**αἱ**, αἱ ὅποια (=διότι).—**διὰ βραχεῖαν ἦδονῆν**, ἕνεκα μικρῆς εὐχαριστήσεως.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ **μυῖα** εἶναι ὀχληρὸν καὶ ἐπιβλαβὲς ἔντομον, διότι ῥυπαίνει τὰ πράγματα καὶ μεταφέρει νοσογόνα μιάσματα καὶ οὕτω συντελεῖ εἰς τὴν διάδοσιν μολυσματικῶν νόσων.

Τὸ **μέλι** συλλέγουσιν αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ ἐξεμουῖσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ στόματός των ἐν ταῖς κηρήθραις τῶν κυψελῶν.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐχει ὁ μῦθος οὗτος ὁμοιότητα πρὸς τὸν προηγούμενον; Ποῖαι εἶναι αὐταί; Τί ἐπιφέρει πολλὰκις ἡ λαιμαργία; Φεῦγε λοιπὸν τὴν λαιμαργίαν· Παροιμία. Μάτια λαιμαργα ψυχὴ χαμένη.

8. Ταῦροι τορεῖς καὶ λέων.

Α' ΛΕΞ. Ταῦρος, (ἀρσενικὸς) βοῦς.—**νέμομαι**,—βόσκει.—**λειμών**, λιβάδιον.—**ἐσθίω**, τρώγω.—**εἶπα**, ἔπειτα.—**ἄδεως**, ἀφόβως.

Β' ΓΡΑΜ. **Φαγεῖν** (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐσθίω), νὰ φάγῃ § 44.—**θέλων** (μετχ. ἐναντ. § 47, δ'). ἂν καὶ ἤθελε.—**διὰ τὴν διόνοϊαν**, ἕνεκα τῆς ὁμοιοῦσ των.—**ἐδειλία**, παρτ. τοῦ δειλῶ (ἄω),—**γλυκεῖσι λόγοις**, δοτ. ὄργ. § 4 (γλυκῆς, γλυκεῖα, γλυκῆ).—**διαχωρίσας** (μετχ. ἄορ. τοῦ διαχωρίζω), ἀφ' οὗ διεχώρισε § 49, α'.—**καθ' ἓνα** (κατὰ-ἓνα), ἓνα, ἓνα, χωριστά.—**ἦσθιε**, παρτ. τοῦ ἐσθίω.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ταῦρος λέγεται ὁ ἀρσενικὸς βοῦς πρὶν ζευξώσιν αὐτόν.

Ὁ θῆλυς βοῦς λέγεται **δάμαλις**, ἂν δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη, **ἀγελάς** δέ, ἂν γεννᾷ.

Λειμών εἶναι τόπος ὑγρὸς καὶ πλήρης χλόης.

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς θὰ ἐσφίζοντο οἱ ταῦροι; Ἐχει σχέσιν τινὰ ἢ ἔνωσις πρὸς τὴν ἰσχὸν; Τί προκύπτει ἐκ τῆς ἐνώσεως;

9. Γεωργοῦ παῖδες.

Α' ΛΕΞ. **Στασιάζω**, φιλονικῶ, μαλῶνω.—**πειρῶμαι** (ἀομαι), προσπαθῶ.—**ὁμοιοῶ** (έω), ἔχω ὁμόνοϊαν, ἀγάπην.—**διό**, διὰ τοῦτο.—**κοιῶζω**, φέρω.—

δέομαι, δέμα, δεμάτι.—**κελεύω**, διατάσσω.—**θραύω**, συντρίβω, σπάζω (τσακίζω).—**ἐπεί**, επειδή.—**ποιῶ** (έω), πράττω, κάμνω.—**ῥαδίως**, εύκόλως.—**ἠττώμαι** (άομαι), νικῶμαι.

Β' ΓΡΑΜ. **Ἐστασίαζον** (παρτ. τοῦ στασιάζω), ἐφιλονίκουν (μεταξύ των).—**λόγοις** (δοτ. ὄργαν. § 4), με λόγους.—**ἐπειράτο** (παρτ. τοῦ πειράμαι), προσεπάθει.—**πείσαι** (ἀπρφ. ἄορ. τοῦ πείθω), νά πείσῃ.—**ἁμονοεῖν** (ἀπρφ. ἐν. τοῦ ἁμονοῶ), νά ἔχουσιν ἁμόνοϊαν (ἁγάπην) § 44.—**ἔργω τινί** (δοτ. ὄργ. § 4), διά τινος πράξεως.—**ὅπως πείσει** (εὐκτ. ἄορ. τοῦ πείθω), ἵνα πείσῃ.—**ἔλεξε** (ἄορ. ἀ' τοῦ λέγω), εἶπε.—**τῶν παιδῶν κομισάντων** (μτχ. ἄορ. τοῦ κομίζω), ἀφ' οὗ οἱ παῖδες ἐκόμισαν, ἔφεραν § 48. β' καὶ § 49 α'.—**θραύσαι** (ἀπρφ. ἄορ. τοῦ θραύω) νά σπάσῃ § 44.—**ἄθροάς**, ὄλας μαζί.—**ποιῆσαι** (ἀπρφ. ἄορ. τοῦ ποιῶ), νά πράξῃσι τοῦτο (νά θραύσῃσιν ὄλας μαζί).—**ἀνά μίαν**, μίαν μίαν χωριστά.—**τῶν παιδῶν ποιησάντων** (μτχ. ὄορ. ἀ' τοῦ ποιῶ), ἀφ' οὗ οἱ παῖδες ἐπραξάν τοῦτο (ἔθραυσαν μίαν μίαν ῥάβδον) § 48. β' καὶ 49 α'.—**νικήσετε** (μέλ. τοῦ νικῶ), θά νικήσῃτε, θά εἴσθε ἰσχυροί.—**ἠττηθήσεσθε** (παθ. μέλ. τοῦ ἠττώμαι), θά νικηθῆτε, θά εἴσθε ἀδύνατοι.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνες ὁμοιότητος ἔχει ὁ μῦθος οὗτος πρὸς τὸν προηγούμενον;

Ἔχει σῆσιν τινὰ ἢ ὁμόνοια πρὸς τὴν ἰσχύν; Τί προκύπτει ἐκ τῆς ὁμοιοῦσ;

Παρομοία. Ἡ ὁμόνοια φτειάνει σπῆτι καὶ ἡ διχόνοια τὸ χαλάει.

Γνωμικόν. Ἄδελφῶν ὁμόνοια ἰσχυροτέρα παντὸς τείχους.

10. Βάτραχοι.

Α' ΛΕΞ. **νέμομαι**, κατοικῶ, ζῶ.—**καταλείπω**, ἀφήνω.—**ἀναζητῶ**, (έω), ζητῶ τὰ εἶρω.—**δί**, λοιπόν.—**περιτυγχάνω**, ἀπαντῶ κατὰ τύχην.—**φρέαρ**, πηγάδιον.—**ὁ ἕτερος**, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.—**συγκατέροχομαι**, καταβαίνω ὁμοῦ (μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων).—**ὄδε** (ἤδε, τόδε) οὗτος ἐδῶ (αὕτη ἐδῶ, τοῦτο ἐδῶ).—**ὑπολαμβάνω**, λαμβάνω τὸν λόγον, ἀποκρίνομαι.—**οὔν**, λοιπόν.—**ἐνθάδε**, ἐν τούτῳ ἐδῶ τὸ τόπω.

Β' ΓΡΑΜ. **ἐνέμοντο** (παρτ. τοῦ νέμομαι), κατοίκουν, ἔζων.—**θέρος** (γεν.), κατὰ τὸ θέρος § 14.—**τῆς λίμνης ξηρανθείσης** (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ξηραίνομαι) επειδὴ ἐξηράνθη ἡ λίμνη § 48, β' καὶ 49, β'.—**κατέλιπον**, ἄορ. β' τοῦ καταλείπω.—**ἀνεζήτητον** (παρτ. τοῦ ἀναζητῶ), ἐζήτητον νά εἴρωσι.—**περιέτυχον** (ἄορ. β' τοῦ περιτυγχάνω), κατὰ τύχην ἀπύνητησαν.—**φρέατι**, δοτ. τοῦ ὀνόμ. φρέας (ἢ ἐν. ὄν. αἰτ. καὶ κλητ. ἐκ θεμ. **φρεαρ**, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θέματος **φρεατ**).—**ιδῶν** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ὁρῶ), ἀφ' οὗ εἶδε § 49, α'.—**συγκατέλωμεν** (ὑποτ. ἄορ. β' τοῦ συγκατέροχομαι), ἄς καταβῶμεν ὁμοῦ § 33, α'.—**ὁ δέ**, οὗτος δέ.—**ὑπολαβῶν** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω), ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν λόγον § 49, α'.—**τὸ ἐνθάδε**, τὸ ἐν τούτῳ ἐδῶ τῷ τόπῳ (ἐν τούτῳ ἐδῶ τῷ φρέατι).—**ἀναβησόμεθα**, μέλ. τοῦ ἀναβαίνω.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Βάτραχος εἶναι ζῶον ἀμφίβιον, ἦτοι ζῆ ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἐν

τῶ ὕδατι.—Κατὰ τὸ **θέρος** (Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον) ἡ θερμοῦτης τοῦ ἡλίου εἶναι μεγάλη. Ἐνεκα τούτου ἐξατμίζονται τὰ ὕδατα (ἐξηράνθη ἢ λίμνη).—Τὸ **ὄρεο** εἶναι στρογγύλον, βαθύ, ἐκτισμένον ἐκ πετρῶν καὶ ἔχει στόμιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦμεν τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἔρχεται εἰς αὐτὸ ἐκ τῆς γῆς.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποία ἐκ τῶν δύο προτάσεων τῶν βατράχων εἶναι ἀπερίσκεπτος; Ποία προνοητικὴ; Προῆλθεν ὀφέλειά τις ἐκ τῆς προνοητικῆς προτάσεως;

11. Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

Α' ΛΕΞ. **ὀδόδορα**, πολὺ.—**κατέρχομαι**, καταβαίνω.—**κρημνός**, ἀπότομος ὄχθη, ἀπότομος βράχος (γχερός).—**ἀνέρχομαι**, ἀναβαίνω.—**ζητῶ** (ζέω), ζητῶ νὰ εὔρω.—**εἶ**, ὄν.—**δοκοποῦμαι** (έομαι), σκέπτομαι

Β' ΓΡΑΜ. **διψήσας** (μτχ. ἄορ. τοῦ διψῶ (-ήω), ἐπειδὴ ἐδίψησε § 49, β'—**ἐν θέρει**, ἐν καιρῷ θέρους.—**κατήλθε** (ἄορ. β' τοῦ κατέρχομαι), κατέβη.—**πιεῖν** (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ πίνω), ἵνα πῖη)—**πιών** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ πίνω), ἀφ' οὗ ἔπιεν, ἐπειδὴ ἔπιεν.—**ἀνελθεῖν** (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀνέρχομαι), νὰ ἀναβῆ § 44.—**μετενόει**, παρατ. τοῦ μετανοῶ.—**ἐξήτει**, παρτ. τοῦ ζητῶ.—**ἰδοῦσα** (μτχ. ὄορ. β' τοῦ ὄρω), ἀφ' οὗ εἶδε § 49, α'.—**εἰ νοῦν εἶχες** (πρτ. τοῦ ἔχω), ἂν εἶχες νοῦν.—**οὐκ ἂν κατήλθες** (ἄορ. β' τοῦ κατέρχομαι), δὲν ἤθελες καταβῆ.—**εἰ μὴ ἐσκέψω** (μ. ἄορ. τοῦ σκοποῦμαι), ἂν δὲν ἤθελες σκεφθῆ § 32.

Γ' ΠΡΑΓΜ. **Τράγος** λέγεται ἡ ἀρσενικὴ αἰξ, ὅταν μεγαλώσῃ. Αἱ αἰγες εἶναι ἔφα χρησιμώτατα, διότι παρέχουσι γάλα, κρέας, ἔρια, τὸ δέριμα των κλπ.

***Ἀλώπηξ** ἰδὲ σημ. μύθου 1.

Δ' ΕΡΩΤ. Ὁ τράγος ἔδειξε φρόνησιν ἢ ἀφροσύνην; Πότε δὲν θὰ μετενόει; Τί πρέπει νὰ πράττῃ τις πρὸ πάσης ἐπιχειρήσεως; Παροιμία. Ὅ,τι θὰ κάμῃς καὶ ὅ,τι θὰ πῆς τί θὰ συμβῆ πρώτα νὰ στοχασθῆς.—Γνωμικά. Νόει καὶ πρᾶττε.—Ὁὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρῆ.

12. Γεωργός καὶ κύβηξ.

Α' ΛΕΞ. **ἀπολαμβάνομαι**, αποκλείομαι.—**ἔπαιλις**, ἀγροτικὴ οἰκία.—**πορίζομαι**, προμηθεύομαι.—**ὤς**, ἐπειδὴ.—**ἀνείσις**, μετρίσις, ἐλάττωσις, βελτίωσις.—**ἀροτήρ βοῦς**, ὁ ἀροτριῶν βοῦς, τὸ καματερόν.—**χωρῶ** (έω); προχωρῶ.—**θεῶμαι** (-όμαι), παρατηρῶ.—**ἀπέρχομαι**, φεύγω.—**ἐνθένδε**, ἐκ τούτου ἐδῶ τοῦ. τόπου, ἀπ' ἐδῶ.—**γάρο**, διότι.—**φείδομαι**, λυποῦμαι, ἀπέχω ἀπὸ τι.—**δεσπότης**, κύριος.—**ὄς**, (ἦ, ὅ), ὁ ὁποῖος (ἢ ὁποῖα, τὸ ὁποῖον).—**διγγεράζομαι**, ἐργάζομαι μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, βοηθῶ.

Β' ΓΡΑΜ. **ἀπελήφθη** (παθ. ἄορ. τοῦ ἀπολαμβάνομαι), ἀπεκλείσθη.—**πορίσασθαι** (ἀπρφ. μ. ἄορ. τοῦ πορίζομαι), νὰ προμηθευθῆ.—**ἐαυτῶ** (δοτ. αὐτοπαθ. ἄντων), διὰ τὸν ἑαυτὸν του, πρὸς χρῆσίν του § 10.—**κατέφαγεν**, ἄορ. β' τοῦ κατεσθῆ.—**κατέσφαξε**, ἄορ. τοῦ κατασφάττω.—**ἐχώρησεν** (ἄορ. τοῦ χωρέω) ἐπὶ

τοὺς ἀροτήρας, προεχώρησε, ἐπέβαλε χεῖρα, ἤρχισε νὰ σφάζῃ καὶ νὰ τρώγῃ τοὺς ἀροτήρας βοῦς.—**θεασάμενοι** (μτχ. μ. ἀορ. τοῦ θεῶμαι), ἀπ' οὗ παρετήρησαν.—**πρὸς ἀλλήλους** (ἀλληλοπ. ἀντ.), ἀναμεταξύ των.—**ἀνάγκη** (ἐστίν) ἡμᾶς **ἀπελθεῖν** (ἀποφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπέρχομαι), εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγωμεν.—**ἐνθένδε**, ἀπ' ἐδῶ.—**πῶς φεῖσεται** (μ. μέλ. τοῦ φεῖδομαι) **ἡμῶν**; πῶς θὰ λυπηθῇ ἡμᾶς; (= δὲν θὰ λυπηθῇ ἡμᾶς, ἀλλὰ θὰ σφάζῃ)—**ὅς**, ὁ ὅποιος.—**οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν** (= ἀροτήρων βοῶν) **εφεῖσато** (μ. ἀορ. τοῦ φεῖδομαι);

Γ' ΠΡΑΓΜ. Τὸ **πρόβατον** εἶναι ὄρατον καὶ ἡμερον ζῷον. Τὸ ἄρρεν, ὅταν μεγαλώσῃ, λέγεται **κρίος**, τὸ δὲ θῆλυ λέγεται **ἀμνάς** (προβατίνα). Τὰ πρόβατα ὡς καὶ αἱ αἴγες εἶναι ὠφελιμώματα ζῶα, διότι παρέχουσι γάλα, κρέας, ἔρια, δέρματα.—Ὁ **βοῦς** εἶναι τὸ ὠφελιμώτατον τῶν κατοικιδίων ζῷων, διότι τρέφει τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸ γάλακτος, βουτύρου καὶ κρέατος καὶ σῦρει τὸ ἄροτρον (ἀροτήρ) καὶ τὰς φορηγὰς ἀμάξας.—Περὶ τοῦ **κυνός** ἰδὲ σημ. τοῦ μύθου 2.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ὠφελήθησαν οἱ κύνες ἐκ τῆς φρονήσεώς των ταύτης;

13. Χελώνη καὶ ἀετός.

Α' ΛΕΞ. **ἰκετεύω**, παρακαλῶ θεομῶς.—**πέτομαι**, πετώ.—**παραινῶ** (έω), συμβουλεύω.—**πόρρω**, μακρὰν.—**αἶρω**, σηκώνω.—**εἶπα**, ἔπειτα.—**πέτρα**, βράχος.—**συντριβομαι**, γίνομαι συντριμματα, κατατσαζίζομαι.

Β' ΓΡΑΜ. **ἰκέτευε**, παρτ. τοῦ ἰκετεύω.—**διδάξαι** (ἀποφ. τοῦ διδάσκειν), νὰ διδάξῃ.—**πέτεσθαι** (ἀποφ. ἐν. τοῦ πέτομαι), νὰ πετῇ.—**τοῦ δὲ=τούτου δέ**.—**παραينوῦντος** (μτχ. παρτ. τοῦ παραινῶ), οὗτος δὲ (ὁ ἀετός) ἔν καὶ συνεβούλευε § 49, δ'.—**τοῦτο πόρρω τῆς φύσεως εἶναι**, ὅτι τοῦτο (τὸ νὰ πετᾷ) εἶναι ἐναντίον (μακρὰν) τῆς φύσεως αὐτῆς (δὲν εἶναι φυσικόν της).—**λαβὼν** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω), ἀπ' οὗ ἔλαβε § 49, α'.—**τοῖς ὄνυξι** (δοτ. πλ. τοῦ ὄνυξ, θέμ. ὄνυξ) μὲ τοὺς ὄνυχάς του § 4.—**ἄρας** (μετχ. ἀορ. τοῦ αἶρω), ἀπ' οὗ ἐσήκωσε.—**ἡ δὲ αὕτη δέ**.—**πεσσοῦσα**, (μτχ. ἀορ. β' τοῦ πίπτω), ἐπειδὴ ἔπεσε.—**κατὰ πετρῶν**, ἐπὶ βράχων, ἐπάνω εἰς βράχους.—**συντριβῆ** (παθ. ἀορ. β' τοῦ συντριβομαι), ἔγινε συντριμματα.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ **χελώνη** εἶναι ἐρπετόν (ζινομένη δηλ. σύρειται ἐπὶ τῆς γῆς) ὄλον σχεδὸν τὸ σῶμά της καλύπτεται ὑπὸ ὀστράκου, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται **χελώνιον**.—Ὁ **ἀετός** εἶναι τὸ ἰσχυρότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον πάντων τῶν πτηνῶν καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται βασιλεὺς τῶν πτηνῶν. Εἶναι σαρκοφάγον καὶ κτίζει τὴν φωλεάν του ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων ἢ ἀποζορήμων βράχων.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ἀπῆται ἡ χελώνη παρὰ τοῦ ἀετοῦ; **Διὰ** τί δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο; Τίς ὑπῆρξεν ὁ αἰτιος τοῦ θανάτου της; Τί ἐπιφέρει πολλῶν ἀνοησία τις; Γνωρίζον. Μὴ ἐπιθῆμει ἀδυνάτων.

14. Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Α' ΛΕΞ. **Ποιοῦμαι** (έομαι), κάμνω.—**θηρεύω**, κυνηγῶ.—**ἀγρεύω**, συλλαμβάνω (ἐν τῷ κυνηγῷ).—**προσάδδω τινί**, διατάσσω τινά.—**διανέμω**,

μοιράζω, — **μερίζω**, μοιράζω. — **κελεύω**, διατάσσω. — **ποιῶ** (έω), κάμνω. — **μέρος**, μερίδιον. — **καταλείπω**, αφήνω. — **οὕτως**, τοιουτοτρόπως.

Β' ΓΡΑΜ. *Ποησάμενοι* (μτχ. μ. άορ. του ποιουμαι), άφ' ου έκαμον. — *πολλων θηριων άγρευθέντων* (μτχ. παθ. άορ. του άγρευομαι), άφ' ου πολλά θηρία συνελήφθησαν έν τῷ κνηγίῳ § 48, β' και § 49 α'. — *προσέταξε*, άορ. του προστάσσω. — *διανεΐμαι* (άπρφ. άορ. του διανέμω), να μοιράση § 44. — *δ δέ*, ούτος δέ (δ όνος). — *διένειμε*, άορ. του διανέμω. — *δργισθεις* μτχ. παθ. άορ. του δργίζομαι, επειδή ώργίσθη. — *κατέφαγε*, άορ. β' του *κατεσθίω*. — *μερίζειν* άπρφ. έν.), να μοιράση. — *ή δέ*, αυτή δέ (ή άλώπηξ). — *ποιήσασα* (μετχ. άορ. του ποιῶ) § 49 α'. — *εαντη* (δοτ. της αυτοπαθοϋς άντωνυμίας), δια τον εαυτον της. — *κατέλιπε*, άορ β' του καταλείπω. — *ῶ βελτίστη* (ύπερθ. του άγαθος), ῶ καλλίστη, ῶ φίλη. — *μερίζειν* (άπρφ.), να μοιράζεις.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Λέων ιδ. σημ. μύθ. 1. — 'Ο όνος είναι πολυ χρησιμον ζῳον, διότι είναι έπομονητικόν, δύναται να φέρη μεγάλα βάρη και άντέχει εις τας κακουχίας. Το γάλα της όνου είναι έλαφρότατον και χρησιμον εις πολλές ασθειαις. — 'Αλώπηξ ιδε σημ. μύθ. 1.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ήδύνατο να πάθη και ή άλώπηξ, αν έκαυσε πρώτη την διανομήν; Τί άντελήφθη άμέσως εκ του θανάτου του όνου; Πώς θα όνομάσης το προτέρημα τουτο της διανοίας της; Παροιμία. Των πρώτων τα παθήματα γερφρι των δευτέρων. Γνωμικόν. Τα παθήματα μαθήματα.

15. Λύχνος.

Α' ΛΕΞ. **μεθύω**, ειμαι μεθυσμένος. — **μεθύω έλαιῳ**, έχω άφθονον έλαιον. — **θαίνω**, φέγγω, φωτίζω. — **καυχῶμαι** (άομαι), λέγω μεγάλους λόγους, ύπερηφανεύομαι. — **πνέω**, φυσῶ. — **άπτω**, ανάπτω. — **διγῶ** (άω), σιωπῶ. — **έκλείπω**, ύφίσταμαι έκλειψιν, σβήνω.

Β' ΓΡΑΜ. *μεθύων* (μετχ. παρτ.), επει δὴ ειχεν άφθονον έλαιον. — *φαίνων* (μτχ. παρτ.), επειδή έφεγγε. — *εκαυχάτο* (παρτ.) ύπερηφανεύετο (λέγων). — *ως*, οτι δηθεν. — *ύπερ ήλιον*, περισσότερον, καλύτερον του ήλιου. — *άνεμου πνεύσαντος* (μτχ. άορ. του πνέω), επειδή έφύσησεν άνεμος. — *άπεσβέσθη*, παθ. άορ. του άποσβεννύομαι ή άποσβέννυμαι (θ. σβεσ-). — *φαίνε*, προστ. του φαίνω.

Γ' ΠΡΑΓΜ. 'Ο **λύχνος** είναι δοχείον, το όποιον πληροϋται έλαιου. Έν αυτώ βυθίζεται ή θρυαλλίς (βαμβακίνη ταινία, φυτίλι), της όποίας το έν άζρον εξέχει του δοχείου. Τοϋτο το εξέχον άζρον ανάπτομεν. Το δέ έλαιον άπορροφούμενον υπό της θρυαλλιδος άνέρχεται εις το άζρον και καυόμενον παράγει το φῶς. Το κυρίως λοιπόν φωτίζον είναι το **έλαιον**, όπερ παράγεται εκ των έλαιων (καρπού της έλαιας).

Δ' ΕΡΩΤ. Πότε ο λύχνος, και αν εσβήνετο υπό του άνεμου, δέν θα έγίνετο ο περιγελως του κόσμου; Παροιμ. 'Οποιος θέλει να παινιέται, μόνος του κατη-

γοριέται.—Ὅποιος ἠγιά σηκώνεται γρήγορα ταπεινώνεται.—Ῥητὸν εὐαγγελιζόν.—Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται.

16. Κώνωψ· καὶ ταῦρος.

Α' ΛΕΞ. καθέζομαι, κάθημαι.—μῆλζω, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω.—ἀπαλλάττομαι, ἀναχωρῶ.—πυθάνομαι (τινός), ἐρωτῶ νὰ μάθω (παρὰ τινός).—εἶ, ἄν.—βούλομαι, θέλω.—ἀπέροχομαι, ἀναχωρῶ.—ἦδη, πλέον.

Β' ΓΡΑΜ. κέρας, ἡ ὄν., αἰτ. καὶ κλητ. τοῦ ἐνικοῦ ἐκ θέμ. κερασ-, αἱ δὲ ἄλλα πτώσεις ἐκ θέμ. κερατ- ἢ κερασ-, ὅθεν οἱ διπλοὶ τύποι κερατ-ος καὶ κέρως (κέρασ-ος, κερα-ος) κλητ.—μέλλον (μτχ. παρτ. τοῦ μέλλω), ὅτε ἐμίλε § 49, α'.—ἀπαλλάξεσθαι (ἀπρφ. μ. μέλ. τοῦ ἀπαλλάττομαι), νὰ ἀναχωρήσῃ.—ἐπυθάνετο (παρτ. τοῦ πυθάνομαι), ἠρώτα νὰ μάθῃ (παρὰ τοῦ ταύρου).—ἀπελθεῖν (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἀπέροχομαι).—ὁ δέ, οὗτος δέ.—ὑπολαβὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ υπολαμβάνω), ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν λόγον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ κώνωψ· εἶναι ἔντομον. Ὁ ἄρρην ζῆ ἐκμυζῶν διὰ τοῦ ὄνυχου του χυμοὺς ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν, ὁ δὲ θήλυς νύσσει (τρυπᾷ) διὰ τοῦ ὄνυχου του τὸ δέσμα τοῦ ζῆρου καὶ ἐκμυζᾷ ἐξ αὐτοῦ αἷμα. Οἱ κώνωπες (ιδίως οἱ λεγόμενοι ἀνωφελεῖς) εἶναι ἐπιβλαβῆ ἔντομα, διότι μεταδίδουσι διὰ τῶν κεντημάτων των τὸ ἐλῶδες μίασμα.—Ταῦρος λέγεται ὁ ἄρσενικὸς βοῦς, ὅταν μεγαλώσῃ.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνες αἱ ὁμοιότητες τοῦ μύθου τούτου πρὸς τὸν προηγουμένον; Τίνες αἱ διαφοραὶ;

17. Μῦες καὶ γαλαῖ.

Α' ΛΕΞ. μῦς, ποντικὸς.—γαλαῖ, γάττα.—ἀεὶ, πάντοτε.—ἠττώμαι (ἀομαι), νικῶμαι.—ὑπολαμβάνω, νομίζω.—ἀναρχία, ἔλλειψις ἀρχηγῶν.—ἐκλέγομαι, ἐκλέγω.—χειροτονῶ (έω), ἐκλέγω διὰ χειροτονίας, διορίζω.—δυνάπτω, συνδέω, δένω.—ὑαδίως, εὐκόλως.—εἰδδύνω, εἰσέρχομαι, χάνομαι, τρυπῶν.—ὀπί, τῷπα.—κατεσθίομαι, κατατρώγομαι.

Β' ΓΡΑΜ. μουσὶ (δοτ. πληθ. τοῦ μῦς, θέμ. μυ-) καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν, εἰς τοὺς μῦς καὶ τὰς γαλαῖς ὑπῆρχε πόλεμος=οἱ μῦες καὶ αἱ γαλαῖ εἶχον πόλεμον (ἐπολέμουν).—ἠττώμενοι (μτχ. παρτ. τοῦ ἠττώμαι) ἐπειδὴ ἐνικῶντο § 49, β'.—ὑπέλαβον (ἄορ. β' τοῦ υπολαμβάνω), ἐνόμισαν.—τοῦτο πάσχειν (ἀπρφ. παρτ. τοῦ πάσχω), ὅτι ἐπισχον τοῦτο (ἐνικῶντο).—δι' ἀναρχίαν, δι' ἑλληνικὴν ἀρχηγῶν.—ἐκλεξάμενοι (μτχ. μ. ἄορ. α' τοῦ ἐκλέγομαι), ἀφ' οὗ ἐξέλεξαν, (ἐδιάλεξαν).—βουλόμενοι (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἤθελον § 49, β'.—εἶναι (ἀπρφ. τοῦ εἶμι), νὰ εἶναι.—συνῆψαν (ἄορ. τοῦ συνάπτω) ἑαυτοῖς (δοτ. αὐτοπ. ἄντ.), ἔδесαν (εἰς τὸν ἑαυτὸν τους) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.—γενομένης (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ γίγνομαι) τῆς μάχης, ἀφ' οὗ ἐγεννη ἡ μάχη § 49, α'.—ἠττήθησαν (παθ. ἄορ. τοῦ ἠττώμαι), ἐνίκηθησαν.—οὗ δυνάμενοι (μτχ. τοῦ δύναμαι), ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο.—εἰσελθεῖν (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ εἰσέρχομαι), νὰ εἰσελθῶσι.—διὰ τὰ κέρατα, ἔνεκα τῶν κερᾶτων.—κατησθίοντο (πρτ. τοῦ κατεσθίομαι), κατατρώγοντο.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ **μῦς** εἶναι ζῷον δειλόν, πανούργον καὶ λαίμαργον. Τρώγει πᾶν ὅ,τι εὐρη (ἀκόμη καὶ φορέματα, βιβλία καὶ ξύλα). Εἶναι ἀληθῆς μᾶστιξ καὶ μέγας καταστροφεὺς.—Ἡ **γαλῆ** εἶναι ζῷον χρησιμώτατον, διότι ἐξαφανίζει πολλά ἐπιβλαβῆ ζῷα (μύς, ἀρκίδιας, κανθάρους καὶ ὄφεις ἀκόμη). Εἶναι καθαρὰ, φιλοπαίμων, πονηρὰ, ἀγνώμων, ἄπιστος καὶ λαίμαργος.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί εἶναι τὸ κυρίως αἴτιον τῆς καταστροφῆς τῶν μυῶν; Πῶς οὗτοι ἐθεώρουν τοῦτο ἐν ἀρχῇ; Εἶναι πάντοτε τοιαύτη ἡ τύχη τῶν ἐχόντων ἀξιώματα;

18. Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Α' ΛΕΞ. καθίζω, κάθημαι.—ὄρω (άω), βλέπω.—διό, διὰ τοῦτο.—προδέρχομαι, ἔρχομαι πρὸς τινα, πλησίον τινός.—εὐμεγέθης, μεγαλόσωμος.—καλός, ὄρατος.—ός, ὅτι.—πρέπει, ἀρμόζει.—μάλιον, πρὸ πάντων.—ὄρνις, πτηνόν.—βασιλεύω, εἶμαι βασιλεύς.—πάντως, ἐξ ἅπαντος, βεβαίως.—διπλῶ (δω), φανερώω.—βάλλω, ῥίπτω.—κτώμαι (άομαι), ἀποκτῶ.

Β' ΓΡΑΜ. ἀρπάσας (μτ. άορ. τοῦ ἀρπάζω), ἀφ' οὗ ἤρπασε.—ιδούσα (μτχ. άορ. β' τοῦ ὄρω), ἀφ' οὗ εἶδε § 49, α'.—ἐβούλετο (πρτ. τοῦ βούλομαι), ἤθελε.—λαβεῖν (ἀπρφ. άορ. β' τοῦ λαμβάνω), νά λάβῃ.—προσελθοῦσα (μτχ. άορ. β' τοῦ προσέρχομαι, ἀφ' οὗ ἤλθε πλησίον του.—ἐπήγει, παρτ. τοῦ ἐπ-αινώ.—βασίλευειν, νά εἶναι βασιλεύς.—ἐγένετο ἄν, ἤθελε γίνεαι § 32.—Ὁ δέ, οὗτος δέ.—βουλόμενος, ἐπειδή ἤθελε.—δηλῶσαι (ἀπρφ. άορ. τοῦ δηλῶ), νά φανερώσῃ.—ἐβαλε (άορ. β' τοῦ βάλλω).—κτῆσαι (προστ. μ. άορ. τοῦ κτῶμαι), ἀπόκτησον, νά ἀποκτήσῃ § 43.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ **κόραξ** εἶναι πτηνὸν ὀφελίμων, διότι τρώγει πολλά ἐπιβλαβῆ ἔντομα καὶ ἀρουραίους μύς καὶ ἐξαφανίζει τὰ πτώματα τῶν ζῴων, τὰ ὁποῖα ἀνακαλύπτει ἐκ μεγίστης ἀποστάσεως, διότι ἔχει ὀξυτάτην ὄσφρησιν.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἦτο εὐκόλον νά διαγνωσθῇ ὑπὸ τοῦ κόρακος τὸ τέχνασμα τῆς ἀλώπεκος; Παρουσία. Ὅπου ψηλὰ κυττᾶ πάντοτε στραβοπατᾶ.

19. Τέτιξ καὶ μύρμιρες.

Α' ΛΕΞ. σίτος (πλ. σῖτα), τροφή.—ψύχω, ξηραίνω, στεγνώνω.—αἰτῶ (έω) ζητῶ (νά λάβω).—δυνάγω, συναθροίζω, μαζεύω.—ὀρχολίζω, εὐκαιρῶ.—ἄδω, ψάλλω, τραγοῦδῶ.—μουδικῶς, ἁρμονικῶς, ὄρατα.—ὀρχοῦμαι (έομαι) χορεύω.

Β' ΓΡΑΜ. χειμῶνος, κατὰ τὸν χειμῶνα § 14.—τῶν σίτων βρεχθέντων (μτχ. παθ. άορ. α' τοῦ βρέχομαι), ἐπειδή ἐβράχισαν αἱ τροφαὶ § 49, β'.—ἐψυχον, πρτ. τοῦ ψύχω.—πειῶν, μτχ. τοῦ πεινῶ (-ήω), ἐπειδή ἐλείνα § 49, β'.—ἤτει (πρτ. τοῦ αἰτέω), ἐξῆτει.—αὐτούς (άντ.), ἀπὸ αὐτούς, παρ' αὐτῶν.—εἶπον, άορ. β' τοῦ λέγω.—οὐ συνῆγες (πρτ. τοῦ συνάγω), δὲν συνήθροξες.—οὐκ ὀρχολάζον (πρτ.

τοῦ σχολάζω) δὲν εὐκαίρουν.—εἰ, ἄν.—**θέρος**, κατὰ τὸ θέρος.—**ἦδες** (πρτ. τοῦ ἔδω), ἔφαλλες.—**δρχοῦ** (προστ. τοῦ ὄρχομαι), χόρευε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ **χειμῶν** διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.—Οἱ **μύθοι** εἶναι φιλόπονα καὶ προνοητικὰ ζῶα. Ζῶσι κατὰ σήμερον ἐντὸς φωλεῶν καὶ εἶναι τριῶν ειδῶν, ἄρρηνες, θήλειαι καὶ ἐργάται.—Ὁ **τέτιξ** εἶναι μέγα ἐντομον. Ὁ ἄρρην φέρει κατὰ τὰ πλάγια τῆς καυλίας τοῦ συσκευηναράγουσαν μονότονον ἦχον.—τὸ **θέρος** διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τέλους Αὐγούστου.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ὁ τέτιξ κατήνησεν ἐπαίτης; Ἡμοῖσεν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησις τῶν μυθιῶν; Παρομοίαι. Ὁ ἀκαμάτης εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ζητιάνου. Ὅποιος νῶς εἶν' ἀμελής, γέρος θῆναι δυστυχής.—Ὀκνὸς νέος, φτωχὸς γέρος. Γνωμικόν. Ἄργος μὴ ἴσθι, μηδ' ἄν πλουτῆς.

20. Ναυαγός.

Α' ΛΕΞ. ναυαγός, ὁ παθὼν ναυάγιον, καραβοτσακισμένος.—**πλέω**, ταξιδεύω διὰ θαλάσσης.—**χειμῶν**, τρικυμία.—**δῶδορός**, δυνατός.—**ναῖς**, πλοῖον.—**περιτρέπομαι**, ἀνατρέπομαι, ἀναποδογυρίζομαι.—**διανήχομαι**, κολυμβῶ, σφύρομαι κολυμβῶν.—**ἐπικαλοῦμαι** (έομαι), προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου.—**ἐπαγγέλλομαι**, ὑπόσχομαι (τάζω).—**μυρία**, ἄπειροι.—**δυναυαγῶ** (έω), ναυαγῶ μετ' ἄλλων.—**παρηνήχομαι**, κολυμβῶ πλησίον.

Β' ΓΡΑΜ. **χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου** (μετγ. μ. ἄορ. β' τοῦ γίγνομαι), ἐπειδὴ ἔγινε (ἐσηκώθη) δυνατὴ τρικυμία § 48, β' καὶ 49 β'.—**ἡ ναῦς** (γεν. ναῦς, νη-ναῦν-ναῦ, νῆς-νεῶν-ναυσί-ναῦς).—**περιετράπη** (παθ. ἄορ. β' τοῦ περιτρέπομαι), ἀνετράπη, ἀνεποδογυρίσθη.—**διενήχοντο** (παρτ.), προσελάθον κολυμβῶντες νὰ σωθῶσι (νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ξηράν).—**ἐπικαλούμενος** (μετγ. παρτ.), ἐν ᾧ ἐκάλεε εἰς βοήθειαν.—**μυρία ἐπηγγέλλετο** (παρτ.), μυριάς ὑποσχέσεις ὑπέσχετο (ἄπειρα ἔταξε ταξίματα).—**τῶν συννεναυαγηκόντων** (μετγ. ὑπερσ. τοῦ συνναυαγῶ), ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἶχον μετ' αὐτοῦ ναυαγήσει.—**παρηνήγόμενος** (μετγ.), ἐν ᾧ ἐκολύμβα πλησίον του § 49, α'.—**εἶπε**, ἄορ. β' τοῦ λέγω.—**σὺν Ἀθηνᾶ**, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς.—**κίνει**, προστ. τοῦ κινῶ.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ **Ἀθηναῖος**, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν καταγόμενος. Αἱ **Ἀθῆναι**, ὀνομασθεῖσαι οὕτως ἐκ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἦσαν πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ **Ἀθηνᾶ** ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διός, θεᾶ τῆς σοφίας καὶ τοῦ πολέμου καὶ πολιούχος καὶ προστάτις τῶν Ἀθηνῶν.—**ἐπικαλούμενος**. Οἱ κινδυνεύοντες ἐπικαλοῦνται τὴν θεῖαν βοήθειαν.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἄν ὁ ναυαγός δὲν ἦτο πλούσιος, ὥστε νὰ ὑπόσχηται ἀλείφους ὑποσχέσεις πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, τί θὰ ἔπραττε κατὰ τὸ ναυάγιον; Πρέπει νὰ ἀναμῆνη τις τὰ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ χωρὶς αὐτὸς νὰ ἐργάζηται; Παρομοί. Κουνήσου καὶ σὺ, γὰρ νὰ σὲ κουνήσῃ καὶ ὁ Θεός.—Γνωμ. Θεὸς τοῖς ἀγοῦσιν οὐ παρίσταται.

21. Χελώνη καὶ Λαγωδός.

Α' ΛΕΞ. καταγελωδῶ (ἄω) τινός, περιπαίζω τινά.—**ὄτι**, διότι.—**δυσκί-
νυτος**, δυσκολοκίνητος, βραδυκίνητος. ἀργοκίνητος.—**γινώσκω**, γνωρίζω.—
ὀρίζω, προσδιορίζω.—**βραβεύω**, κρῖνω καὶ δίδω τὸ βραβεῖον.—**παρατυγ-
χάνω**, εἶμαι ἐκ τύχης πλησίον, παρευρίσκομαι.—**τάττω**, ὀρίζω.—**δρόμος**,
τὸ τρέξιμον, ἄγων τρέξιματος.—**θαροῶ** (έω) **τινί**, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τι.—**ρά-
θηνω** (έω), ἀμελῶ.—**ἄρχομαι**, ἀρχίζω.—**τὸ τέρμα** (γεν. τέρμα-ος), τὸ τέ-
λος.—**ἀφικνούμαι**, (έομαι), φθάνω.—**ἐγείρομαι**, σηκώνομαι, **ἐγείρομαι**
ἐκ τοῦ ὕπνου, σηκώνομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ.—**βραυδός**, ἀργοκίνητος.

Β' ΓΡΑΜ. **κατεγέλα**, παρτ. τοῦ καταγελωδῶ.—**τοῖς ποσὶ**, δοτ. πληθ. (ἡ ὄνομ.
ποὺς ἐκ θ. **πουδ-**, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἐκ θ. **ποδ-**), κατὰ τοὺς πόδας § 7.—**νι-
κήσω**, μέλ. τοῦ νικῶ.—**λόγω μόνω**, δοτ. ὄργ. § 4, διὰ λόγου μόνον.—**ἀγωνίζου**
(προστ. τοῦ ἀγωνίζομαι), διαγωνίζου, ἔλα νὰ διαγωνισθῶμεν.—**γνώση** (μ. μέλ.
τοῦ γινώσκω), θὰ γνωρίσης, θὰ μάθῃς (ὅτι δὲν θὰ με νικήσης).—**δριεῖ** (μέλ.
τοῦ ὀρίζω), θὰ ὀρίσῃ.—**βραβεύσει** (μελ. τοῦ βραβεύω) **τὴν νίκην**, θὰ κρῖνῃ καὶ
θὰ δόσῃ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν.—**παρατυχοῦσα** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ παρα-
τυχάνω), ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖ πλησίον.—**ἔταξεν** (ἄορ. τοῦ τάσσω), ὥρισε
—**τόπον τοῦ δρόμου**, ὡς τόπον τοῦ τρέξιματος.—**θαροῶν** (μτχ. παρτ.) ἐπειδὴ
εἶχε πεποθήσιν.—**οὐ ῥαθυμήσασα** (μετχ. ἄορ. τοῦ ῥαθυμῶ), χωρὶς νὰ ἀμελήσῃ
§ 49, **ς'—ἤρξατο** (μ. ἄορ. τοῦ ἄρχομαι) **τοῦ δρόμου**, ἤρχισε τὸ τρέξιμον (ἤρ-
χισε νὰ τρέχῃ).—**ἀφίκετο** (μ. ἄορ. β' τοῦ ἀφικνούμαι), ἐφθασεν.—**εὔρε**, ἄορ. β'
τοῦ εὐρίσκω.—**νικῶσαν** (μτχ. χρόν. παρατ.—ὑπερσυντέλ.), ὅτι εἶχε νικήσει (ἡ
ἀργοκίνητος χελώνη).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ **χελώνη** ἰδ. σημ. μῦθ. 13. Ὁ **λαγωδός** εἶναι δειλὸν καὶ
πανούργον ζῷον. Τὴν ἡμέραν μένει συνήθως ἐν τῇ φωλεᾷ του, τὴν δὲ νύκτα
ἔξέρχεται πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Προξενεῖ μεγάλην βλάβην εἰς τοὺς κήπους
καὶ τὰ τρυφερά δένδρα.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποῦ ἐστῆριξεν ὁ λαγωδός τὰς ἐλπίδας τῆς νίκης; Ποῦ δὲ ἡ χε-
λώνη; Ἐφάρμοσον τὸν μῦθον τοῦτον ἐπὶ δύο μαθητῶν.—Παροιμία. Ὅποιος
ζωμιάται δὲν πιάνει ψάρια. Γνωμιζόν. Τῇ ἐπιμελείᾳ πάντα δούλα γίνονται.

22. Γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ:

Α' ΛΕΞ. **μέλλω**, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι.—**καταλύω τὸν βίον**, ἀπο-
θνήσκω.—**πειρα**, δοκιμή.—**πειραν λαυβάνω**, δοκιμάζω.—**προδικαλοῦ-
μαι**, καλῶ πλησίον μου.—**οὔν**, λοιπόν.—**ἀπέρχομαι τοῦ βίου**, ἀποθνήσκω.
—**πού;** κάπου, εἰς τι μέρος.—**τελευτή**, θάνατος.—**καταδικάτω**, σκάπτω
(εἰς βάθος), καλῶς.—**περιτυγχάνω**, ἀπαντῶ, εὐρίσκω.

Β' ΓΡΑΜ. μέλλων (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ εἶχε κατὰ νοῦν, ἐσκέπτετο.—καταλύειν (ἀπορφ. ἐν.) τὸν βίον, ὅτι ἀποθνήσκει (= ὅτι θά ἀποθάνῃ).—πεῖραν λαβεῖν (ἀπορφ. ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω) τῆς γεωργίας, νὰ λάβωσι πείραν τῶν ἀγαθῶν τῆς γεωργίας (νὰ δοκιμάσωσι τὰ ἀγαθὰ τῆς γεωργίας).—προσκαλεσάμενος (μτχ. μ. ἀορ. τοῦ προσκαλοῦμαι), ἀρ' οὐ ἐκάλεσε πλησίον του.—ἀπέρχομαι τοῦ βίου, ἀποθνήσκω (= θά ἀποθάνω).—ἄπερ (ὅτ' ἐμοῦ) κέκρυπται (παθ. παρτ. τοῦ κρύπτομαι), ὅσα ἔχουσι κρυφθῆ ὑπ' ἐμοῦ.—ζητήσαντες (μτχ. ἀορ. τοῦ ζητῶ), εἰάν ζητήσητε § 49, γ'.—εὐρήσετε, μέλ. τοῦ εὐρίσκω.—νομίσαντες (μτχ. ἀορ. τοῦ νομίζω), ἐπειδὴ ἐνόμισαν § 19, β'.—θησαυρὸν ἀποκεκρύφθαι (ἀπορφ. παθ. παρτ. τοῦ ἀποκρύπτωμαι), ὅτι θησαυρὸς ἔχει κρυφθῆ.—κατέσκαψαν, ἀορ. τοῦ κατασκάπτω.—οὐ περιέτυχον (ἀορ. β' τοῦ περιτυγχάνω) θησαυρῶ, δὲν ἀπήτησαν, δὲν εὗρον θησαυρὸν.—σκαφεῖσα (μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ σκάπτωμαι), ἐπειδὴ ἐσκάφη καλῶς.—πολλῶ (δοτ. τοῦ πολὺ), πολὺ,—πλείονας, περισσοτέρους (πολύς, πλείον, πλείστος).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ ἄγπελος ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν κλημάτων. Τὸ δὲ κλῆμα εἶναι θαμνώδες δενδρῦλλον, ἔχον πολλοὺς κλάδους καὶ μεγάλα φύλλα. Ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου λέγεται σταφυλὴ ἢ βότρυς, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν ὄσων (ὄσων).

Δ' ΕΡΩΤ. Τίς ἦτο ἡ τελευταία θέλησις τοῦ πατρὸς; Διὰ τί δὲν ἐδήλωσε αὐτὴν καθαρά; Τίς ὁ κατακριτέος διὰ τὸν τρόπον τῆς δηλώσεως; Πότε οἱ παῖδες ἐνόησαν ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι θησαυρὸς; Παρομιία. Περισσότερο δουλεύεις, περισσότερο ὀφειλεῖσαι.—Ὅποιος καταγίνεται ἔς τὴ δουλειὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κληρονομία.

23. Πῆραι δύο.

Α' ΛΕΞ. ἑκάστος, καθείς.—πήρα, σάκκος.—γέμω, εἶμαι γεμάτος.—ἐκότερος, καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος (καθείς ἐκ τῶν δύο).—ἀλλότριος, ξένος.—ὄρω (ἄω), βλέπω.—πάνυ, πολὺ.—θεῶμαι (ἀομαι), παρατηρῶ.

Β' ΓΡΑΜ. ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἀνθρώπων § 12.—κακῶν (γεν. οὐδ.), ἀπὸ κακίας, ἐλαττώματα.—ἡ ἔμπροσθεν (πήρα) γέμει ἄλλοτριῶν, ἐνν. κακῶν.—ἡ ὀπισθεν (πήρα) γέμει τῶν κακῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος (μτχ. ἐν.), αὐτοῦ, ὅστις φέρει αὐτὴν § 40.—τὰ ἑαυτῶν (γεν. αὐτοπ. ἄντων), τὰ ἰδιὰ των.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ πήρα εἶναι δερμάτινος σάκκος (σακκοῦλι) τῶν ποιμένων κοσμάμενος ἀπὸ τῶν ὄμων καὶ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν τροφῶν.—τὰ ἑαυτῶν οὐκ ὀρόδοι, ἡ φιλαντία (ὁ ἐγωϊσμός) ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ τὰ ἐλαττώματά του (χαλεπὸν τὸ γνῶθι σαυτὸν).

Δ' ΕΡΩΤ. Ἄν μετεβάλλετο ἡ θέσις τῶν πήρῶν καὶ ἔβλεπεν ἕκαστος τὰ ἴδια κακὰ (ἂν δηλ. ἐγίγνωσκεν ἕκαστος τὰ ἐλαττώματά του καὶ διώρθωνεν αὐτὰ), ὁποῖος θά ἦτο ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων;

24. Ἐριφός καὶ λύκος.

Α' ΛΕΞ. Ἐριφός, ἐρίφιον (κατσίκι).—ὑπότροϛ (ἔω), μένω ὀπίσω, ἀπογο-
ρίζομαι.—ποιμνῆ, ποιμνιον (ζοπάδι).—διώκομαι, καταδιώκομαι.—ἐπι-
δοτρόφουμαι, στρέφομαι (πρὸς τὰ ὀπίσω), γυρίζω ὀπίσω (καὶ βλέπω).—βοδῶμα,
τροφή, φαγητόν.—εἰμί, εἶμαι.—αὐλῶ (ἔω), παίζω τὸν αὐλόν.—ὀρχοῦμαι
(ἔομαι), χορεύω.—δεῖ, πρέπει.—γάο, διότι.—αὐλῆτης, ὁ παίζων τὸν αὐλόν.

Β' ΓΡΑΜ. ὑστερήσας (μτχ. ἄορ. τοῦ ὑστερῶ), ἐπειδὴ ἔμεινε ὀπίσω, ἀπεχο-
ρίσθη.—ἐπιστραφεῖς, (μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιστρέφομαι), ἀφ' οὗ ἐστράφη
πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγύρσεν ὀπίσω.—πέπεισμαι (παρκ. τοῦ πείθομαι), εἶμαι πε-
πεισμένος.—σὸν (ἀντ. κητ.) βροῶμα, ἰδικόν σου φαγητόν (ὅτι σὺ θά με φάγῃς).
—αὐλησον (προστ. ἄορ. τοῦ αὐλῶ), παίξον τὸν αὐλόν σου.—ὅπως ὀρχήσωμαι
(ὑποτ. μ. ἄορ. τοῦ ὀρχοῦμαι), ἵνα χορεύσω.—τοῦ λύκου αὐλοῦντος (μετχ. παρτ.
τοῦ αὐλῶ), ἐν ᾧ ὁ λύκος ἔπαιζε τὸν αὐλόν.—ὀρχεῖτο (πρτ. τοῦ ὀρχοῦμαι), ἐχό-
ρευε.—ἀκούσαντες (μετχ. ἄορ. τοῦ ἀκούω) § 49, α'. — ἐξελθόντες (μτχ. ἄορ.
β' τοῦ ἐξέρχομαι) § 49, α'.—ἔδει (πρτ. τοῦ δεῖ), ἔπρεπε.—μὴ μμείσθαι (ἀπρφ.
ἔνεστ. τοῦ μμῶμαι), νὰ μὴ μμῶμαι.—ὄντα (μτχ. ἔνεστ. τοῦ εἰμί), ὁ ὁποῖος
εἶμαι.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ λύκος εἶναι ζῷον ἄγριον σαρκοφάγον. Ὁμοιάζει πολὺ
πρὸς τὸν ποιμενικὸν κύνα, ἀλλ' εἶναι ὀλίγον μεγαλύτερος αὐτοῦ. Εἶναι δυνατόν
καὶ πονηρόν, ἀλλὰ δειλὸν ζῷον.—Ὁ αὐλῶς εἶναι μουσικὸν ὄργανον ἐμπνευ-
στόν, ἐξβάλλει δηλ. τόνους ἐμπνεόμενον (ἐμφυσώμενον) διὰ τοῦ στόματος.

Δ' ΕΡΩΤ. Πότε ἀντελήφθη ὁ λύκος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμειχθῇ εἰς ἕξον
ἔργον; Πῶς ἠδύνατο νὰ μὴ χάσῃ τὸ ἐρίφιον; Παροιμία. Δυὸ λαγοὺς σὺν κυ-
νηγῆς καὶ οἱ δυὸ θὲ νὰ σου φύγουν.

25. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς.

Α' ΛΕΞ. πίθηκος, μαῖμοῦ.—ἀλιεῖς, ψαράς.—δαγνήνῃ, δίκτυον (μέγα)
—βάλλω, ῥίπτω.—θεῶμαι, (ἀομαι), παρατηρῶ (μετὰ προσοχῆς).—ἀνασπῶ,
(ἀω), ἀνασύρω, σύρω εἰς τὴν ξηράν.—μικρόν, ὀλίγον.—ἄποθεν, μακράν.—
ἀριστεῶ, (ἀω), γευματίζω, τρώγω.—πειρῶμαι (ἀομαι), προσπαθῶ.—ἐφάπτο-
μαι τινος, ἐγγίζω τι.—ἀλιεῖω, ψαρεύω.—ἐπιχειρῶ (ἔω) τινί, ἐπιβάλλω
χεῖρα εἰς τι, ἀρχίζω νὰ πράττω τι, πράττω τι.

Β' ΓΡΑΜ. ὡς δὲ εἶδε (ἀορ. β' τοῦ ὁρῶ), εὐθύς ὡς εἶδε (καθὼς εἶδε).—ἀλιεῖς
βάλλοντας (μτχ. πρτ.), ὅτι ἀλιεῖς ἔρριπτον.—ἐθεῶτο, παρτ. τοῦ θεῶμαι.—ἀνα-
σπίασαντες (μτχ. ἄορ. τοῦ ἀνασπῶ), ἀφ' οὗ ἀνέσπυραν.—ἡρίστων (παρτ. τοῦ ἀρι-
στῶ), ἐγευματίζον.—καταβάς, (μτχ. ἄορ. β' τοῦ καταβαίνω), ἀφ' οὗ κατέβη.—
ἐπειρῶτο (παρτ. τοῦ πειρῶμαι), προσεπάθει.—πράττειν (ἀπρφ.), νὰ πράττη.—
τὰ αὐτά, τὰ ἴδια (νὰ ῥίψῃ τὸ δίκτυον).—ὡς ἐφήπατο (μ. ἄορ. τοῦ ἐφάπτομαι),
εὐθύς ὡς ἤγγισε.—πρὸς ἑαυτόν, πρὸς τὸν ἑαυτόν του, καθ' ἑαυτόν.—ἔγωγε, ἐγὼ

φειβαίως.—*οὐ μαθών*, (μτχ. ἀορ. β' τοῦ μαθάνω), ἀφ' οὗ δὲν ἔμαθον.—*ἀλιεύειν* (ἀπρφ. ἐνεστ.), νὰ ἀλιεύω.—*τι ἐπιχειροῦν τούτω*, διὰ τί ἤρχιζον νὰ πράττω τοῦτο; [διότι, ἀφ' οὗ δὲν ἔμαθον νὰ ἀλιεύω, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω νὰ πράττω τοῦτο].

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ *πίθηκος* ἐκ πάντων τῶν ζῴων ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν καὶ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν κατασκευὴν. Εἶναι δὲ ζῴον μιμητικόν, διὸ λέγεται καὶ μιμῶ (=μιμητικός).—Ἡ *δαγύνη* εἶναι δικτυον μέγα ἔχον φελλοὺς εἰς τὰ ἄκρα καὶ μολυβδίδας εἰς τὸ μέσον.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνες αἱ ὁμοιότητες τοῦ μύθου τούτου πρὸς τὸν προηγουμένον; Τίνες αἱ διαφοραὶ; Πρὸς τί τοῦ προηγουμένου μύθου θὰ παραβληθῇ ὁ *πίθηκος*; Πότε ἐνόησεν ὁ *πίθηκος* ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμειχθῇ εἰς ἕενον ἔργον; *Παροιμία*. Ἡ *παππᾶς παππᾶς* ἢ *ζευγᾶς ζευγᾶς*.—Ὅποιοι ἀνακατώνεται μὲ πολλὰ, λίγα βγάξει πέρα. Γνωμικόν. Ἀδύνατον ἓνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας.

26. Ὀδοιπόροι καὶ πλάτανος.

Α' ΛΕΞ. *τούχομαι*, καταπονοῦμαι, βασανίζομαι, ὑποφέρω.—*καῦμα*, καύσων, ζέσθη.—*κατακλινομαι*, ἐξαπλόνομαι.—*ἀναβλέπω εἰς τι*, ὀπίτω τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἰς τι, ἀτενίζω εἰς τι.—*ὤς*, ὅτι.—*ὑπολαμβάνω*, λαμβάνω τὸν λόγον, ἀποκρινομαι.—*ἔτι*, ἀκόμη.—*ἀπολαύω τινός*, ἔχω τὴν ἀπόλαυσίν τινος, ὠφελοῦμαι ἐκ τινος.—*ἀχρεῖος*, ἀχρηστος.—*ἀποκαλῶ* (ἔω), ὀνομάζω.

Β' ΓΡΑΜ. *θέρους*, ἐν καιρῷ θέρους.—*ὡς ἐθεάσαντο* (μ. ἀορ. τοῦ θεῶμαι), εὐθύς ὡς παρετήρησαν.—*ἐπὶ ταύτην*, ὑποκάτω ταύτης.—*ἦλθον*, ἀορ. τοῦ ἔρχομαι.—*κατακλιθέντες* (μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ κατακλινομαι), ἀφ' οὗ ἐξηπλώθησαν.—*ἀναβλέψαντες* (μτχ. ἀορ. τοῦ ἀναβλέπω), ἀφ' οὗ ἔρριψαν τὰ βλέμματά των ἐπάνω εἰς τὴν...—*πρὸς ἀλλήλους* (ἀλλήλοσ. ἄντων), ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, μεταξὺ των.—*ὡς*, ὅτι.—*ἡ δέ*, αὕτη δέ.—*ὑπολαβοῦσα* (μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω), λαβοῦσα τὸν λόγον, ἀποκριθεῖσα.—*εἶπεν*, ἀορ. β' τοῦ λέγω.—*ἀπολαύοντες* (μτχ. ἐνεστ.), ἐν ᾧ ἔχετε ἀκόμη τὴν ἀπόλαυσιν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ *πλάτανος* εἶναι μεγαλοπρεπὲς δένδρον. ἔχει κορμὸν συνήθως ἀκανόνιστον καὶ κλάδους μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς. Ὁ καρπὸς αὐτῆς εἶναι σφαιροειδῆς καὶ ἀκανθωτός. Οἱ ὀδοιπόροι ὀνομάζουσι τὴν πλάτανον *ἄκαρπον*, διότι ὁ καρπὸς αὐτῆς δὲν χρησιμεύει ὡς τροφή τοῦ ἀνθρώπου.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τίνων λέξεων οἱ ὀδοιπόροι ἐκφράζουσι τὴν ἀχαριστίαν των πρὸς τὴν πλάτανον; Πῶς θὰ ἐξεφράζοντο, ἂν ἤθελον νὰ δεῖξωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των;

27. Μύρουξ καὶ περιόστερα.

Α' ΛΕΞ. *κατέροχομαι*, καταβαίνω.—*βούλομαι*, θέλω, ἐπιθυμῶ.—*καθέζομαι*, κάθημαι.—*ἐπιβαίνω*, ἀναβαίνω.—*ἰξευτής*, ὁ συλλαμβάνων πτηνὰ μὲ ἰξόβεργα.—*ἰξεύω*, σταίνω ἰξόβεργα.—*δάκνω*, δαγκάω.—*ἀλγῶ* (ἔω), αἰσθάνομαι πόνον, πονῶ.—*βάλω*, ὀπίτω.—*ποιῶ*, κάμνω, συντελῶ.

Β' ΓΡΑΜ. *διωγῆσας*, μτχ. ἄορ. τοῦ διωθῶ (-ήω), ἐπειδὴ ἐδίωχσε § 49, β'.—*κατῆλθε* (ἄορ. β' τοῦ κατέρχομαι), κατέβη.—*βουλόμενος* (μετχ.), ἐν ᾧ ἤθελε.—*πιεῖν* (ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ πίνο), νά πῖη.—*ἀπεπνίγετο* (πρτ. τοῦ ἀποπνίγομαι), ἐκινδύνευε νά πνιγῇ.—*καθεξομένη* (μετχ. τοῦ καθέξομαι), ἡ ὁποία ἐκάθητο.—*εἶδε*, ἄορ. β' τοῦ ὄρω.—*κόπασα* (μτχ. ἄορ. τοῦ κόπτω), ἀφ' οὗ ἔκοψε.—*ἐπιβάς* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιβαίνο), ἀφ' οὗ ἀνέβη.—*ἰξέων*, μτχ. τροπ. § 49, γ'.—*ἐβουλήθη* (παθ. ἄορ. τοῦ βούλομαι), ἠθέλησε.—*συλλαβεῖν*, ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ συλλαμβάνω.—*ιδών* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ὄρω), ἀφ' οὗ εἶδε.—*ἔδακε* (ἄορ. β' τοῦ δάκνω), ἐδάγκασε.—*ἀλγῆσας* (μτχ. ἄορ. τοῦ ἀλγέω), ἐπειδὴ ἐπόνεσε.—*ἔβαλε* (ἄορ. β' τοῦ βάλλω), ἔριψε.—*ἐποίησε*, (ἄορ. τοῦ ποιῶ), ἔκαμε, συνετέλεσε.—*φυγεῖν* (ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ φεύγω), νά φύγῃ.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Μύρονιξ* ἰδ. σημ. μῦθ. 19.—*Ἡ περιότερα* εἶναι ὄραϊον, ἀκαζον καὶ προσφιλέσ πτηνόν. Λαμβάνεται δὲ ὡς παραδείγμα τῆς ἀφρότητος καὶ ἀγάπης.—*ἰξεντής, ἰξεντικοὶ κάλαμοι* ἰδ. σημ. μῦθ. 6.

Δ' ΕΡΩΤ. "Ἄν ἡ περιστέρα εἰδείκνυσεν ἀδιαφορίαν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ μύρονικος, ποῖον θά ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; Ποῦ λοιπὸν ὀφείλει τὴν σωτηρίαν τῆς; Παραομιαί. "Ὅ,τι σπειρίεις θά θερίσῃς.—"Ὅ,τι ἔκαμες λαβαίνεις.

28. Ἐλαφός καὶ ἄμπελος.

Α' ΛΕΞ. *κυνηγέτης, κυνηγός*.—*παρέχομαι*, διέροχομαι (περνώ) πλησίον (τινός) καὶ προχωρῶ.—*ἦδη*, πλέον.—*διό*, διὰ τοῦτο.—*ἄρχομαι*, ἀρχίζω.—*ἐθίω*, τρώγω.—*ἐπιστρέφομαι*, γυρίζω ὀπίσω.—*κατατοξεύω*, φονεύω (μὲ τὸ τόξον μου).—*γάρ*, διότι.—*δεῖ*, πρέπει.—*λυμαίνομαι*, βλάπτω.

Β' ΓΡΑΜ. *φεύγουσα* (μτχ. παρτ.). ἐν ᾧ ἔφυγε, κατεδιώκετο ὑπὸ κυνηγῶν.—*ἐκρύφθη*, παθ. ἄορ. α' τοῦ κρύπτομαι.—*ὕπ' ἄμπελω*, ὑποκάτω κλήματος ἄμπελου.—*παρελθόντων* (μτχ.) ἄορ. β' τοῦ παρέχομαι *ἐκείνων*, ἀφ' οὗ ἐκείνοι διῆλθον πλησίον τῆς καὶ προσχώρησαν ὀλίγον.—*εἶναι* (ἄορφ. τοῦ εἶμι), ὅτι ἦτο.—*ἐν ἀσφαλεῖ*, ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀσφαλῆς.—*ἤρξατο* (μ. ἄορ. α' τοῦ ἀρχομαι), ἤρχισε.—*ἐσθίειν* (ἄορφ. ἐν. τοῦ ἐσθίω), νά τρώγῃ.—*τῶν φύλλων*, τινά ἐκ τῶν φύλλων § 12.—*τούτων σειομένων* (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ ἐσειόντο ταῦτα.—*ἐνεστράφησαν* (παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιστρέφομαι), ἐγύρισαν ὀπίσω.—*νομίσαντες* (μτχ. ἄορ. α' τοῦ νομίζω), ἐπειδὴ ἐνόμισαν.—*κρύπτεσθαι* (ἄορφ.), ὅτι ἐκρύπτετο.—*ὑπὸ τοῖς φύλλοις*, ὑποκάτω τῶν φύλλων.—*κατετόξευσαν*, ἄορ. τοῦ κατατοξεύω.—*ἀποθηγήσκουσα* (μτχ. πρτ.), ἐν ᾧ ἀπέθνησκε.—*τοιάδε* (ἀντων. δεικτ.), περίπου τὰ ἐξῆς.—*οὐκ ἔδει* (πρτ. τοῦ [δεῖ]), δὲν ἔπρεπε.—*λυμαίνεσθαι* (ἄορφ.), νά βλάπτω.—*τὴν σώσασαν* (μτχ. ἄορ. τοῦ σφίζω), ἐκείνην ἢ ὁποία με ἔσωσε (τὴν ἄμπελον).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ ἔλαφος εἶναι ἓν ἐκ τῶν ὄραϊότερων ἀγρίων μηρυκασιζῶν ζώων.—Ἡ ἄρρη φέρει κέρατα κλαδωτὰ μὲ ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν. Ταῦτα ἀποπίπτουσι κατ' ἔτος καὶ ἀναγεννῶνται νέα μὲ ἓνα ἐπὶ πλέον κλάδον.—"Ἄμπελος, ἰδ. σημ. μῦθ. 22.

Δ' ΕΡΩΤ. Εἰς τίνα πράξιν τῆς ἐλάφου ὀφείλεται ἡ καταστροφή της; Πῶς θὰ ἐσφύζετο ἡ ἐλάφος;—Τιμοῦρεται ἡ ἀχαριστία; Γνωμικόν. Μὴ ἴσθι ἀχαριστος

29. Λέων καὶ μῦς.

Α' ΛΕΞ. ἐπιτρέχω τινί, τρέχω ἐπάνω ἀπὸ τι.—ἐγείρομαι, σηκώνομαι.—μέλω, ἔχω κατὰ νοῦν.—κατεσθίω, κατατρέγω.—δέομαι τινος, παρακαλῶ τινα.—χάρις, εὐεργεσία, καλωσύνη.—ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω (ὅ,τι ἔχω ὑποχρέωσιν νὰ δώσω), ἀνταποδίδω.—κάλως, χονδρὸν σχοινίον (ζαραβόσχοινον, παλαμάρι).—δοῦμαι (έομαι), δένομαι.—ὀτένω, ἀναστενάζω (βογγῶ).—προδέρομαι, ἔρχομαι πρὸς τίνα (πλησίον τινός).—περιτρέγω, τρώγω γύρωθεν.—καταγελῶ τινος, περιγελῶ, περιπαίζω τινα.—προδοκῶ (άω), ἐλπίζω, περιμένο.—γιγνώσκω, γνωρίζω.

Β' ΓΡΑΜ. κοιμωμένον (μτχ. πρτ.), ἐν ᾧ ἐκοιμάτο.—ἐπέδραμε (άορ. β' τοῦ ἐπιτρέχω) τῷ στόματι, ἔτρεξεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμα.—ἐγερεθεῖς, μτχ. παθ. άορ. τοῦ ἐγείρομαι § 49, α'—συλλαβόν, μτχ. άορ. β' τοῦ συλλαμβάνω § 49. α'.—καταφαγεῖν (άορφ. άορ. β' τοῦ κατεσθίω), νὰ καταφάγη.—ἐδεήθη (παθ. άορ. τοῦ δέομαι, παρεκάλεσε.—μὴ φαγεῖν (άορφ. άορ. β' τοῦ ἐσθίω), νὰ μὴ φάγη.—σωθεῖς (μτχ. παθ. άορ.), ἂν σωθῆ § 49, γ'.—πολλὰς χάριτας ἀποδώσει (μέλ. τοῦ ἀποδίδωμι), πολλὰς εὐεργεσίας θὰ ἀνταποδώσῃ (πολλὰ καλὰ θὰ του κάμῃ).—συνέβη, άορ. β' τοῦ συμβαίνει—μετ' οὐ πολὺ—μετ' ὀλίγον.—αὐτὸν σωθῆναι (άορφ. παθ. άορ.), αὐτὸς νὰ σωθῆ.—τῇ χάριτι (δοτ. όργ.) § 4), διὰ τῆς εὐεργεσίας, ἀνταποδόσεως.—συλληφθεῖς (μτχ. παθ. άορ. τοῦ συλλαμβάνομαι), ἀφ' οὗ συνελήφθη.—γάρ, δηλα δὴ.—κάλω (δοτ. όργ. § 4), διὰ χονδρὸν σχοινίου (ὄν. κάλω, γεν. κάλω, δοτ. κάλω αἰτ. κάλων. Πλ. κάλω, κάλων, κάλωϛ, κάλωϛ).—ἐδέθη, παθ. άορ. τοῦ δοῦμαι.—ἀκούσας (μτχ. άορ. τοῦ ἀκούω), ἀφ' οὗ ἤκουσε.—αὐτοῦ στένοντος (μτχ. παρτ.), ὅτι αὐτὸς ἐστενάζεν (ἐβόγγα § 47.—προσῆλθε (άορ. β' τοῦ προσέρομαι), ἦλθε πλησίον του.—περιέτρωγε (πρτ.), ἔτρωγε γύρωθεν (δλόγησα).—λύσας (μτχ. άορ.), ἀφοῦ ἔλυσε.—κατεγέλασας (άορ.), περιεγέλασας.—Ὡς οὐ προσδοκῶν (μτχ. πρτ.), διότι, κατὰ τὴν γνώμην σου, δὲν ἠλπίζες.—λήψεσθαι (άορφ. μ. μέλ. τοῦ λαμβάνω), ὅτι θὰ λάβῃς.—παρ' ἐμοῦ, ἐκ μέρους μου.—γίγνωσκε, προστακτ. τοῦ γιγνώσκω.—ἐστὶ καὶ παρὰ μασὶ χάρις, ὑπάρχει εὐεργεσία καὶ ἐκ μέρους τῶν μυῶν (δύναται καὶ οἱ μῦες νὰ εὐεργετῶσι, νὰ κάμωσι καλόν).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Λέων ἰδ. σημ. μῦθ. 1.—Μῦς ἰδ. σημ. μῦθ. 17.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ὁ λέων περιεφρόνησε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μύος; Ἦτο ὀρθὴ ἡ σκέψις τοῦ λέοντος; Ποία ἡ διαφορὰ μετὰξὺ τοῦ μύος καὶ τῆς ἐλάφου τοῦ προηγουμένου μῦθου; Παρ. Ἐχει κ' ἡ τρίχα τὸν ἦσκιό της.—Γνωμικόν. Χάριν ἀπόδος,

30. Γεωργός καὶ πελαργός.

Α' ΛΕΞ. παγίς (γεν. παγίδος), δίκτυον.—θηρεύω, συλλαμβάνω.—δια-

ὄθειρω, καταστρέφω.—*χολεύω*, κουτσαίνω.—*ἰκετεύω*, παρακαλῶ θερμῶς.—*θεραπεύω*, περιποιούμαι, σέβομαι.—*γυγνώσκω*, γνωρίζω, ἤξεύρω.—*ἀποκτείνω*, φονεύω.

Β' ΓΡΑΜ. ἔστησε, ἀόρ. α' τοῦ ἴστημι.—*θηρεύσας* (μτχ. ἀορ.), ἀφ' οὗ συνέλαβε.—*τοὺς διαφθείροντας* (μτχ. παρτ.) οἱ ὅποιοι κατέστρεφον, (ἔτρωγον) § 46.—*σὺν αὐτοῖς*, μετ' αὐτῶν (μαζὶ μετ' αὐτούς).—*συνέλαβε*, ἀόρ. β' τοῦ συλλαμβάνω.—*χολεύων*, μετοχ. τροπ. § 49, σ'.—*ἰκέτευσεν* (παρτ.), θερμῶς παρακάλει.—*ἀπολύσαι* (ἀπαρφ. ἀορ.), γὰ ἀπολύσει.—*οὐκ εἰμι*, δὲν εἶμαι.—*ὅς*, ὁ ὅποιος.—*ἰδὲ* προστ. τοῦ εἶδον (ἀορ. β' τοῦ ὄρω).—*ὡς οὐχ ὅμοιον* (ἐνν. ἐστὶ), ὅτι δὲν εἶναι ὅμοιον (πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ γεράνου).—*ἀποκτενῶ* (μέλ. τοῦ ἀποκτείνω) *σε μετὰ τούτων*, *σὺν οἷς ἔλαβόν σε* (ἀόρ. β' τοῦ λαμβάνω), θά σε φονεύσω μετὰ τούτων, μετὰ τῶν ὁποίων σε συνέλαβον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ παγίς εἶναι μηχανή, στηνομένη πρὸς σύλληψιν ζῴων.—^ο*Πελαργός* (λελέκι) εἶναι πτηνὸν ἐκτοπιστικὸν ἔχον μέγεθος μεγάλης χηνός. Κατὰ τὸ θέρος ζῆ ἐν Εὐρώπῃ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Καὶ ὁ γέρανός εἶναι πτηνὸν ἐκτοπιστικόν, ἔχον τὸ πτέρωμα τριφύλλον.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐλεγεν ἀληθῆ ὁ πελαργός; Διὰ τί λοιπὸν δὲν ἐπιστεύετο ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ; Ποῦ λοιπὸν ὀφείλεται ὁ θάνατός του; Παροιμ. Ὅποιος ἀνακατεύεται μετὰ τὰ πίτυρα τῶν τῶν οἱ κόττες.—Γνωμικόν. Φθείρουσιν ἦδη χρηστὰ ὀμιλίαι κακαί.

31. Λέων καὶ ὄδις.

Α' ΛΕΞ. *κοιίζω*, φέρω.—*οἰκεῖος*, ἴδιος, ἰδικός μου.—*ἑκαδτος*, καθείς.—*ἔρωπω*, σύρομαι, κινούμαι βραδέως.

Β' ΓΡΑΜ. *τοῦ λέοντος τελοῦντος* (μτχ. παρτ.) ἐν ᾧ ὁ λέων ἐτέλει (ἔκαμνε).—*τὰ ζῶα ἐκόμισεν* (ἀόρ. α' τοῦ κοιίζω)=ἐκόμισαν § 1.—*ἔρωπων-ἔχων*. μτχ. τροπ. § 49, σ'.—*ἰδῶν* (μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὄρω), ἀφ' οὗ εἶδε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ λέων ἰδ. σημ. μύθ. 1.—^ο*ὄδις* εἶναι *ἔρωπετον*, ἔχει σῶμα ἐπίμηκες καὶ κυλινδρῶν καὶ στερεῖται ἄκρων. Διὰ τοῦτο φέρει τὸ ῥόδον ἐν τῷ στόματι.—Τὸ ῥόδον εἶναι ἄνθος τῆς ῥοδῆς (τριανταφυλλίας). Εἶναι τὸ ὀραιότατον (ὁ βασιλεὺς) πάντων τῶν ἀνθέων.

Δ' ΕΡΩΤ. Τὸ ῥόδον εἶναι πάντοτε δῶρον μισητόν; Διὰ τί ὁ λέων δὲν ἐδέχθη τὸ ῥόδον τοῦ ὄφρατος; Ὁφελούσι τὰ δῶρα τῶν κακῶν; Παροιμία, Ἐπ' τοῦ διαβόλου τὴν αὐτὴν μῆτ' ἐρίφι μῆτ' ἀρνί.—Γνωμικόν. Κακοῦ ἀνδρός δῶρα ὄνησιν οὐκ ἔχει.

32. Ἀνθοκεῖς καὶ γναφεῖς.

Α' ΛΕΞ. *παροικῶ* (έω), κατοικῶ πλησίον τινός.—*παρακαλῶ* (έω), προσκαλῶ, παρακινῶ.—*δύνοικας, συγκατοικος*.—*γίγνομαι δύνοικος, συγκατοικῶ*.—*ὡς*, ὅτι.—*οἰκεῖος*, φίλος, σχετικός.—*λυδίτελής*, ὀφέλιμος.—*λευκαίνω*,

λέγω τὴν ἀλήθειαν.—βοῶ (ἄω), φωνάζω.—ἄδεια, ἀφορία, ἀσφάλεια.—δεῦτε, ἔδω ἔμπρός, ἔλε.—ποιμνῆ, ποιμνιον, ἀγέλη προβάτων (ζοπάδι).—ῥαδίως, εὐκόλως.—διαθῆρω, καταστρέφω.

Β' ΓΡΑΜ. νέμων (μτχ. παρτ.), βόσκων, ὁ ὁποῖος ἔβοσκει.—ἐπεκαλεῖτο (πρτ. τοῦ ἐπικαλοῦμαι), ἐκάλει εἰς βοήθειαν.—λέγων μτχ. τροπ. § 49, 5'.—τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα, ὅτι οὗτος δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν § 47.—τοῦ λύκου προσελθόντος (μτχ. ἄορ. β' τοῦ προσέρχομαι), ἐπειδὴ ὁ λύκος ἦλθε πλησίον (ἐπλησίασε).—δεῦτε, ἐνν. ἢ προστ. βοηθεῖτε.—λύκος, ἐνν. ἔρχεται.—ἀλλ' οὐκέτι τις ἐπίστευεν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίστευε πλέον.—ὥστε προσδραμεῖν (ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ προστρέχω), ὥστε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν.—βοηθῆσαι (ἀπαρφ. ἄορ. α' τοῦ βοηθῶ), νὰ βοηθήσῃ.—εὐρὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ εὐρίσκω), ἐπειδὴ εὐρεν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. πρόβασα ἰδὲ σημ. μύθ. 12.—λύκος ἰδ. σημ. μύθ. 24.

Δ' ΦΡΩΤ. Πότε ὁ λύκος δὲν θὰ κατέστρεφε τὸ ποιμνιον; Πότε οἱ ἀγρόται θὰ ἔσπευδον εἰς βοήθειαν; Δικαιολογοῦνται οὗτοι, διότι ἔμειναν ἀδιάφοροι εἰς τὰς ἀληθεῖς παρακλήσεις τοῦ παιδὸς; Τί παθαίνουνσιν οἱ ψεῦσται; Παροῦσι. Ὁ ψεῦστης δὲν πιστεύεται, καὶ ὅταν λέγῃ ἀλήθεια.

37. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρυθς.

Α' ΛΕΞ. ξυλεύομαι, κόπτο καὶ συναθροίζω (μαζεύω) ξύλα.—ἀποβάλλω, χάνω.—ἀπορῶ (ἴω), εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ (δὲν ἤξεύρω τί νὰ πράξω).—οὔν, λοιπόν.—δῶρομαι, θρηνῶ, γλαίω.—οἰκτίρω, λυποῦμαι, εὐπλαχνίζομαι.—ἀνακοιζῶ, φέρω ἐπάνω.—εἰ, ἄν.—αἴθις, πάλιν.—οἰκίεις, ἰδικός μου.—ἦδομαι, εὐχαριστοῦμαι.—ἐταῖρος, σύντροφος, φίλος.—διαπράττομαι, κατορθώνω.—βουλεύομαι, σκέπτομαι, ἀποφασίζω.—ἄξινη, πέλεως.—βάλλω, ὀπτο.—ἐπιφαίνομαι, παρουσιάζομαι (ἐξαφνα).—ἦδονή, εὐχαρίστησις.—ὄδε, οὗτος ἔδω.—τοσοῦτος, τόσοσιν μέγας.—ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀδιαντροπία.—κατέχω, κρατῶ.—ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω.

Β' ΓΡΑΜ. ξυλευόμενος (μτχ. παρτ.), ἐν ᾧ ἔκοπτε καὶ συνήθροϊζε ξύλα.—παρὰ τινὰ ποταμόν, πλησίον ποταμοῦ τινος.—ἀπέβαλε (ἄορ. β' τοῦ ἀποβάλλω), ἔχασε.—τὸν πέλεκυν=τὸν ἑαυτοῦ πέλεκυν (τὸν πέλεκύν του).—ἀπορῶν (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἠπόρει (δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ).—παρὰ τὴν ὄχθην, πλησίον τῆς ὄχθης (τοῦ ποταμοῦ).—ὠδύετο (πρτ.), ἐθρήνηι.—μαθὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ μαθαίνω), ἀφ' οὗ ἔμαθε.—ῥκτιρε (ἄορ. τοῦ οἰκτίρω), ἐλυπήθη.—καταβάς (μτχ. ἄορ. β' τοῦ καταβαίνω), ἀφ' οὗ κατέβη.—ἀνεκόμισε (ἄορ.), ἔφερεν ἐπάνω, ἐξήγαγεν.—δν (ἀντων. ἀναφ) ἀπέβαλε, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔχασε.—τοῦ ἀνθρώπου εἰπόντος (μτχ. ἄορ. β' τοῦ λέγω), ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος εἶπε.—οὗ τοῦτον εἶναι (ἀπαρφ. τοῦ εἶμι), ὅτι δὲν εἶναι οὗτος.—καταβάς, ἀφ' οὗ κατέβη.—ἦσθεις (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἦδομαι), ἐπειδὴ εὐχαριστήθη.—τῇ δικαιοσύνῃ, διὰ τὴν δικαιοσύνην, φιλαλήθειάν του.—ἐλθὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι), ἀφ' οὗ ἦλθε.—τούτων, ἐκ τούτων § 12.—διαπράσσειναι (ἀπαρφ. μ. ἄορ. τοῦ διαπράττομαι), νὰ κατορθώσῃ,—

ἐβουλευσατο (μ. ἀόρ. τοῦ βουλεύομαι), ἐσκέφθη, διανοήθη.—βαλῶν (μτχ. ἀόρ. β' τοῦ βάλλω), ἀφ' οὗ ἔρριψε.—κλαίων (μτχ. τροπ.) § 49 ε'.—ἐπιφανείς (μτχ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιφαίνομαι), ἀφ' οὗ (ἐ)παρουσιάσθη ἔξαφνα.—κακείνῳ—καὶ ἐκείνῳ, καὶ εἰς ἐκείνον.—κατέσχε (ἀόρ. β' τοῦ κατέχω), ἐκράτησε.—ἀπέδωκε (ἀόρ. τοῦ ἀποδίδωμι), ἔδωκεν ὀπίσω.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Ἑοῦῆς ἦτο θεός, υἱὸς τοῦ Διός, ἄγγελος τῶν θεῶν, ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου (κερδῶος) καὶ τῶν γραμιμάτων (λόγιος).—Ὁ πέλεκυς ἢ ἀξίνη εἶναι ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου κόπτομεν ἢ σχίζομεν ξύλα χονδρά.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποῦ ἐγχείται ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου ξυλευομένου; Ποῦ τὸ ψεῦδος τοῦ δευτέρου; Ποῦ τὸ κέρδος τοῦ πρώτου; Ποῦ ἡ ζημία τοῦ δευτέρου; Παρομία. Λέγε τὴν ἀλήθεια, νάχης τὸ Θεὸ βοήθεια.—Γνωμιὰ.—Μὴ ψεύδου, ἀλλ' ἀλήθευε. Ἄει κράριστόν ἐστι τάληθῃ λέγειν.

Β' ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ (1)

Α' ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΘΕΩΝ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ καὶ τέκνα αὐτῶν.

α'

Α' ΛΕΞ. Ὁ πᾶς, ὅλος, ὁλόκληρος.—**δυναστεύω**, εἶμαι κύριος, βασιλεύω.—**προσαγορεύω**, ὀνομάζω.—**ὄς** (ἦ, ὅ), ὁ ὅποιος (ἢ ὁποία, τὸ ὅποιον).—**μέγεθος** (τό), ἀνάστημα.—**ἀνυπέροβλος**, ἐκείνος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβάλῃ (= νικήσῃ), ἀκατανίκητος.—**βούλομαι**, θέλω.—**ἀρχή**, ἐξουσία, βασιλεία.—**στερῶ** (έω), ἀπιστερῶ, ἀρπάζω.—**δῶ** (έω), δένω.—**αἴθρις**, πάλιν.—**καλῶ**(έω), ὀνομάζω.

Β. ΓΡΑΜ. Ἐδυναστεύεσθε (ἀόρ. τοῦ δυναστεύω), ἐγένετο κύριος, ἐβασίλευσε.—**λαβών** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω), ἀφ' οὗ ἔλαβε § 49, α'.—**ἐγέννησε**, ἀόρ. τοῦ γεννῶ.—**τοὺς προσαγορευθέντας** (μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ προσαγορεύομαι), τοὺς ὀνομασθέντας, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὀνομάσθησαν § 46.—**μεγέθει καὶ δυνάμει**, διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν (σωματικὴν) δύναμιν § 5.—**βουλομένους** (μτχ. παρτα.), ἐπειδὴ ἠθέλον § 49, β'.—**στερῆσαι** (ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ στερῶ), **τὸν πατέρα τῆς ἀρχῆς**, νὰ στερήσωσι τὸν πατέρα τῆς ἐξουσίας, νὰ ἀρπάσωσιν ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν ἐξουσίαν.—**δήσας** (μτχ. ἀορ. τοῦ δῶ), ἀφ' οὗ ἔδεσε.—**ἐρορηνεν**, ἀόρ. τοῦ ῥίπτω.—**τὰς κληθείσας** (μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ καλοῦμαι), τὰς ὀνομασθείσας.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Οἱ Ἑκατόγχειρες ἦσαν τρεῖς, ὁ Βοριάεωσ, ὁ Γύης καὶ ὁ Κόττος.— Οἱ Κίκλωπες ἦσαν τρεῖς, ὁ Βρόντης, ὁ Σπερόπης καὶ ὁ Ἄργης (= ὁ βροντῶν, ὁ ἀστράπτων καὶ ὁ λάμπων). Εἶχον δὲ ἓνα ὀφθαλμὸν ἐν στήματι κώκλου.— Ὁ **Τάρταρος** ἦτο τόπος σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἄδῃ, ἀπέχον ἀπὸ τῆς γῆς τόσον, ὅσον ἀπέχει αὕτη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.— Οἱ **Τιτᾶνες** ἦσαν ἕξ, ὁ Ὀκεανὸς, ὁ Κοῖος, ὁ Ὑπεριων, ὁ Κριός, ὁ Ἰαπετός καὶ ὁ νεώτερος πάντων Κρόνος.— Αἱ **Τιτανίδες** ἦσαν ἑπτὰ, ἡ Τιθύς, ἡ Πέα, ἡ Θέμις, ἡ Μνημοσύνη, ἡ Φοίβη, ἡ Διώνη καὶ ἡ Θεία.

(1) Ἑλληνικὴ Μυθολογία λέγεται τὸ σύνολον τῶν θρησκευτικῶν μύθων (ψευδῶν δοξασίῶν) τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Οἱ μῦθοι οὗτοι εἶναι συνήθως **σύμβολα** ἢ **ἀλληγορίαι**. Καὶ σύμβολον μὲν εἶναι πρόσωπον πραγματικὸν ἢ μυθῶδες, παριστῶν σύνολον πράξεων ἢ προσώπων, ἀλληγορία δὲ εἶναι πρόσωπον πλαστὸν, παριστῶν ἀφρημένην ἰδέαν π. χ. ὁ Ἡρακλῆς εἶναι τὸ σύμβολον τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων, ἡ Μήτις εἶναι ἡ ἀλληγορία τῆς συνέσεως.

β'

Α' ΛΕΞ. Ἀγανακτῶ (έω), ὀργίζομαι, θυμῶνω.—ἡ ἀπόλεια, τὸ χάσιμον.—ἐπιτίθεμαι (τινί), ἐπιτίθεμαι (κατὰ τινος).—ἐκβάλλω, ἐκδιώκω.—καταταρατῶ (ὄω), ῥίπτω εἰς τὸν Τάρταρον.—ἀνάγω, φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἀγανακτοῦσα (μτχ. παρτ.) ἐπειδὴ ἦτο ὀργισμένη.—ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ τῶν ῥιφθέντων . . ., διὰ τὴν ἀπόλειαν (χάσιμον, ἔξαφάνισιν) τῶν ῥιφθέντων. . . =διότι ἔχασε τοὺς ῥιφθέντας. . . —πέιδει=ἔπεισε.—ἐπιδέσθαι (ἀπρφ. μ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιτίθεμαι) τῷ πατρί, νὰ ἐπιτεθῶσι (ἐπιπέσωσι) κατὰ τοῦ πατρός.—ἐκβαλόντες (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐκβάλλω) αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, ἀρ' οὐ ἔξεδιώξαν αὐτὸν τῆς ἐξουσίας.—καταταρατῶθέντας (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ καταταρατοῦμαι), τοὺς ῥιφθέντας εἰς τὸν Τάρταρον.—ἀνήγαγον (ἄορ. β' τοῦ ἀνάγω, ἐκ θ. ἀγαγ—), ἀνεβίβασαν (ἐκ τοῦ Ταρτάρου εἰς τὸ φῶς).—παρέδωσαν ἄορ. τοῦ παραδίδωμι § 50.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Οἱ θεοὶ οὗτοι συμβολικῶς παρίσταν δυνάμεις τῆς φύσεως, ἀλλ' ἔλατρεύοντο οὐχὶ ὡς φυσικαὶ δυνάμεις, ἀλλ' ὡς ὄντα ἀθάνατα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ἀνθρώπων ἔχοντα ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ διαίχοντα βίον ἀνθρώπινον.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνα τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς; Τίνα ἦσαν τὰ ἰσχυρότερα; Διὰ τί ὀνομάσθησαν Ἐκατόγχειρες; Διὰ τί Κύκλωπες; Διὰ τί ὁ Οὐρανὸς ἔρριπεν αὐτὰ εἰς τὸν Τάρταρον; Τί ἦτο οὗτος; Πῶς ἠλευθερώθησαν;

2. Κρόνος καὶ Ἴρεα καὶ τέκνα αὐτῶν.

Α' ΛΕΞ. Καθεῖργω, κλείω ἐντός, φυλακίζω.—γάρ, διότι.—προλέγω, λέγω προηγουμένως, προφητεύω.—παραγίγνομαι, ἐρχομαι, μεταβαίνω.—ἐγκυμῶ (έω), εἶμαι ἐγκυος.—τίκτω, γεννῶ.—ἄντρον (τό), σπήλαιον.—ἔνοπλος, ὀπλισμένος.—δυσχεροῦω, κρούω ὁμοῦ (ἐν πρᾶγμα πρὸς ἄλλο), κτεπῶ.—δπαργανῶ (ὄω), περιτολίσσω μὲ σπάργανα (ἐπιμήρη καὶ πλατεῖαν ταίναν, κοινῶς φασσιάν), φασσιώνω.

Β' ΓΡΑΜ. Καθεῖργε (ἄορ. τοῦ καθεῖργω), ἐνέκλεισεν, ἐφυλάκισεν.—εφοβεῖτο (παρτ. τοῦ φοβοῦμαι) μὴ ἐκβάλοιεν (εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ ἐκβάλλω), εφοβεῖτο μήπως ἐκδιώξωσι.—ἀφαιρεθῆσθαι (ἀπαρ. παθ. μέλ. τοῦ ἀφαιροῦμαι) τὴν ἀρχὴν, ὅτι θὰ ἀφαιρεθῆ (ὁ Κρόνος) τὴν ἐξουσίαν, θὰ στερηθῆ τῆς ἐξουσίας.—κατέπινε, παρτ. τοῦ καταπίνω (μέλ. καταπίομαι, ἄορ. κατέπιον, πρτ. καταπέπονα).—τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα (μτχ. πρτ.), ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγεννῶντο ἐξ αὐτῆς, τὰ τέκνα τῆς.—ὀργισθεῖσα (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ὀργίζομαι), ἐπειδὴ ὀργίσθη.—ἐπὶ τούτοις (οὐδ.) διὰ ταῦτα (διότι κατέπινε τὰ τέκνα τῆς).—παραγίγνεται (=πυρεγένετο), ἦλθε, μετέβη.—ὅτε (σύνδ. χρον.) ἐτύγχανε (πρτ. τοῦ τυγχάνω) ἐγκυμονοῦσα (μτχ. τοῦ ἐγκυμονῶ), ὅτε ἦτο ἐγκυος.—τίκτει=ἔτεκε, ἐγέννησε.—ἔδωκε (ἄορ. τοῦ δίδωμι § 50) τοῖς Κούρησι καὶ ταῖς παισὶ=εἰς τοὺς Κούρητας καὶ εἰς τὰς θυγατέρας.—τρέφεσθαι (ἀπρφ.), ἵνα ἀνατρέφῃται (ὑπ' αὐτῶν).

—γάλακτι, με γάλα § 4.—*συνέκρουον* (πρτ. τοῦ συγκρούου) *τοῖς δόρασι* (δοτ. πλ. τοῦ δόρου, γεν. δόρατ-ος), *ἐκτύπουν* με τὰ δόρατα § 4.—*σπαργανώσασα* (μτχ. ἄορ. α' τοῦ σπαργανῶ) *λίθον*, ἀφ' οὗ περιετύλιξε με σπάργανα (φρασιάν) λίθον.—*καταπίειν* (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ καταπίνω), ἴνα καταπίη.—*ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα*, ὡς ἂν ἦτο (ὁ λίθος) τὸ γεννηθὲν παιδίον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Δίκην*, ὄρος κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς Κρήτης, νῦν Λασηθι.—*Κούρορες*, προϊστορικὸς λαὸς ἐν Κρήτῃ, ἱερεῖς τῆς Ῥέας.—*Μελιθδεῖς*, βασιλεὺς τῆς Κρήτης.—*Ἀμάθωια*, ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἰξ.—*Τὸ δόρυ* ἦτο ὄπλον ἐπιθετικόν, συγκείμενον ἐν ξύλου καὶ σιδηρῶς αἰχμῆς (κοντάρι).—*Ἡ ἀόπις* ἦτο ὄπλον ἀμυντικόν (προφυλάττον τὸ σῶμα), κυλιότερές, συγκείμενον ἐξ ἀλλεπαλλήλων στρωμάτων βοείου δέρματος, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίων πλακῶν.

Ὁ μῦθος ὅτι ὁ Κρόνος κατέπινε τὰ τέκνα του παριστᾶ συμβολικῶς τὸν χρόνον, ὅστις καταστρέφει πᾶν ὅ,τι παράγει.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ὁ Κρόνος, λαβὼν τὴν ἀρχὴν, ἐφυλάκισε τοὺς ἀδελφοὺς του; Διὰ τί κατέπινε τὰ τέκνα του; Πῶς ἐσώθη ὁ Ζεὺς; Πῶς ἀνετάρφη;

3. Πόλεμος Διὸς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτῆνας.

Α' ΛΕΞ. *Συνηγός*, βοηθός.—*ἐξεμῶ* (-έω), ξερονῶ.—*αἴθις*, πάλιν.—*ἀνάγομαι*, ἀναβιβάζομαι.—*ἐνιαυτός*, ἔτος.—*χρῶ* (ἦω), δίδω χρησμόν, προλέγω.—*ὄρουρῶ* (έω), φυλάττω *ὄρουρῶ δεσμά*, εἶμαι δεσμοφύλαξ.—*ἀποκτείνω*, φονεύω.—*ἀλύω*, ἀπλόω, ἐλευθερώνω.—*κυνῆ*, περικεφαλαία.—*τριαινα*, δόρυ (ἀκόντιον) ἔχον τρεῖς αἰχμᾶς.—*κρατῶ* (έω) *τινος*, νικῶ τινα.—*καθ-εἶργω*, φυλακίζω.—*διακληροῦμαι* (όομαι), ῥίπτω κληρον.—*λαγχάνω*, λαμβάνω διὰ κλήρου.—*δυναστεία*, βασιλεία.

Β' ΓΡΑΜ. *Ἐπει* (σύνδ. χρόν.) *ἐγένετο* (μ. ἄορ. β' τοῦ γίγνομαι) *τέλειος*, ἀφ' οὗ ἔγινε τέλειος ἀνὴρ, ἠνδρώθη.—*λαμβάνει*=ἔλαβε.—*τὴν Ὁκεανῶ*, ἐνν. θυγατέρα.—*ἧ*, ἡ ὁποία.—*ἔδωκεν* ἄορ. τοῦ δίδωμι.—*καταπίειν* (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ καταπίνω), ἴνα καταπίη.—*ὅφ' οὗ*, ὑπὸ τοῦ ὁποίου.—*ἐξεμεῖ*=ἐξήμισε, ἐξέρασε.—*οὗς*, τοὺς ὁποίους.—*κατέπιε*=*κατεπεπώκει*, εἶχε καταπίει (δηλ. Ἐστίαν Δήμητρα, Ἥραν, Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα).—*ἐπολέμησε* (ἄορ. τοῦ πολεμῶ) *πρὸς Κ. καὶ Τ.*, κατὰ (ἐναντίον) τοῦ Κ. καὶ τῶν Τ.—*γὰρ* (σύνδ. αἰτ.), διότι.—*ἀννημένοι ἦσαν* (ὑπερσ. τοῦ ἀνάγομαι), εἶχον ἀναβιβασθῆ.—*μαχομένων* (μτχ. παρτ.) *αὐτῶν*, ἐπειδὴ ἐμάχοντο αὐτοί.—*ἔχρησε* (ἄορ. τοῦ χρῶ) *τὴν νίκην*, ἔδωκε χρησμόν, προεἶπεν ὅτι θὰ νικήσῃ.—*τοὺς καταταραχθέντας* (μτχ. παθ. ἄορ.), τοὺς ὀφθέντας εἰς τὸν Τάρταρον.—*τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμά*, τὴν δεσμοφύλακα.—*ἀποκτείνας* (μτχ. ἄορ. τοῦ ἀποκτείνω), ἀφ' οὗ ἐφόνευσε.—*τούτοις δπλισθέντες* (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ὀπλίζομαι), ἀφ' οὗ ὀπλίσθησαν με ταῦτα (τὰ ὄπλα).—*κρατοῦσι τῶν Τ.*=*ἐκράτησαν* τῶν Τ.=ἐνίκησαν τοὺς Τ.—*καθεῖρξαντες* (μτχ. ἄορ. τοῦ καθεῖργω), ἀφ' οὗ ἐνέκλεισαν, ἐφυλάκισαν.—*κατέστησαν* (ἄορ. α'

τοῦ καθίστημι (§ 50), διώρισαν.—*διακληροῦνται* (= *διεκληρώσαντο*), ἔρριψαν κλήρον.—*λαγχάνει* (= *ἔλαχε*), ἔλαβε διὰ κλήρου.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Τέλειος ἀνὴρ λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ 28 μέχρι τοῦ 53 ἔτους τῆς ἡλικίας του.—Ἡ *Μῆτις*, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνος Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τιτανίδος Τηθύος, παριστᾷ ἀλληγορικῶς τὴν σύνεσιν τοῦ Διός.

Ἡ *Κάμπη* ἦτο φοβερὸν τέρας ἐν τῷ Ἄδῃ. Ὁ πόλεμος τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Κρόνον καὶ τοὺς Τιτάνας παριστᾷ τὴν διαμάχην τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἐν τῇ γενέσει τοῦ κόσμου.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποῖον ἦτο τὸ πρῶτον κατόρθωμα τοῦ Διός; Πῶς ἐνίκησε τὸν πατέρα του Κρόνον καὶ τοὺς Τιτάνας; Ποῦ ἐνέκλεισε τούτους; Πῶς διένειμεν ἔπειτα τὴν ἀρχὴν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του;

Β' ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

1. Προυθεύς.

Α' ΛΕΞ. *Βούλομαι*, θέλω.—*βίος*, ζωὴ, τρόπος ζωῆς.—*ῥάων* (γεν. ῥάωνος), εὐκολώτερος.—*λάθρα*, κρυφίως.—*νάρθηξ* (γεν. *νάρθηκος*), φυτὸν καλαμοειδές.—*αἰσθάνομαι*, ἐννοῶ.—*ἐπιτάσσω τινί*, διατάσσω τινά.—*προδῶ* (ῥώ), καρφῶσω.—*δοῦμαι* (ῥομαι), δένομαι.—*ἐπιπέτομαι*, πετῶ ἐπάνω.—*κατεσθίω*, κατατρώγω.—*ἦπαρ* (γεν. ἦπατος), συκῶτι.—*λίω*, ἔλευθερώω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπλασε, ἀόρ. τοῦ πλάσσω.—*βουλούμενος* (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ ἤθελε.—*βίον ῥάωνα* (συγκρ. τοῦ ῥάωνος) *αὐτοῖς παρασκευάσαι* (ἀπρφ. ἀορ. τοῦ παρασκευάζω), καὶ βίον εὐκολώτερον (καλύτερον) εἰς αὐτοὺς νὰ παρασκευάσῃ (νὰ παράσῃ), νὰ καταστήσῃ καλύτερον τὸν βίον αὐτῶν.—*ἔδωκε*, ἀόρ. τοῦ δίδομι § 50.—*λάθρα Διός*, κρυφίως ἀπὸ τὸν Δία, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ ὁ Ζεὺς.—*ὡς* (σύνδ. χρον.) *ἦσθετο* (μ. ἀόρ. β' τοῦ αἰσθάνομαι), εὐθύς ὡς ἐνόησε.—*ἐπέταξε* (ἀόρ. τοῦ ἐπιτάσσω), διέταξε.—*προσηλῶσαι* (ἀπρφ. ἀορ. τοῦ προσηλῶ), νὰ καρφώσῃ, νὰ προσδέσῃ.—*ἐν δὴ τούτῳ*, ἐν τούτῳ λοιπὸν (τῷ ὄρει).—*προσηλωθεῖς* (μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ προσηλοῦμαι), ἀπ' οὗ ἐκαρφώθη, προσεδέθη.—*ἔδέδετο*, (ὑπερσ. τοῦ δοῦμαι) ἦτο δεδεμένος.—*ἐπιπετόμενος* (μτχ.) πετῶν ἐπ' αὐτοῦ (ἐπάνω του).—*κατήσθιε* (πρτ. τοῦ κατεσθίω), κατέτρωγε.—*ἀξαναόμενον* (μτχ. παρτ.), ὅπερ ἠῤῥάνατο—*διὰ νυκτός*, καθ' ὅλην τὴν νύκτα.—*μέχρι* (σύνδ. χρον.) *ἔλυσε*, ἕως ὅτου ἠλευθέρωσεν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Προυθεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ Ἀσίας θυγατρὸς τοῦ Τιτάνος Ὀκεανοῦ, ἦτο ἀγγινούστατος, τολμηρότατος καὶ προνοητικώτατος.—Ὁ *νάρθηξ* εἶναι ὑψηλὸν καλαμοειδές φυτὸν, πληθῆρες ἐντεριώνης (ἡρίχας), κατάλληλον (ὡς ἡ ὕσκα) πρὸς διατήρησιν τοῦ πυρός.—Ὁ *Ἡφαίστος* ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῆς καλκευτικῆς.—Ὁ *Καύκαδος* εἶναι ὄρος κείμενον μετὰ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς

Κασπίας θαλάσσης.—Ὁ ἄετος εἶναι πτηνὸν ἀρπακτικόν. Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θνητῆς Ἀλκμήνης, ὁ ἀνδρείωτατος καὶ ἐξοχώτατος τῶν ἡμιθέων.

Δ' ΕΡΩΤ. Ποίαν εὐεργεσίαν παρέσχεν ὁ Προμηθεὺς τοῖς ἀνθρώποις; Διὰ τί ἐτιμωρήθη, ἐν ᾧ εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα;

2. Δευκαλίων καὶ Πύρρα.

α'

Α' ΛΕΞ. Βασιλεύω, εἶμαι βασιλεὺς.—ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω.—χείρων, χειρότερος.—συγγνώμη, συγχώρησις.—συγγνώμης τυγχάνω, λαμβάνω συγχώρησιν, συγχωροῦμαι.—τεκταίνουμαι, κατασκευάζω.—λάρναξ, κιβωτός.—ἐπιτιμία, τροφίμα.—ἐντίθεμαι, θέτω ἐντός.—εἰδοβαίνω, ἐμβαίνο, —ὑδωρ, βροχή.—χέω, χύνω.—χέω ὑδωρ, βρέχω.—κατακλύζω, καλύπτω μὲ ὕδωρ, πλημμυρίζω.—διαφθείρομαι, καταστρέφομαι.—προδίζω, προσεγγίζω, ἀράζω.—ὄμβρος, βροχή (ὄμβρα).—ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι (βγαίνω ἐξω).—θύω, θυσιάζω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐγένετο (μ. ἀορ. β' τοῦ γίνομαι), ὑπῆρξεν.—βασιλεύων (μτχ. παρτ.), ἐν ᾧ ἦτο βασιλεὺς.—λαμβάνει=ἔλαβε.—τὴν Ἐπιμηθέως, ἐνν. θυγατέρα.—ἀφανίσαι (ἀπροφ. ἀορ. τοῦ ἀφανίζω), νὰ καταστρέψῃ (τοὺς ἀνθρώπους).—οὓς, τοὺς ὁποίους.—χείρονες (συγγορ. τοῦ κακός, ὑπερθ. χειριστός), χειρότεροι.—συμβουλεύσαντος (μτχ. ἀορ.) Προμηθέως, κατὰ συμβουλήν τοῦ Προμ.—ός, ὁ ὅποιος.—ἐτευχῆχει (ὑπερσ. τοῦ τυγχάνω) ἤδη τῆς συγγνώμης τοῦ Διός, εἶχε πλέον τῆς συγχωρήσεως τοῦ Διός, εἶχε πλέον συγχωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Δ.—ἐτεκτῆναιτο (μ. ἀορ. α' τοῦ τεκταίνουμαι), κατασκευάσασε.—ἐνθήμενος (μτχ. μ. ἀορ. β' τοῦ ἐντίθεμαι), ἀφ' οὗ ἔθεσεν ἐντός.—εἰσέβη, ἀορ. β' τοῦ εἰσβαίνω.—χέας (μτχ. ἀορ. τοῦ χέω) πολὺ ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ ἔβρεξε πολὺ.—κατέκλυσε (ἀορ. τοῦ κατακλύζω), ἐκάλυψε μὲ ὕδωρ, ἐπλημμύρισε.—ὥστε διαφθερῆναι (ἀπροφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ διαφθείρομαι) πάντας, ὥστε νὰ καταστραφῶσι πάντες.—προσάσχει, προσήγγισε.—κάκει, καὶ ἐκεῖ (ἐν τῷ Παρνασσῷ)—τῶν ὄμβρων πανσαμένων (μτχ. μ. ἀορ. α' τοῦ παύομαι), ἀφ' οὗ ἔπαυσαν αἱ βροχαί.—ἐκβάς (μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἐκβαίνω), ἀφ' οὗ ἐξῆλθε.

β'

Α' ΛΕΞ. Πέμπω, στέλλω.—αἰτοῦμαι (έομαι), ζητῶ—αἰροῦμαι (έομαι) προτιμῶ.—αἶρω, σηκώνω.—βάλλω, ὀπίτω.—γίγνομαι, γεννώμαι.

Β' ΓΡΑΜ. Πέμπας (μτχ. ἀορ. α' τοῦ πέμπω), ἀφ' οὗ ἔστειλε.—αἰτεῖσθαι (ἀπροφ.), νὰ ζητήσῃ.—γενέσθαι (ἀπροφ. μ. ἀορ. β') ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, νὰ τοῦ γεννηθῶσι (νὰ γεννηθῶσι πρὸς χαρὰν του) ἄνθρωποι § 10.—Διὸς εἰπόντος (μτχ. ἀορ. β' τοῦ λέγω), ἀφ' οὗ εἶπεν ὁ Ζεὺς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός.—ὕπερ κεφαλῆς, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ὀπισθεν.—οὓς μὲν, ὅσους μὲν.—ἔβαλε (ἀορ. β' τοῦ βάλλω), ἔριψεν.—οὓς δέ, ὅσους δέ, ἐνν. ἔβαλε ἔριψε.—γυναικες, ἔνν. ἐγένοντο, ἔβαν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Φθία, χώρα τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι Πίνδου.— Ὁ Ἐπιμηθεύς, ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.— Ἡ Πανδώρα ἦτο γυνὴ ὠραιότατη. Αὕτη λαβοῦσα παρὰ πάντων τῶν θεῶν δῶρα ὠδηγήθη πρὸς τὸν Προμηθεά φέρουσα ὡς προῖκα κιβωτόν, περιέχουσαν πάντα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ἀπεράσιον οἱ θεοὶ νὰ διασπείρῳσιν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Προμηθέως γενομένην κλοπὴν τοῦ πυρός. Ὁ Προμηθεύς ὑποπτεύσας τοῦτο δὲν ἔλαβε ταύτην γυναῖκα. Παρὰ τὴν συμβουλὴν ὅμως αὐτοῦ ἔλαβε ταύτην ὁ ἀδελφὸς του Ἐπιμηθεύς καὶ ἤνοιξε τὴν κιβωτόν, ἐξ ἧς ἐξήλθον πάντα τὰ κακά, τὰ μαστιζόντα τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Προμηθεύς παρυστῆ τὸν προνοητικὸν ἀνθρώπον, ὁ δὲ Ἐπιμηθεύς τὸν ἀπερίσκεπτον.— **Παρνασσός**, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί κατέστρεψεν ὁ Ζεὺς τὸ ἀνθρώπινον γένος; Πῶς ἐπολλαπλασιάσθησαν οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὸν κατακλισμόν;

Γ' ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἑλλῆν καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Α' ΛΕΞ. γίγνομαι, γεννῶμαι.— **μερίζω**, μοιράζω.— **πέραν**, ἀντικρῦ.— **προδαγορεύω**, ὀνομάζω.

Β' ΓΡΑΜ. ἀφ' ἑαυτοῦ (ἀντ. αὐτοπθ.), ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του.— **λαβών** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ λαμβάνω), ἀφ' οὗ ἔλαβε.— **τῆς Ἐρεχθέως**, ἐνν. θυγατρὸς.— **ἀφ' ὧν** (ἀπὸ ὧν), ἀπὸ τῶν ὁποίων (Ἄχαιοῦ καὶ Ἴωνος).— **Δωριᾶς** (αἰτ. πληθ. ἐκ τοῦ Δωριέας), Δωριεῖς.— **Διολέας** (αἰτ. πληθ.), Διολεῖς.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Αἱ **νύμφαι** ἦσαν θεαὶ κατωτέρως τάξεως, κατοικοῦσαι εἰς τὰ δάση, τὰ ὕδατα καὶ τὰ σπήλαια. Ἐνομιζόντο θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἦσαν ἐξαισίου κάλλους παρθένοι. **Γραικοί**, ἦτο τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῶν Ἑλλήνων.— Ὁ Ἐρεχθεύς ἦτο βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Δ' ΕΡΩΤ. Πόθεν καλούμεθα Ἕλληνες; Εἰς πόσας φυλὰς διηροῦντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες;

Δ' ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Φοῖξος καὶ Ἑλλῆν.

Α' ΛΕΞ. Βασιλεύω (τινός), εἶμαι βασιλεὺς (τινός).— **αἶθις**, πάλιν.— **ἐπιβουλεύω** (τινί), σχεδιάζω κρυφίως κακόν (κατὰ τινος).— **πυρός**, σίτος.— **φούρω**, ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ (καβουρδίζω).— **πέμπω**, στέλλω.— **πυθάνομαι**, ἐρωτῶ νὰ μάθω.— **ἀφορία**, ἀκαρπία.— **χρῶμαι** (-ήσομαι), λαμβάνω χρησιμόν.— **παριδένει**, στήνω πλησίον.— **ἀνασπάζω**, ἀσπάζω ἔξωφρα.— **χουδόμαλλος**, ὁ ἔχων χρυσὰ μαλλία.— **ὑπερβαίνω**, περῶ ὑπὲράνω, διαβαίνω.— **γίγνομαι κατὰ τι**, ἔρχομαι εἰς τι.— **ὀλιθάνω**, γλιστρῶ (καὶ πίπτω).— **βιθός**, πάτος τῆς

θαλάσσης.—**καλοῦμαι** (έομαι), ὀνομάζομαι.—**ὑποδέχομαι**, δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, φιλοξενῶ.—**θύω**, θυσιάζω.—**ἀνάπτω**, κρημῶ.—**ἄλδος**, δάσος ἰερόν (ἀφιερωμένον εἰς θεόν).—**δράκων**, ὄφις (μέγας).—**ἄϋπνος**, ὁ μὴ κοιμώμενος, ἀκοίμητος.

Β' ΓΡΑΜ. *Τῶν παιδων, ἐκ τῶν παίδων § 12.*—**ἐπιβουλεύουσα** (μτχ. παρτ.) *τοῖς παισὶ*, ἐπειδὴ ἐσχεδιάζε κρυφίως κακὸν κατὰ τῶν παίδων.—**ἐπεισε**, ἀορ. τοῦ πείθω.—**ὀρύγειν**, νά ξηραίνωσιν εἰς τὸ πῦρ (ἵνα μὴ φυτρώη τὸ σπειρόμενον).—**τοῦτο ἐπραττον**=ἐφρυγον τὸν πυρόν, ἐξήραινον εἰς τὸ πῦρ τὸν σῖτον.—**δεχομένη** (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἐδέχτο.—**σπεφρηνμένους** (μτχ. παθ. πρακ. τοῦ φρύγομαι), ἐξηραμμένους εἰς τὸ πῦρ.—**τοὺς ἐτησίους**, τοὺς κατ' ἔτος φρομμένους (φυτρώοντας).—**ἀπαλλαγὴν ἐκινθάνετο τῆς ἀκαρπίας**, ἠρώτα τὸν θεὸν νά μάθῃ πῶς θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκαρπίας τῆς γῆς.—**ὡς εἴη κεχρημένον** (παρτ. εὐκτ. τοῦ χρωμαι), ὅτι τάχα εἶχε δοθῆ χρησιμὸς.—**παύσασθαι** (ἀορφ. μέλ. τοῦ παύομαι) *τὴν ἀκαρπίαν*, ὅτι θὰ παύσῃ ἡ ἀκαρπία τῆς γῆς.—**ἐὰν σφαγῇ** (ὑποτ. παθ. ἀορ. β' τοῦ σφάττωμαι), ἐὰν θυσιασθῇ.—**συναναγκαζόμενος** (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ συγχρόνως ἠναγκαζέτο καὶ ὑπὸ τῶν κατοικοῦντων τὴν γῆν (ὅχι μόνον ὑπὸ τοῦ χρησιμοῦ).—**παρέστησε** (ἀορ. τοῦ παρίστημι § 50) *τὸν Φρ. τῷ βομῶ*, ἔστησε (ἐποποθέτησε) τὸν Φρ. πλησίον τοῦ βομοῦ (ἵνα θυσίασῃ αὐτόν).—**δι' οὐρανοῦ**, διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος.—**ὑπερέβησαν** (ἀορ. τοῦ ὑπερβαίνω), διέβησαν ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.—**ὡς δὲ ἐγένοντο** (μ. ἀορ. β' τοῦ γίγνομαι), εὐθύς δὲ ὡς ἐφθασαν.—**ὄλισθεν** (ἀορ. β' τοῦ ὀλισθάνω), ἐγλίσθησαν καὶ ἔπεσε.—**ἀποθανούσης** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀποθνήσκω), ἐπειδὴ ἀπέθανε.—**ἀπ' ἐκείνης**, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης.—**ἐκλήθη** (παθ. ἀορ. τοῦ καλοῦμαι, ἐκ θ. κλη—), ὀνομασθῆ.—**εἰς Κόλχους**, εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, τὴν Κοιχίδα.—**ὑποδέχεται** (=ὑπεδέξατο), ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ἐφιλοξένησε.—**δίδωσι=ἔδωκε**.—**θύει** (=ἔθυσε), ἐθυσίασε.—**δωρεῖται** (=ἔδωκέναι), ἐδώρησε.—**ἀνάπτει** (=ἀνήψε), ἐκρέμασε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ **Διοκλος** ἦτο υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος.—Ἡ **Νεφέλη** ἦτο θεὰ καὶ σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος.—Ἡ **Ἰνώ** ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας καὶ δευτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος. Εἶναι κακὴ μητρικὴ καὶ σχεδιάζει κακὰ κατὰ τῶν τέκνων τῆς Νεφέλης.—**Δελφοί**, πόλις τῆς Φωκίδος, ἐν ἣ ἦσαν τὸ μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, νῦν Καστρί.—**Ἐρμύης**, θεὸς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ ἄγγελος τῶν Θεῶν.—**Ὁ βωμὸς** εἶναι τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτελοῦντο αἱ θυσίαι (τὸ θυσιαστήριον).—**Χερρόνησος**, ἡ Θερρακικὴ χερσονήσος.—**Σιγείον**, ἀκρωτήριον τῆς Τροίας κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου.—**Ἑλλήσποντος**, πορθμὸς μεταξύ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, νῦν Δαρδανέλλια.—**Κολχίς**, χώρα τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου πόντου.—**Ἄρης**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ θεὸς τοῦ πολέμου.—Ἡ **δοῦς**, εἶναι μέγα, ἰσχυρόν καὶ μακρόβιον δένδρον (τὸ ὕψος του φθάνει εἰς 20—30 μέτρα καὶ ζῆ μέχρι 2000 ἐτῶν).

Δ' ΕΡΩΤ. Τί διανοήθη ἡ Ἰνώ κατὰ τῶν τέκνων τῆς Νεφέλης; Ἐπέτρυε

τοῦ σκοποῦ τῆς ; Πῶς διεσώθησαν ταῦτα ; Τίς ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας ; Πῶς ἐξεδήλωσεν ὁ Φρίξος τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Δία διὰ τὴν σωτηρίαν του ;

2. Οἱ Ἀργοναῦται καὶ ὁ μάντις Φινεύς.

α'

Α' ΛΕΞ. Παρακαλῶ (έω), καλῶ πλησίον, προσκαλῶ.— **δυνεργάζομαι**, ἐργάζομαι ὁμοῦ, συμβοηθῶ.— **πεντηκόνταρος ναῦς**, πλοῖον ἔχον 50 κόπας.— **πλέω**, ταξιδεύω διὰ θαλάσσης.— **ἀθροίζω**, συναθροίζω.— **ἀνάγομαι**, ἀποπλέω (πλέω ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος).— **ἐλαύνω**, προχωρῶ διὰ κοπιλασίας, φθάνω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπὶ τὸ δέριμα, διὰ τὸ δέριμα (διὰ τὴν φέρην τὸ δέριμα)— **πεμπόμενος** (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἐστέλλετο.— **παρεκάλεισε** (ἀόρ. τοῦ παρακαλῶ), προσεκάλεσε.— **τὸν Φρίξου**, ἔνν. υἱόν.— **τῆς Ἀθηνᾶς συνεργαζομένης** (μτχ. τροπ.), διὰ τῆς συνεργασίας τῆς Ἀθηνᾶς, ἔχων συνεργάτην τὴν Α.— **τὴν καλουμένην** (μτχ. παρτ.), ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο.— **ἐπεὶ** (σύνδ. χρον.), ἀφ' οὗ.— **ἐρωτῶντα** (μτχ. παρτ.) Ἰάσων, εἰς τὸν Ἰάσωνα ἐρωτῶντα (ὅτε ἠρώτα),— **πλεῖν** (ἀπρφ. ἔνν.), νὰ πλέῃ.— **ἀθροίσαντι** (μτχ. ἀορ.), ἀφ' οὗ συναθροίσῃ.— **ἀναγόμενοι** (=ἀναγαγόμενοι, ἀφ' οὗ ἀπέπλευσαν (ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ).— **ἐλαύνουσι** (=ἤλασαν), προεχώρησαν (διὰ κοπιλασίας), ἔφθασαν.

β'

Α' ΛΕΞ. Ἄκων (ἄκουσα, ἄκον), ὁ παρὰ τὴν θέλησίν του πράττων τι.— **καταπέτομαι**, πετῶ κάτω.— **θεῶμαι** (ἀομαι), παρατηρῶ (μετὰ προσοχῆς).— **ὀπῶμαι τὸ ξίφος**, σύρω τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ.

Β' ΓΡΑΜ. Ὄκει (παρτ. τοῦ οἰκέω-οικῶ), κατόκει.— **τυφλωθῆναι** (ἀπρφ. παθ. ὄορ.), ὅτι ἐτυφλώθη.— **ὅτι** (σύνδ. αἰτ.), διότι.— **προέλεγε**=προέλεγε.— **ἀκόντων αὐτῶν**, παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν.— **αὐτῶ** (§ 10), πρὸς λύπην, πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ.— **οὔσαι** (μτχ. παρτ.), ἐπειδὴ ἦσαν.— **ἐπειδὴ παρετίθετο**, ὁσάντις ἐτίθετο πλησίον του (τοῦ ἠτοιμάζετο).— **καταπετόμεναι**, πετῶσαι κάτω (μτχ. τροπ. § 49, 5').— **θεασάμενοι** (μτχ. μ. ἀορ. α'), ἀφ' οὗ παρετήρησαν.— **ὄντες** (μτχ.), ἐπειδὴ ἦσαν.— **σπασάμενοι** (μτχ. μ. ἀορ. α') τὰ ξίφη, ξιφουλκῆσαντες.— **δι' ἄερος**, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, εἰς τὸν ἀέρα.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἰάσων, υἱὸς τοῦ Αἰσονος καὶ τῆς Πολυμήδης καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν.— **Πελίας**, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ καὶ θεῖος τοῦ Ἰάσονος.— **Ἰωλκός**, πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον (νῦν Ἄνω Βόλος).— **Ὁ Ἄργος** ἦτο υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης.— **Οἱ ἀδελφοὶ Κάστωρ** καὶ **Πολυδεύκης** ἦσαν υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, συζύγου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Τυνδάρεω.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μυκηθῶν Ἡλεκτοφώνος.

πορθμοῦ (Βοσπόρου), τοῦ ἐνοῦντος τὴν Προποντιδα (θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ) μετὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου. Συγκροούμενοι οἱ βράχοι οὗτοι ἀπέκλειον τὴν διάβασιν τοῦ πορθμοῦ.—**Προῦρα** λέγεται τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, τὸ δὲ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ λέγεται **πρῦμα** (=πρύμνη).

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς ὁ Φινεύς ἀνταπέδοκε τὴν εὐεργεσίαν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας ;

4. Ἰάδων καὶ Μῦθια.

α'

Α' ΛΕΞ. Ὀρμιζομαι, φέρομαι εἰς τὸν ὄρμον (λιμένα), ἀγκυροβολῶ, ἀράζω.—**ἦκω**, ἔχω ἔλθει.—**παρακαλῶ**, προσκαλῶ, παρακινῶ.—**ὑπόσχομαι** (έσομαι), ὑπόσχομαι.—**χαλκίπους**, ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας.—**διαφέρω**, ὑπερέχω.—**ὀρθῶ τι**, ἐκβάλλω τι (διὰ φουσηματος).—**ἐπιτάσσω τινί**, διατάσσω τινά.

Β' ΓΡΑΜ. Διαπλεύσαντες (μτχ. ἀορ.), ἀφ' οὗ διεπλευσαν.—**τὸν καλούμενον** (μτχ.); ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο.—**ὀρμισθείσης** (μτχ. παθ. ἀορ.) **τῆς νεώς**, ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν.—**ἦκε** (παρατ. τοῦ ἦκω, ἔχων σημ. ἀορ.), ἦλθε.—**δοῦναι** (ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι), νὰ δώσῃ.—**ἠπέσχετο** (μ. ἀορ. β' τοῦ ὑπόσχομαι), ὑπεσχέθη.—**δώσειν** (ἀπρφ. μέλ. τοῦ δίδωμι), ὅτι θὰ δώσῃ.—**τῷ μεγέθει**, κατὰ τὸ μέγεθος § 7.—**ἐπέτασεν** (ὁ Διήτης) **αὐτῷ** (τῷ Ἰάσονι) **ξεύξαντι** (μτχ. ἀορ. τοῦ ξεύγνυμι) **σπείρειν**, διέτασεν αὐτόν, ἀφ' οὗ ξεύξῃ, νὰ σπείρῃ.—**ἄν=τούτων**, οὓς, ἐκ τούτων, τοὺς ὁποίους.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ ἄξιμος πόντος λέγεται νῦν κατ' εὐφημισιὸν Εὐξείνος πόντος (Μαύρη θάλασσα).—Ὁ Κάδμος ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης (χώρας τῆς Ἀσίας). Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔκτισε τὰς Θήβας, ἐφόρνευσε δράκοντα φρουροῦντα τὴν κρήνην τοῦ Ἄρεως καὶ ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τούτου.

Δ' ΕΡΩΤ. Ὑπὸ τίνος ὄρους ὑπεσχέθη ὁ Διήτης νὰ δώσῃ τῷ Ἰάσονι τὸ δέγμα ;

β'

Α' ΛΕΞ. Φαρμακίς, μάγισσα.—**ὀνηπράττω τινί**, βοηθῶ τινα.—**ἐπαγγίλλομαι**, ὑπόσχομαι.—**ὀμνύω ἢ ὀμνυμι**, ὀρκίζομαι.—**ἄγω**, ὀδηγῶ, φέρω.—**κελεύω**, διατάσσω, παραγγέλλω.—**ἀναδύομαι**, φυτρῶνω.—**ἄθροος**, συνηθροισμένος.—**θεῶμαι** (ἀομαι), παρατηρῶ.—**βάλλω**, ὀρίπτω.—**ἄπωθεν**, μακρόθεν.—**ἀποκτείνω**, φονεύω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἀποροῦντος (μτχ. παρτ.) τοῦ Ἰάσονος, ἐν ᾧ ἠπόρει ὁ Ἰ.—**πῶς ἂν δύναίτο**, πῶς ἠθελε δυνηθῆ.—**ἀναξεῦξαι** (ἀπρφ. ἀορ. τοῦ ἀναξευγνύω ἢ ἀναξευγνυμι), νὰ ξεύξῃ.—**ἐπηγγείλατο** (μ. ἀορ. α'), ὑπεσχέθη.—**συμπράξεν** (ἀπρφ. μέλ.), ὅτι θὰ βοηθήσῃ.—**ἐὰν ὀμῶσῃ** (ἀορ. ὑποτ. τοῦ ὀμνύω ἢ ὀμνυμι), ἐὰν ὀρκισθῆ.—**ἔξεν** (ἀπρφ. μέλ.), ὅτι θὰ ἔχῃ, θὰ λάβῃ.—**ἄξεν** (ἀπρφ. μέλ.), ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ, θὰ φέρῃ.—**Ὀμόσαντος** τοῦ Ἰάσονος, ἀφ' οὗ ἢ ἐπειδὴ ὀρκισθῆ

9

ὁ Ἴ. — *ἔδωκε*, ἄορ. τοῦ δίδωμι. — *ῶ* (ἀναφ. ἀντ.), διὰ τοῦ ὁποίου § 4. — *χρῖσαι* (ἄμφ. ἄορ.), νὰ χρῖσῃ, ἀλείψῃ. — *σπειρομένον τῶν ὀδόντων*, ὅταν σπειρώνται (ὑπ' αὐτοῦ) οἱ ὀδόντες. — *μέλλειν ἀναδύσασθαι* (ὄτι μέλλουσι νὰ φυτρώσωσι), ὅτι θὰ φυτρώσωσι. — *ἐὰν θεάσῃται* (ὑποτ. μ. ἄορ. ἄ'), ἐὰν παρατηρήσῃ. — *ἀθρόους*, ὄλους μαζί. — (ἔλεγε) *βάλλειν*, νὰ ῥίπτῃ. — *εἰς τὸ μέσον*, ἐνν. αὐτῶν. — *ὑπὲρ τούτου*, διὰ τοῦτο. — *ἀποκτείνειν*, νὰ φονεύσῃ (ὁ Ἰάσων).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ *ἀόπις* ἦτο κυκλοτερὲς ἀμυντικὸν (προφυλακτικὸν τοῦ σώματος) ὄπλον. Ἐφέρετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. — Τὸ *δόρυ* ἦτο ὄπλον ἐπιθετικὸν καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ ξυλίνου κονταρίου καὶ μεταλλίνης αἰχμῆς.

Δ' ΕΡΩΤ. Τῇ βοήθειᾳ τίνος ἐξετέλεσεν ὁ Ἰάσων τοὺς προταθέντας ὄρους; Τί ὑποσχέθη ὁ Ἰάσων τῇ Μηδείᾳ δι' ἣν παρέσχεν αὐτῷ βοήθειαν;

γ'

Α' ΛΕΞ. *Κατακοιμίζω*, ἀποκοιμίζω. — *ἀποπλέω*, ἐκπλέω, ἀναχωρῶ. — *αἰσθάνομαι*, ἐννοῶ. — *διασπορίζω*, διασκορπίζω. — *διπλάζω*, συναθροίζω. — *ὑστερῶ* (ἔω, μένω ὀπίσω). — *κατέρχομαι*, ἐπανάρχομαι. — *ἀνατίθημι*, ἀφιερώνω.

Β' ΓΡΑΜ. *Ποίησας* (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἐπραξε. — *οὐκ ἐδίδου* (πρτ. τοῦ δίδωμι), δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ. — *νυκτός*, ἐν καιρῷ νυκτός § 14. — *κατακοιμίσασα* (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἀπεκοίμισε. — *τοῖς φαρμάκοις* (δοτ. ὄργ. § 4), διὰ τῶν φαρμάκων. — *ἀφείλετο* (μ. ἄορ. β' τοῦ ἀφαιροῦμαι), ἀφίρσε. — *αἰσθόμενος* (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι), ἀφ' οὗ ἐνόησε. — *ἰδοῦσα* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ὄρω), ὅτε εἶδε. — *ὄντα*, ὅτι ἦτο. — *συλλέγων* (μτχ. αἰτ.), ἐπειδὴ συνήθρουζε. — *δστέρωσε τῆς διώξεως*, ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὴν καταδίωξιν. — *κατελθὼν* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ κατέρχομαι), ἀφ' οὗ ἐπανήλθε. — *ἔδωκε*, ἄορ. τοῦ δίδωμι. — *πλεύσας* (μτχ. ἄορ. τοῦ πλέω), ἀφ' οὗ ἐπλευσε. — *ἀνέθηκε* (ἄορ. τοῦ ἀνατίθημι), ἀφιέρωσε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἰσθμὸς ἐλέγετο κατ' ἐξοχὴν ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἰσθμια (πανηγυριεὶς) ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος. — Ὁ *Ποσειδῶν* ἦτο υἱὸς τοῦ Κρόνου, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐξετέλεσε καὶ ὁ Αἰήτης τὴν πρὸς τὸν Ἰάσωνα ὑπόσχεσίν του; Τί ἐπηκολούθησε τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑπόσχεσεως τοῦ Αἰήτου;

δ'

Α' ΛΕΞ. *Εἶτα*, ἔπειτα. — *ἀποπέμπομαι*, ἀποπέμπω, ἐκδιώκω. — *ἄρμα*, ἄμαξα δίτροχος. — *πιπνός*, πιερωτός.

Β' ΓΡΑΜ. *Δέκα ἔτη*, ἐπὶ δέκα ἔτη. — *διετέλουν εὐτυχοῦντες*, ἦσαν διαρκῶς εὐτυχεῖς. — *τὴν Κρόντος*, ἐνν. θυγατέρα. — *ἡ δέ*, αὐτὴ δέ. — *ἄρμα πιπνῶν δρακόντων*, ἄμαξα συρομένη ὑπὸ πιερωτῶν δρακόντων.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ *Κοῤῶν* ἦτο βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. — Ὁ *Ἥλιος* ἦτο θεὸς τοῦ φωτός καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης.

Ε' ΑΡΓΕΙΩΝ ΜΥΘΟΙ

1. Ὁ Περσὸς κομίζει τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

Α' ΛΕΞ. Ἐπιτάττω τινί, διατάττω τινά.—κομίζω, φέρω.—θνητός, ὁ ὑποκειμένος εἰς θάνατον.—δράκων, ὄφις.—ὄψ, ἀγχιόχοιρος.—κινῆ, περικεφαλαία.—ἐπιτίθεμαί τι, θέτω τι ἐπάνω μου, φορῶ.—ὄρῳ (ἄω), βλέπω.—ὄρῳμαι (ἀομαι), βλέπομαι.—ἦκω, ἔχω ἔλθει.—καταλαμβάνω, εὐρίσκω.—ἐπίσταμαι, ἴσταμαι πλησίον.—ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.—ἀνίσταμαι, σηκώνομαι.

Β' ΓΡΑΜ. Τῷ Διὸς καὶ Δανάης, ἔνν. υἱῷ.—ἐπέταξε ἄορ. τοῦ ἐπιτάττω.—κομίζειν, νά φέρῃ.—ἦ, ἡ ὅποια.—ἦν (πρτ. τοῦ εἶμι), ἦτο.—δράκονσι (δοτ. πληθ.), με ὄφεις, —τοὺς ἰδόντας (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ὄρῳ)=τοὺς ὄρωντας, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔβλεπον αὐτάς.—ἐποίουν λίθους, ἀπελίθωνον.—ἐπιθέμενος (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιτίθεμαι), φορέσας.—ἦκε (παρ. τοῦ ἦκω, ἔχων σημ. ἄορ.), ἦλθε.—κατέλαβε (ἄορ. β' τοῦ καταλαμβάνω), εὔρε.—κοιμωμένας, ὅτι ἐκοιμῶντο.—ἐπιστάς (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐφίσταμαι), σταθεὶς πλησίον.—εἰς τὴν ἄσπίδα χαλκῆν, εἰς τὴν ἀσπίδα, ἡ ὅποια ἦτο χαλκῆ.—ἀπέτεμε, ἄορ. β' τοῦ ἀποτέμνω.—ἀναστᾶσαι, (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀνίσταμαι), σηκωθείσαι.—διὰ τὴν κυνῆν, ἕνεκα τῆς περικεφαλαίας.—ὕπ' αὐτῆς, τῆς κυνῆς.—ἐν μέσῃ τῇ ἄσπιδι, ἐν μέσῳ τῆς ἀσπίδος.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Δανάη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀκριοῦ, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργους.—Ὁ Πολυδέκτης ἦτο βασιλεὺς τῆς Σερῖφου, μικρᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου πελάγους.—Ἡ Μεδουδα ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα τῶν Γοργόνων. Αἱ δὲ Γοργόνες ἦσαν τρία φοβερά τέρατα, θυγατέρες τοῦ Φόρκου, θεοῦ τῶν θαλασσίων τεράτων.—Αἱ Γραῖαι ἦσαν τρεῖς τερατώδεις παρθένοι, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, ἔχουσαι ἐκ γενετῆς ὄφιν γραιῶν καὶ ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζοντο κατὰ διαδοχὴν.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ μόνης τῆς ἀνδρείας ἀπέκοψεν ὁ Περσὸς τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης; Τί δύναται νά κατορθώσῃ ὁ συνενῶν ἐν ἑαυτῷ σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν;

2. Περσὸς καὶ Ἀνδρομέδα.

α'.

Α' ΛΕΞ. Παράκειμαι, κείμαι πλησίον, ἔχω τεθῆ πλησίον.—βορά, τροφή.—κῆτος, θαλάσσιον θηρίον.—κάλωλος (τό), ὠραιότης.—ἐρίζω, φιλονικῶ.—κρείττων, ὑπέρτερος.—μυθίω, ὀργίζομαι.—πλύμυτρα, ὕψους καὶ ὑπερχεχίλισις τῶν ὑδάτων.—ζῶ (ἦω), δίδω χρησμόν.—προσιθῆμι, θέτω ἐμπρός, παραθέτω.—προσδῶ(έω) τινί, δένω εἰς τι.—θεῶμαι (ἀομαι), παρατηρῶ (μετὰ προσοχῆς).—ἀποκτείνω, φονεύω.—λίω, ἐλευθερώνω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐλθὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι), ἀφ' οὗ ἦλθε.—ἦς, τῆς ὁποίας.—εὔρε, ἄορ. β' τοῦ εὐρίσκω.—παρακειμένην (μτχ. ὑπερσ. τοῦ παρατίθεμαι), ὅτι εἶχε παρατεθῆ.—βοράν, ὡς τροφή.—ὄ, τὸ ὅποῖον.—ἔτεμπε (ἄορ. τοῦ πέμπω),

ἀπέστειλε.—*γάρ* (σύνδ. αἰτ.), διότι.—*ἤρως* (ἀόρ. τοῦ ἐρίζω), *ταῖς Ν.*, ἐφελονίζησε πρὸς τὰς Ν.—*ἐκαναχθήσατο* (μ. ἀόρ. τοῦ καναχθῆμαι), ἐκαναχθήθη.—*εἶναι*, ὅτι ἦτο.—*κρείττων* (συγζρ. τοῦ ἀγαθός), ὑπερτέρα (ἐνν. τῷ *κάλλει*), κατὰ τὴν ὀρασιότητα, ὀρασιότερα.—*ὄθεν*, ἔνεκα τούτου.—*ἐμήνισαν* (ἀόρ. τοῦ μηνίω), ὄργισθησαν.—*συνοργισθεῖς* (μτχ. παθ. ἀορ.) *αὐταῖς*, ἐπειδὴ ὄργισθη μαζί με αὐτάς.—*τοῦ θεοῦ χόρησαντος*, ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἔδωκε χορησίον.—*ἐὰν προτεθῆ* (ὑποτ. παθ. ἀορ. τοῦ προτίθεμαι), ἐὰν τεθῆ ἔμπρός, παρετεθῆ.—*ἀναγκασθεῖς* (μτχ. παθ. ἀορ.), ἐπειδὴ ἠναγκάσθη.—*προσέδεσε* (ἀόρ. τοῦ προσδῶ) *πέτρα*, ἔδωκεν εἰς βράχον.—*θεασάμενος* (μτχ. μ. ἀορ. τοῦ θεῶμαι), ἀφ' οὗ παρετήρησε.—*ἀπέκτεινε* (ἀόρ. τοῦ ἀποκτείνω), ἐφόνευσε.—*λύσας* (μτχ. ἀορ. τοῦ λύω), ἀφ' οὗ ἠλευθέρωσε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Λιβυοῖα*, χώρα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς νότον τῆς Αἰγύπτου.—*Ποσειδῶν*, θεὸς τῆς θαλάσσης.—*Νηρηίδες*, θαλάσσιαι νύμφαι ὀρασιόταται, θυγατέρες τοῦ θαλασσίου θεοῦ Νηρέως, καταπραΐνουσαι τὴν τρικυμίαν διὰ τῶν θεληγῆτων καὶ τῆς ἰλαρότητός των.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ἔπαιψεν ὁ Ποσειδῶν τὸ κῆτος ἐπὶ τὴν χώραν; Τίνα θυσίαν ἔκαμεν ὁ Κηφεύς χάριν τοῦ λαοῦ του; Ἀφῆκε τὸ θεῖον νὰ τιμωρηθῆ ἢ ἀθήα Ἄνδρομέδα;

β'

Α' ΛΕΞ. *Γίγνομαι*, γεννῶμαι.—*ζῆλος*, ζηλοτυπία.—*τόκος*, τοκετός.—*ἐπέχω*, ἐμποδίζω.

Β' ΓΡΑΜ. *Περσὶ ἐλθόντι* (μτχ. ἀορ. β'), εἰς τὸν Π., ἀφ' οὗ ἦλθεν.—*ἐγένοντο* (μ. ἀορ. β'), ἐγεννήθησαν.—*τῆς Πέλοπος*, ἐνν. θυγατρὸς.—*γεννᾶσθαι* (ἀορφ. ἐν.), νὰ γεννηθῆ.—*ἐν θεοῖς*, ἐνώπιον τῶν θεῶν.—*ἔφη*, εἶπε.—*βασιλεύσειν* (ἀορφ. μέλ.) *τὸν γεννηθησόμενον* (μτχ. μέλ.), ὅτι θὰ γίνῃ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ γεννηθῆ.—*διὰ τὸν ζῆλον*, ἔνεκα τῆς ζηλοτυπίας τῆς.—*ἐπέχειν* (ἀορφ. ἐν.), νὰ ἐμποδίσῃ.—*τὸν Σθενέλου*, ἐνν. υἱόν.—*γεννηθῆναι* (ἀορφ. παθ. ἀορ.), νὰ γεννηθῆ.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Τὸ Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀργολίδος, ἦτο μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.—Ὁ *Ἡέλωρ*, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Ταντάλου, ἐλθὼν εἰς τὴν Πίσαν τῆς Ἡλίδος ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰπποδάμειαν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Οἰνομάου.—*Λί Μικῆνα*, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος, πλησίον τοῦ Ἄργους.—Ἡ *Ἥρα* ἦτο θεὰ, σύζυγος τοῦ Διός.—Ἡ *Εἰλειθυῖα* ἦτο θεὰ τῶν τοκετῶν.

3. Ἡραιδής.

α' Παιδικὴ καὶ νηρικὴ ἡλικία τοῦ Ἡρακλέους

Α' ΛΕΞ. *Τίκτω*, γεννῶ.—*δράκων*, ὄφις.—*εἰνή*, κλίνη (ζούνια).—*πέμπω*, στέλλω.—*διαθῆξίω*, καταστρέφω, φρονεύω.—*ἀνίσταμαι*, σηκώνομαι.—*ἄγγω*, σφίγγω δυνατὰ.—*ἐκάτερος*, καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος.—*βουκόλος*, ὁ βοσκὸς τῶν

βοῶν.—ἀναιρῶ (έω), φονεύω.—ἀμφιέννυμαι, ἐνδύομαι.—χάσμα, τὸ ἄνοιγμα, τὸ στόμα.—χοῶμαι (χορήομαι), μεταχειρίζομαι.—κόρυς, περικεφαλαία.

Β' ΓΡΑΜ. Ἔτεκε, ἄορ. β' τοῦ τίκτω.—τοῦ Ἡρ. ὄντος ὀκταμηναίου, ὅτε (ἐν ᾧ) ὁ Ἡρ. ἦτο ὀκτὼ μηνῶν § 49, α'.—ἐπειψε, ἄορ. τοῦ πέμπω.—ὡς διαφθεροῦντας (μτχ. μέλ. τοῦ διαφθείρω), ἵνα καταστρέψωσι § 49, ε'.—ἀναστὰς (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀνίσταμαι), ἀφ' οὔ ἐσηζώθη § 49, α'.—διέφθειρε, ἄορ. τοῦ διαφθείρω.—ἄγχων, μετχ. τροπ. § 49, ε'.—ἐκατέρωις ταῖς χερσίν, δοτ. ὄορ. § 4.—ἐν τοῖς βουκόλοις, μεταξύ τῶν βουκόλων.—ἀνεῖλε, ἄορ. β' τοῦ ἀναιρῶ.—ἠμφίεσατο (μ. ἄορ. τοῦ ἀμφιέννυμαι), ἐνεδύθη.—ἐχρήσατο (μ. ἄορ. τοῦ χοῶμαι) τῷ χάσματι κόρυδι, τὸ στόμα μετεχειρίσθη ὡς περικεφαλαίαν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Ἀλκμήνη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρῶνος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρῶνος, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν.—Ὁ Κιθαριῶν εἶναι ὄρος τῆς Βοιωτίας.—Ὁ διατριβῶν ἐν τῷ Κιθαριῶνι λέων ἐλέγετο Κιθαριῶνιος,

Δ' ΕΡΩΤ. Ἀπὸ τίνος χρόνου καὶ πῶς ἔδειξεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀνδρείαν;

β' Μανία τοῦ Ἡρακλέους καὶ δουλεία αὐτοῦ παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Α' ΛΕΞ. Ζῆλος, ζηλοτυπία.—μαίνομαι, τρελλάινομαι.—ἐμβάλλω, ῥίπτω (μέσα).—παραγίγνομαι, ἔρχομαι.—πυθάνομαι, ἐρωτῶ.—λατρεύω τινί, ὑπηρετῶ τινα.—ὁ ἄθλος, ὁ ἀγών, τὸ ἐπίπονον καὶ ἐπικίνδυνον ἔργον.—ἐπιτελῶ (έω), ἐκτελῶ.—δυντελῶ (έω), φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειῶνω.—ῥημί, λέγω.

Β' ΓΡΑΜ. Κατὰ τὸν ζῆλον, ἔνεκα ζηλοτυπίας.—ἐμάνη (παθ. ἄορ. β' τοῦ μαίνομαι), ἐτρελλάθη.—ἐνέβαλε, ἄορ. β' τοῦ ἐμβάλλω—διό, διὰ τοῦτο.—φυγῶν, μτχ. ἄορ. β' τοῦ φεύγω.—εἶπε (ἄορ. β' τοῦ λέγω), διέταξε.—κατοικεῖν (ἀορφ.), νὰ κατοικῆ.—ἐπιτελεῖν (ἀορφ. τοῦ ἐπιτελῶ), νὰ ἐκτελῆ.—ἐπιτασομένους, ἐνν. ὑτὸ Εὐρυσθέως.—τῶν ἀθλων συντελεσθέντων (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ συντελοῦμαι), ὅταν οἱ ἄθλοι συντελεσθῶσιν, ἐκτελεσθῶσι § 48, β' καὶ 49, α'.—ἔφη (παρτ. τοῦ φημί), εἶπεν (ἢ Πυθία).—ἔσεσθαι (ἀορφ. μέλ. τοῦ εἶμι), ὅτι θὰ εἶναι.—τὰ προστασομένα, τὰς διαταγὰς.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Μεγάρα ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν.—Δελφοί, πόλις ἐν Φωκίδι, ἐνθα ἦτο τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.—Πυθία, ἡ ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος.—Τίονες, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου.—Εὐρύσθεως, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίπτης καὶ βασιλεὺς τῶν Μυκηναῶν.

Δ' ΕΡΩΤ. Εἰς τίνα ὄφειλε νὰ ὑπακούῃ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμόν, τίνα ἀνταμοιβὴν θὰ εἶχε διὰ τοῦτο;

γ' Οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ Νεμῆϊος λέων.

Α' ΛΕΞ. Ἐπιτάσσω, διατάσσω.—κοιζέω, φέρω.—ἄρωτος, ὁ μὴ

δυνάμενος νά πληρωθῆ. — **ἀφικνοῦμαι** (έομαι), ἔρχομαι. — **μαστρεύω**, ζήτω. — **ἀναστρεύω**, ὑψώνω. — **περιτίθημι τι**, θέτω τι περί τι. — **κατέχω**, κρατῶ. — **ἄγγω**, σφίγγω δυνατά. — **τίθεμαι τι**, θέτω τι. — **αἰσθάνομαι**, ἐννοῶ. — **τό λοιπόν**, εἰς τὸ ἔξης. — **κελεύω**, διατάσσω. — **δέδοικα**, φοβοῦμαι.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπέταξε, ἄορ. τοῦ ἐπιτάσσω. — **κομῆξιν** (ἄορφ. ἐν.), νά φέρῃ. — **Νεμεαίου**, τοῦ διατρίβοντος ἐν Νεμέῃ (ἐν τῇ δίασει τῆς Νεμεάς). — **ἀφικόμενος** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι) § 49, α'. — **μαστεύσας** (μτχ. ἄορ. τοῦ μαστεύω) § 49, α'. — **ὡς ἔμαθε** (ἄορ. β' τοῦ μανθάνω). εὐθὺς ὡς (μόλις) ἐνόησε, παρέπήρησε. — **ὄντα ἄτρωτον**, ὅτι ἦτο ἄτρωτος (δὲν ἠδύνατο νά πληρωθῆ). — **ἀνατεινόμενος** (μ. ἄορ. τοῦ ἀνατείνωμαι), ἀφ' οὗ ὕψωσε. — **φυγόντος**, μτχ. ἄορ. β' τοῦ φεύγω, § 48, β' καὶ § 49, α'. — **εἰσηλθε**, ἄορ. β' τοῦ εἰσερχομαι. — **περιθείς** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ περιτίθημι) **τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ**, θέσας τὴν χεῖρα περὶ τὸν τραχήλον. — **κατέσχευ**, ἄορ. β' τοῦ κατέχω. — **ἄγγων**, μτχ. τροπ. § 49, σ'. — **θέμενος** (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ τίθεμαι), ἀφ' οὗ ἐθεσε (τὸν λέοντα). — **αἰσθόμενος** (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι), ἀφ' οὗ ἐνόησε. — **ἀπεῖπε** (ἄορ. β' τοῦ ἀπαγορεύω), ἀπηγόρευσε. — **εἰσέναι** (ἄορφ. ἐν. τοῦ εἰσερχομαι), νά εἰσερχηται. — **δεικνύειν** (ἄορφ. ἐνεστ.), νά δεικνύῃ. — **δείσας** (μτχ. ἄορ. τοῦ δέδοικα ἢ δέδια), ἐπειδὴ ἐφοβήθη. — **ἐαυτῷ** (δοτ. τῆς αὐτοπ. ἀντ.), διὰ τὸν ἑαυτὸν του, πρὸς χορησίαν του. — **ὑπὸ γῆς**, ὑποκάτω τῆς γῆς, ὑπόγειον. — **ὡς κρύψων** (μτχ. μέλ. τοῦ κρύπτω), ἵνα κρύψῃ § 49, ε'.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Νεμέα, χώρα μεταξὺ Ἄργους καὶ Κορίνθου. — **Μυκῆναι**, πόλις τῆς Ἀργολίδος οὐ μακρὰν τοῦ Ἄργους (παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Χαροβάτι).

Ἡ Λεγναία ὕδρα.

Δ' ΛΕΞ. Ὑδρα, ὄφις ζῶν ἐν τῷ ὕδατι (νερόφιδον). — **ἀποκτείνω**, φονεύω. — **ἔλκος** (τό), βάλτος. — **ἐκτρέφωμαι**, ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω. — **ἐκβαίνω**, ἐξέρχομαι. — **πεδίον**, πεδιάς. — **βοδκήματα**, τὰ βόσκοντα ζῶα. — **διαθήσειω**, καταστρέφω. — **ἐπιβαίνω**, ἀναβαίνω. — **ἄρμα**, ἄμαξα δίτροχος. — **ἠνιοχῶ** (έω), εἶμαι ἠνιοχος, ὁδηγῶ ἄμαξαν. — **ἀφικνοῦμαι** (έομαι), ἔρχομαι, φθάνω. — **ἴστανμι**, στήνω, σταματῶ. — **κόπτω**, κτυπῶ, ἀποχωρίζω διὰ κτυπημάτων, ἀποκόπτω. — **άνιω**, κατορθώνω. — **ἀναφύομαι**, φτρώνω (ἐκ νέου). — **ἐπικαλοῦμαι** (έομαι), καλῶ πλησίον μου. — **ἐμπύπτωμι**, καίω. — **ἐγγύς**, πλησίον. — **ἕλκω**, δάσσω. — **κωλύω**, ἐμποδίζω. — **περιγίγνομαι τινος**, καταβάλλω, νικῶ τινα. — **κατορύδω**, σκάπτω καὶ χάνω (ἐντὸς λάκκου), θάπτω. — **ἐπιτίθημι**, θέτω ἐπάνω. — **ἀνασχίζω**, σχίζω καὶ ἀνοίγω. — **οἰστός**, βέλος. — **βάπτω**, βυθίζω εἰς ὕδρον.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπέταξε (ἄορ. τοῦ ἐπιτάσσω), ὑπόμ. ὁ **Εὐδρυσθεύς**. — **αὐτῷ**, τῷ Ἡρακλεῖ. — **ἀποκτείνειν** (ἄορφ. ἄορ.), νά φονεύσῃ. — **Λεγναία** (θηλ. τοῦ Λεγναῖος), ἡ ἐν τῇ Λεργῇ ζῶσα. — **ἐντραφεῖσα** (μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ἐκτρέφομαι), ἀφ' οὗ ἀνετράφη, ἐμεγάλωσε. — **ἐξέβαινε** (ποτ. τοῦ ἐκβαίνω), ἐνν. **ἐκ τοῦ ἔλους**. — **ἐπιβάς**

(μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιβαίω), ἀφ' οὗ ἀνέβη.—*ἡνιοχοῦντος τοῦ Ἰολάου*, ἐν ᾧ ἡνίοχος ἦτο ὁ Ἰόλ., ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν τοῦ Ἰολ.—*τοῦ Ἰφικλέους*, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰφ.—*ἀφίκετο* (μ. ἄορ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι), ἦλθε.—*ἔσθησε* (ἄορ. α' τοῦ ἴστημι), ἐσταμάτησε.—*τῷ ῥοπάῳ*, δοτ. ὄργ. § 4.—*κόπτων* (ἐναντ. μετχ.), ἂν καὶ ἔκτυπα.—*ἀνύειν* (ἄορφ.), νὰ κατορθῶνῃ.—*κοπτομένης μιᾶς* (μτχ. παρσ.), ἐν ᾧ ἐκόπτετο ἡ μία.—*ἐπεκαλέσατο* (μ. ἄορ.), ἐκάλεσε πλησίον του.—*ἐμπρήσας* (μτχ. ἄορ τοῦ ἐμπιμπρημι), ἀφ' οὗ ἔβανσε.—*δαλοῖς* (δοτ. ὄργ. § 4), διὰ δαυλῶν.—*ἀναφῦναι* (ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ ἀναφύομαι), νὰ φυτρώσωσιν (ἐκ νέου).—*περιγερόμενος* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ περιγίγνομαι), καταβαλῶν, νικήσας.—*κατώρυξε* (ἄορ. τοῦ κατορύσσω), ἔσκαψε καὶ ἔχωσε.—*ἐπέθηκε* (ἄορ. τοῦ ἐπιτίθημι), ἔθεσεν ἐπάνω.—*ἔφη* (πρτ. τοῦ φημί), εἶπε.—*οὐ δεῖν* (ἄορφ. τοῦ δεῖ), ὅτι δὲν πρέπει.—*ἀριθμῆσαι* (ἄορφ. ἄορ.), νὰ συγκαταλέξῃ, λογαριάσῃ.—*περιγέμετο* (μ. ἄορ. β'), κατέβαλεν, ἐνίκησε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ *Λέων* εἶναι λίμνη ἢ ἔλος ἐν Ἀργολίδι (νῦν Μύλοι).—Ἡ *Ἰόλαος* ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ ἀνεμὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

Α' ΛΕΞ. *Χουδόκερος*, ὁ ἔχων χουσὰ κέρατα.—*ιερός*, ἀφιερωμένος.—*ἀναιρῶ* (ἔω), φονεύω.—*ὄλος*, ὀλόκληρος.—*ἐνιαυτός*, ἔτος.—*κάμνω*, κουράζομαι.

Β' ΓΡΑΜ. *Κερυνίτις*, ἡ ἐν Κερυνεῖα ζῶσα.—*ἐνεγκεῖν* (ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ φέρω), νὰ φέρῃ.—*Ἀρτεμίδος ἱερά*, ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀρτεμιν.—*διὸ καί*, διὰ τοῦτο μάλιστα (τὸ ἐνεγκεῖν ζῶσαν).—*βουλόμενος*, μετχ. αἰτιολ.—*μὴ ἀνελεῖν* (ἄορφ. ἄορ. β' τοῦ ἀναιρῶ), νὰ μὴ φονεύσῃ.—*τῇ διώξει*, ἔνεκα τῆς καταδιώξεως § 5.—*θέμενος* (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ τίθεμαι), ἀφ' οὗ ἔθεσε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ *Κερύνεια* εἶναι ὄρος ἐν Ἀχαΐα.—Ἡ *Ἀρτεμὶς* ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ θεὰ τοῦ σεληνιακοῦ φωτός καὶ τοῦ κρηνηίου.

Ἡ Ἐρυμάνθιος κίρκος.

Α' ΛΕΞ. *Κίρκος*, ἄγριος χοῖρος.—*ἀδικῶ* (ἔω), βλάπτω.—*ὀρυζομαι* (ἄορμαι) ἔκ τινος, κινῶ. ἀναχωρῶ ἔκ τινος (ἔξκινῶ).—*καλῶ* (ἔω), ὀνομάζω.—*κάμνω*, κουράζομαι.

Β' ΓΡΑΜ. Ἡ *Ἐρυμάνθιος*, ὁ ἐν Ἐρυμάνθῳ διατρίβων.—*ἠδίκηι*, παρτ. τοῦ ἀδικῶ.—*ὀρυζόμενοι*, μτχ. τροπ. § 49, Γ.—*καλοῦσι*, ἐνν. οἱ ἄνθρωποι.—*κεκμηκότα* (μτχ. ὑπερσ. τοῦ κάμνω), ἐπειδὴ εἶχε κουρασθῆ.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ *Ἐρυμάνθος* εἶναι ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἡλείας.

Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Ἀθρείου.

Α' ΛΕΞ. Βοδῆματα, (τὰ βόσκοντα) ζῶα, κτήνη.— ἐκέρω, φέρω ἔξω, καθαρίζω.— προδέρχομαι τι, ἔρχομαι πρὸς τινα.— δηλώω, φανερώω.— ἐπιτάγμα, διαταγή.— ὁάσκω, λέγω.— ἀπιστώ(έω), δέν πιστεύω.— ἵπι-
δχοῦμαι (έομαι), ὑπόσχομαι.— αὐλή, μάνδρα (διὰ τὰ ζῶα), στάβλος, στάνη.—
διαυῶ(έω), διαχωρίζω, κρημνίζω, χαλῶ.— ὄνεγγυς, πλησίον.— εἰδοχ-
τεύω, δι' ὄχτεοῦ (αὐλακίου) φέρω ἐντός.— ἀποδίδωμι, δίδω τὸ ὀφειλόμενον.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐντός μιᾶς ἡμέρας.— ἐξενεγκεῖν (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ ἐκέρω), γὰ φέρω ἔξω (τῆς μάνδρας), γὰ καθαρίζω.— ἦν (πρτ. τοῦ εἰμί), ἦτο.— τούτω προσελθών (μτχ. ἄορ. β' τοῦ προσέρχομαι), ἀφ' οὗ ἦλθε πρὸς τοῦτον (τὸν Ἀθρείαν).— οὐ δηλώσας (μτχ. ἄορ.), χωρὶς γὰ φανερώση § 49 ε'.— ἔφασκε (παρτα.) ἐξοίσειν (ἀπρφ. μέλ. τοῦ ἐκέρω), ἔλεγεν ὅτι θὰ καθαρίζω.— εἰ (σύνδ. ὑποθ.), ἂν.— δώσει, μέλ. τοῦ δίδωμι.— τὴν δεκάτην, ἔνν. μοῖραν (= τὸ δέκατον μέρος).— ἀπιστῶν (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ δέν ἐπίστευεν (ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐξοίσει τὴν κόπρον).— διασχεῖται (ἐνεστ. ἔχων σημασίαν ἀορίστου), ὑπεσχέθη.— τοὺς θεμελίους, ἔνν. λίθους (τὰ θεμέλια).— διεῖλε (ἄορ. β' τοῦ δια-
ρῶ), ἐκρήμισε.— τὸν Ἄλφειὸν καὶ Πηγεῖόν, τὸ ὕδωρ τοῦ Ἄλφ. καὶ Πην.— ῥέοντας (μτχ.), οἱ ὁποῖοι ῥέουσι.— εἰσωχέτευσε (ἄορ.), δι' ὄχτεοῦ (αὐλα-
κίου) ἔφερον ἐντός (τῆς μάνδρας), τὸ δὲ ὕδωρ παρέσυρε τὴν κόπρον αὐτῆς.— ἐπι-
ταχθεῖς (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἐπιτάσσομαι), ἐπειδὴ διετάχθη § 49, β'.— οὐκ ἀπε-
δίδου (πρτ. τοῦ ἀποδίδωμι), δέν ἔδιδε (δέν ἠθελε γὰ δώσει) τὸν ὀφειλόμενον μι-
σθόν (τὸ δέκατον τῶν βοσκημάτων).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Πηνειὸς εἶναι ποταμὸς ἐν Ἠλείᾳ πηγάζων ἐκ τοῦ Ἐρυ-
μάνθου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος.— ὁ Ἄλφειὸς εἶναι ὁ μέγιστος
ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄροσπεδίου τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ
ἐκβάλλων εἰς τὸν Κυπαρισσιακὸν κόλπον.

Ἀλ. Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Α' ΛΕΞ. Ὄρνις (γεν. ὄρνιθ ος), πτηγόν.— ἐξελαινω, ἐκδιώκω.— ὀνυ-
ροφίς, συγκεκαλυμμένος, ἐσκεπασμένος.— ἦλη, δάσος.— μυριοί (ιαί, ιαί), ἀνα-
ριθμητοί (α).— ὀδῶκα, φοβοῦμαι.— ἀμυχανῶ (έω), εὐρίσκομαι ἐν ἀμυχαν-
νίᾳ.— κροτάλον, ὄργανον παράγον κρότον.— παράκειμαι τι, κείμαι πλη-
σίον τινός.— ὀδοῶ (έω), φοβίζω, τρομάζω.— δοῦπος, κρότος.— δέος (τό), φό-
βος.— ἵπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ.— ἀναπέτομαι, πετώ εἰς τὰ ἄνω, ὑψηλά.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐξελάσαι (ἀπρφ. ἄορ. τοῦ ἐξελαινω), γὰ ἐκδιώξω.— πολλῇ ὕλην
διὰ πικνοῦ δάσους, κατάσκιος ἐκ τῶν πολλῶν δένδρων.— συνέρυγον (ἄορ. β'
τοῦ συμφεύγω), ἔρυγον ὀμοῦ, μαζί.— δεδοικῖαι (μτχ. τοῦ δέδοικα), ἐπειδὴ ἐφο-
βοῦντο.— ἀμυχανοῦντος (μτχ. πρτ.) τοῦ Ἡρακλέους, ἐν ᾧ ὁ Ἡρακλῆς εὐρί-
σκειτο ἐν ἀμυχανίᾳ, δέν ἤξευρε τί γὰ πράξῃ.— πῶς ἐκβάλλη (ὑποτ. ἄορ.), πῶς
γὰ ἐκβάλλη.— δίδωσι, δίδει (ἔδωκε) § 50.— λαβοῦσα (μτχ. ἄορ. β' τοῦ λαμβάνω),

ἄρ' οὐ ἔλαβε.—*κρούων* *μτχ.* τροπ. § 49, ε'.—*παρὰκειμένον* (*μτχ.*), τὸ ὁποῖον (ζειται) πλησίον τῆς λίμνης.—*οὐχ ὑπομένουσαι* *μτχ.* αἰτ. § 49, β'.—*τοῦτον τὸν τρόπον*, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Αἱ *Στυμφαλίδες ὄρνιθες* ἦσαν (κατὰ τὴν μυθολογίαν) πτηνὰ σαρομογά με σιδηρᾶς πέρυγας, τὰ ὁποῖα κατέστρεφον τὴν περίεχ χόραν.—Τὸ *κρόταλον* συνέζειτο ἐκ δύο κοίλων τεμαχίων ξύλου ἢ μετάλλου, ἅτινα κινουμένα διὰ τῶν διακτύλων παρήγον ἦχον ὀξύ.

Ὁ Κρής ταῦρος.

Α' ΛΕΞ. Ἄγω, ὀδηγῶ, φέρω.—*ἀναδίδομαι*, φέρομαι εἰς τὰ ἄνω, ἀναβιβάζομαι.—*καταθύω*, θυσιάζω.—*ἀποπέμπω*, ἀποπέλλω.—*ἀγριῶ* (ἴω), κίμνω τι ἄγριον.—*παραγίγνομαι*, εὐχομαι, μεταβαίνω.—*κρατῶ* (έω) *τινός*, καταβάλλω, νικῶ τινα.—*διακομίζω*, μεταφέρω.—*τὸ λοιπόν*, εἰς τὸ ἔξης.—*ἔῶ* (ἔάω), ἀφήνω.—*ἀνετος*, ἐλευθερος.—*ἀφικνοῦμαι* (έομαι), εὐχομαι.—*λυμαίνουμαι*, βλάπτο, καταστρέφω.—*χειροῦμαι* (έομαι), καταβάλλω, καταδαμάζω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἀγαγεῖν (ἄρφ. ἄορ. β' τοῦ ἄγω), νὰ ὀδηγήσῃ, νὰ φέρῃ (εἰς Μυκῆνας).—ὁ ἀναδοθεῖς (*μτχ.* παθ. ἄορ. τοῦ ἀναδίδομαι), ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀνεβιβάσθη.—*εἶπε*, ἄορ. β' τοῦ λέγω.—*καταθύσειν* (ἄρφ. μέλ. τοῦ καταθύω), ὅτι θὰ θυσιάσῃ.—*τὸ φανέν* (*μτχ.* παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνομαι), ὅτι ἤθελε φανῆ, ἤθελεν ἐξέλθει.—*θεασάμενος* (*μτχ.* μ. ἄορ.), ἐπειδὴ παρετήρησε § 49, β'.—*ἀπέπεμψε* (ἄορ.) *τοῦτον*, ἀπέστειλε τοῦτον (τὸν ταῦρον).—*ἔθυσε* (ἄορ.) *δ' ἄλλον*, ἐθυσίασε δὲ ἄλλον (ταῦρον).—*ἐφ' οἷς*, διὰ ταῦτα.—*ὄργισθεις* (*μτχ.* παθ. ἄορ.), ὁ θεός (ὁ Ποσειδῶν), ἐπειδὴ ὄργισθη ὁ θεός.—*ἠργίωσε* (ἄορ.), ἐξηργίωσε (ἔκαμεν ἄγριον).—*ἐπὶ τοῦτον*, διὰ τοῦτον (διὰ νὰ φέρῃ τοῦτον).—*παρεγένετο* (μ. ἄορ. β' τοῦ παραγίγνομαι), ἦλθε, μετέβη.—*κρατήσας*, ἔνν. τοῦ ταῦρου, νικήσας τὸν ταῦρον.—*ἔδειξε*, ἄορ. τοῦ δείκνυμι ἢ δεικνύω.—*εἶασε* (ἄορ. τοῦ ἔω), ἀφῆκε (ἄφησε).—*πλανήθεις* (*μτχ.* παθ. ἄορ. τοῦ πλανῶμαι), ἄρ' οὐ ἐπλανήθη.—*διαβάς* (*μτχ.* ἄορ. β' τοῦ διαβαίνω), ἄρ' οὐ διεβῆ.—*τὸν Ἴσθμόν*, ἔνν. τῆς Κορινθου.—*ἀφίκετο* (μ. ἄορ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι), ἦλθε.—*ἐχειρώσατο* (μ. ἄορ. τοῦ χειροῦμαι), κατέβαλε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Ποσειδῶν ἦτο υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Πέρας καὶ θεὸς τῆς θαλάσσης.—Ὁ Μίνως ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ βασιλεὺς τῆς Κρήτης.—Ἡ Κρήτη εἶναι μεγάλη νῆσος ἐν τῇ Μεσογειῷ θαλάσσει.—*Σπάρτη*, πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς χώρας τῆς Πελοποννήσου.—*Ἀρκαδία*, μεσόγειος χώρα τῆς Πελοποννήσου.—*Ἴσθμὸς* κατ' ἐξοχὴν ἐλέγετο ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορινθου, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο τὰ Ἴσθμια (πανηγυρεῖς) κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.—Ὁ Μαγαθὸν εἶναι πεδιάς τῆς Ἀττικῆς (κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν), ἐνθα ἐγένετο ἡ περιφρημος κατὰ τῶν Περσῶν μάχη τῷ 490 π. Χ.—Ὁ Θουσίεε ἦτο περιφρημος ἥρωε καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνοῶν, υἱὸς τοῦ Διγέου καὶ τῆς Αἰθρας.

Αἱ Λοιμῶδες Ἴπποι.

Α' ΛΕΞ. Κοιῖζω, φέρω. — οὔν, λοιπόν. — ἐκουδίως, θεληματικῶς. — οὖν-έπομαι, ἀκολουθῶ. — βιάζομαι, διὰ τῆς βίας ἀποδιώκω, νικῶ — ὁ ἐπὶ τῇ ῥάτνῃ τῶν ἵππων, ὁ ἵπποκόμος, ὁ περιποιούμενος τὸν ἵππον. — ἄγω, ὀδηγῶ, φέρω.

Β' ΓΡΑΜ. Κομίζειν (ἀπρφ.), νά φέρῃ. — ἦν, ἦτο. — πλεύσας (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἔπλευσε. — μετὰ τῶν συνεπομένων (μτχ. πρτ.), μετ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἠκολούθουν αὐτόν. — βιασάμενος (μτχ. μ. ἄορ. α'), ἀφ' οὗ ἀπεδιώξε διὰ τῆς βίας. — ἤγαγε (ἄορ. β' τοῦ ἄγω, ἐκ θ. ἀγαγ-), ὀδήγησεν. ἔφερε. — κομίσας (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἔφερε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Οἱ Βιδοῖνες, φιλοπόλεμος λαὸς τῆς Θυράκης, κατῆκον μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπη. — Ἡ Θυράκη κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μακεδονίας. Ὁ κάτοικος τῆς Θυράκης λέγεται Θυράξ (τὸ θηλυτὸν Θυράσσα).

Ὁ ζωστὴρ τῆς Ἰππολότης.

Α' ΛΕΞ. Ζωστήρ, ζώνη. — σύμβολον, σημεῖον, γνώρισμα. — πρωτεύω, εἶμαι ὁ πρῶτος. — πύμπουμαι, στέλλομαι. — πλέω, ταξιδεύω (διὰ θαλάσσης). — μάχομαί τι, πολεμῶ κατὰ τινος. — ἀφαιροῦμαι (έομαι), ἀφαιρῶ.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐβασίλευε (πρτ.), ἦτο βασίλισσα. — αἴ (ἀναφ. ἄντ.), αἱ ὅποια. — τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, κατὰ τὰ πολεμικά. — σύμβολον, ὡς σημεῖον. — τοῦ πρωτεύειν (ἀπρφ.), τοῦ ὅτι ἦτο πρώτη. — ἐπὶ τοῦτον, διὰ τοῦτον (ἵνα κομίσῃ τοῦτον). — ἐπέμπετο (πρτ.), ἔνν. ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. — παραλαβὼν (μτχ. ἄορ. β' τοῦ παραλαμβάνω), ἀφ' ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ. — νηί, δοτ. ἔν. (ἡ ναῦς, νεὼς, νηί, ναῦν, ναῦ — νῆες, νεῶν, ναοί, ναῦς). — ἐπλει (πρτ.), ἔπλεεν. ἐταξίδευε. — μάχεσάμενος (μτχ. μ. ἄορ. τοῦ μάχομαι), ἀφ' οὗ συνῆψε μάχην, ἐπολέμησε. — ἀποκτείνας, (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἐφόνευσε. — ἀφαιρεῖται, ἀφῆρεσε. — ἔδωκε, ἄορ. τοῦ δίδωμι.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Αἱ Ἄμαζόνες ἦσαν γυναῖκες πολεμικαί, κατοικοῦσαι ἐν Ἀσίᾳ παρὰ τὸν Θερμόδοντα, ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας. — Ὁ Ἄρης ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ θεὸς τοῦ πολέμου.

Αἱ βόες τοῦ Γηρόνον.

Α' ΛΕΞ. Συμφύεις, ἐκ φύσεως συγκεκολλημένοι, συνηρμοσμένοι. — δύναγμαι, συνοῦμαι. — γαστήρ, κοιλία. — λαγόνες (λαγών), τὰ μεταξὺ ὀσφύος (μέσης), πλευρῶν καὶ ἰσχίου μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος (λαγασρά). — ἀναιρῶ (έω), φονεύω. — ἐπιβαίνω τινός, πατῶ ἐπὶ τινος, φθάνω εἰς. — παύροχομαι, διέρχομαι (πέραν), περῶ. — ὄρος (ὀ), σύνορον. — στύλν, πλάξ μεγάλη ὀρθογώνιος. — ἀντίδοτος, ἀντιμέτοπος. — παραγίγνομαι, ἔρχομαι. —

παίω, κτυπῶ.—**βουκόλος**, ὁ βοσκός τῶν βοῶν.—**βουθῶ** (έω), σπεύδω εἰς βοήθειαν.—**τοξεύω**, κτυπῶ διὰ τοῦ βέλους (τοῦ τόξου).

Β' ΓΡΑΜ. **Κομίζειν** (ἀποφ.), νά φέρη.—**συνηγμένον** (μτχ. παρτ. τοῦ συνιγομαι), ἠνωμένον.—**έσχισμένον**, μτχ. παρτ. τοῦ σχίζομαι.—**ἐπὶ τὰς βοῦς**, διὰ τὰς βοῦς, διὰ νά φέρη τὰς βοῦς.—**ἀνελών** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἀναιρῶ), ἀφ' οὗ ἐφόνευσε.—**ἐπέβαινε Λιβύης**, ἐπάτησεν, ἐφθασεν εἰς Λ.—**παρελθών** (μτχ. ἄορ. β' τοῦ παρερχομαι), ἀφ' οὗ (ἐκ τῆς Λιβ.) ἐπέρασεν εἰς τὴν Τ.—**έστησε**, ἄορ. τοῦ ἴστημι.—**ἀντιστοίχους**, ἀντιμετώπους, ἀπέναντι ἀλλήλων.—**παραγενόμενος** (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ παραγινομαι), ἐλθών.—**ροπάλω** (§ 4), διὰ τοῦ ῥοπάλου.—**βοηθοῦντα** (μτχ. παρτ.), ὅστις ἤρχετο εἰς βοήθειάν του.—**τοξεύσας** (μτχ. ἄορ.), κτυπήσας διὰ τοῦ βέλους (τοῦ τόξου του).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ **Γηρονόης** ἦτο βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυνθείας. Διὰ τὴν τερατώδη ἀνδρείαν του παρίστατο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς τρισώματος, πολύχειο καὶ πτερωτός.—Ἡ **Ἐορθεία** εἶναι νήσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ παρὰ τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας, Αὐτὴ, ὀνομασθεῖσα ὕστερον Γάδειρα, καλεῖται νῦν Κάδιξ.—**Αἰθύη**, ἡ Ἀφρικὴ.—**Ταρσηδόος**, πόλις ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ παρὰ τὸν ποταμὸν Βαίτιν (Γουαδαλιβίω).—**Δύο δούλας** ἔστησεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπέναντι ἀλλήλων παρὰ τὸν πορθμὸν Γιβραλτῆρ, τὴν μὲν μίαν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, τὴν δὲ ἄλλην ἐπὶ τῆς Λιβύης (Ἀφρικῆς).

Τὰ χρονῶ μῆλα τῶν Ἑσπερίων.

Α' ΛΕΞ. **Δράκων**, ὄφις (μέγας).—**διεξέρχομαι**, διέρχομαι.—**ἀναιρῶ** (έω), φονεύω.—**αἴρω**, σηκώνω.—**μετέωρος**, ὁ ὑψοιμένος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.—**ψαύω τινός**, ἐγγίζω τι.—**προοδύρομαι τινι**, φέρομαι πρὸς τι.—**ῥηγνύω ἢ ῥήγγυμι**, συντριβῶ, σπάζω.—**δεσμοί**, δεσμα. ἄλυσες, σχοινίον.—**ἦκω**, ἔχω ἔλθει.—**πόλος**, οὐρανός.—**δρέπω**, κόπτω (καὶ λαμβάνω).—**ῥημί**, λέγω.—**ἀποθέρω**, φέρω ἀπὸ τινος μέρους, μεταφέρω.—**κελεύω**, διατάσσω.—**ἔχω**, κρατῶ, βαστάζω.—**ποιοῦμαι** (έσομαι), γάμνω, κατασκευάζω.—**δπειρα**, κουλλούρα (ἐκ πανίου).—**καταζῆνυμι**, καταπέτο.—**ἀναιροῦμαι** (έσομαι), λαμβάνω.—**ἀπαλλάσσομαι**, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Β' ΓΡΑΜ. Ἦσαν.—**ἐπὶ ταῦτα** (τὰ μῆλα), διὰ ταῦτα, ἵνα λάβῃ ταῦτα.—**διεξήει** (παρτ. τοῦ διεξέρχομαι), διήρχετο.—**ὅς** (ἀντ. ἀναφ.), ὁ ὁποῖός.—**ἀνήρει** (παρτ. τυῦ ἀναιρῶ), ἐφόνευσε.—**ἄρας** (μτχ. ἄορ. τοῦ αἴρω), σηκώνσας.—**μετέωρον**, πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλόν.—**ἐπὶ βοιωτῶν**, ἐπὶ βοιωτῶν, θυσιαστηρίου.—**κατὰ χρῆσμον**, συμφώνως πρὸς χρῆσμον.—**ἐήξας** (μτχ. ἄορ. τοῦ ῥήγγυμι), ἀφ' οὗ συνέτριψεν ἔσπασε.—**ὡς** (ἀνδ. χρον.), εὐθύς ὡς.—**ὡς δὲ ἦκε** (παρτ. τοῦ ἦκω), ἔχον σημασίαν ἀοριστου), εὐθύς δὲ ὡς ἦλθε.—**διαδεξάμενος** (μτχ. μ. ἄορ. τοῦ διαδέχομαι), ἀφ' οὗ ἐδέχθη (διαδοχικῶς).—**ἐπὶ τὰ μῆλα**, διὰ τὰ μῆλα, ἵνα λάβῃ τὰ μῆλα.—**δρεψάμενος** (μτχ. μ. ἄορ. τοῦ δρέπομαι), ἀφ' οὗ ἔκοψε καὶ (έλαβε).—**φησὶ λέγει**.—**ἀποίσειν** (ἀποφ. μέλ. τοῦ ἀποφέρω), ὅτι θά φέρῃ.—**ἔχειν** (ἀποφ.), νά

κρατῆ, βιστόζῃ. — *δέξασθαι* (ἀπεφ. μ. ἄορ.), νὰ δεχθῆ, νὰ βαστάσῃ. — *ἕως* (σύνδ. χρόν.) *ποιήσαιο* (εὐκτ. μ. ἄορ. τοῦ ποιοῦμαι), ἕως ὅτου κατασκευάσῃ (καὶ θέσῃ). — *καταθεῖς* (μτχ. ἄορ. β' τοῦ κατατίθημι), ἀφ' οὗ ἔθεσε κάτω. — *ἀνελόμενος* (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ ἀναροῦμαι), λαβών. — *ἀπηλλάσσετο* (παρτα.), ἀπήχετο.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Αἱ Ἑσπερίδες ἦσαν νύμφαι κατοικοῦσαι εἰς τὰ δυτικώτατα μέρη τῆς γῆς καὶ φυλάτιουσαι μετὰ δριάκοντος ἐντὸς κήπου τὰ λεγόμενα *χρονῶ μῦλα*. Τὰ *χρονῶ μῦλα* τῶν Ἑσπερίδων ἦσαν πιθανῶς τὰ παρ' ἡμῖν κεδόνια ἢ πορτοκάλια. — Ὁ Ἄτλας ἦτο υἱὸς τοῦ Τιτάου Ἰαπετοῦ. Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐβάσταζεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Ὀδρανὸν ἐπὶ τινος ὄρους τῆς Β. Δ. Ἀφρικτῆς, ὅπερ ἐξ αὐτοῦ ὀνομάσθη Ἄτλας. — Οἱ Ὑπερβόρειοι ἦσαν λαὸς μυθικός, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἐτοποθέτουσαν εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς χώρας τῆς γῆς. — Ὁ Ἄνταϊος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, ἰσχυρότατος γίγας. Ἡ Αἰγυπτὸς εἶναι εὐροφωτῆτη χώρα τῆς Ἀφρικτῆς, διαφωρομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου. — Ἡ ὀπειρα εἶναι τὸ ἐκ πανίον κατασκευαζόμενον κυκλοτερές προσκεφάλαιον (κουλλούρα), ὅπερ θέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἱ φέροντες ἐπ' αὐτῆς βάρη.

Ὁ Κέρβερος.

Α' ΛΕΞ. Δράκων, ὄφις (μέγας). — *νότον* (τό) ἢ *νότος* (ὄ), (πλ. *νότα*, τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ σώματος, ἢ ὄχις. — *παντοῖος*, παντός εἶδους, ποικίλος. — *οὔ*, ὄλου. — *κατέρχομαι*, καταβαίνω. — *αἰετῶ* (έω), ζῆτῶ (νὰ λάβω). — *κρατῶ* (έω), νικῶ, κρατῶ ἰσχυρῶς, συλλαμβάνω. — *ὄραττω*, περιζελίω διὰ φραγμοῦ, ὀχυρώνω, προφυλάττω. — *λεοντῆ*, δέρμα λέοντος. — *περιβάλλω τινί τι*, βάλω τι περὶ τι, πύνω τι. — *ἀνίημι*, χαλαρώνω, ἀφήνω. — *δάκνω*, δαγκάνω. — *ποιεῦμαι ἀνάδωιν*, ἀναβαίνω.

Β' ΓΡΑΜ. Κατὰ τὸ νότον, ἐπὶ τῶν νότων (τῆς ὀράσεως). — *παγαγεόμενος* (μτχ. μ. ἄορ. β' τοῦ παραγίνομαι), ἐλθών. — *εἰς Ἄδου*, εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἄδου. — *κατῆει* (πρτ. τοῦ κατέρχομαι), κατέβαινε. — *αἰτούντος* (μτχ. πρτ.) αὐτοῦ (τοῦ Ἡρακλέους) *Πλούτωνα Κέρβερον*, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐξήτει (νὰ λάβῃ) παρὰ τοῦ Πλούτωνος τὸν Κέρβ. — *ἄγειν* (τὸν Ἡρακλέα), νὰ λάβῃ καὶ κοίμῃ (ὁ Ἡρακλῆς). — *ἐὰν κρατήσῃ*, ἐὰν νικήσῃ, ἐὰν συλλάβῃ. — *χωρὶς τῶν ὀπλων*, ἄνευ τῶν ὀπλων (ὑπόπλου καὶ τόξου), ἃ εἶχε, τὰ ὁποῖα εἶχε. — *πεφραγμένους* (μτχ. παθ. πρτ. τοῦ φράττωμαι), ὄχυρωμένους, ὀπλισμένους, προφυλαγμένους. — *τῇ λεοντῇ* μετὰ τὸ δέρμα τοῦ (Νεμεαίου) λέοντος. — *περιβαλὼν* (μτχ. ἄορ. β') *τὰς χεῖρας τῷ τραχήλῳ*, ἀφ' οὗ ἐπῆσσε μετὰ τὰς χεῖράς του τὸν τράχηλον. — *οὐκ ἀνήκε* (ἄορ. τοῦ ἀνίημι), δὲν ἀφήκε (ἐλεύθερον). — *καίτερ δακνόμενος* (μτχ. ἐναντ.), ἂν καὶ ἐδαγκάνετο. — *ἐποίησατο* (μ. ἄορ.) *τὴν ἀνάβασιν*, ἀνέβη. — *δείξας* (μτχ. ἄορ. τοῦ δείκνυμι), ἀφ' οὗ ἔδειξε.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Κέρβερος ἐφύλαττε τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἄδου. — Ὁ Ἄδης εἶναι ὁ κάτω κόσμος. — Τὸ *Ταίναρον* εἶναι τὸ νοτιώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πε-

λοποννήσου ἐν τῇ Λακωνίᾳ.— Ὁ Πλούτων ἦτο υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ θεὸς τοῦ Ἄδου.— Ὁ Ἀχέρων ἦτο ποταμὸς τοῦ Ἄδου.— Ἡ Τροίη ἐστὶν πόλις τῆς Ἀργολίδος (νῦν Λομαλαί).

δ' Δημίονα.

α'

Α' ΛΕΞ. Μυνοτεύομαι, ζητῶ εἰς γάμον.—εἰκάομαι, γίνομαι ὅμοιος.— κλω (ἄω), ἀποκόπτω.— ὁ ἔτερος, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο.— ἀπολαμβάνω, λαμβάνω ὀπίσω.— οἶτος (πλ. οἶτα), τροφή, φαγητόν.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐλθών (μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι), ἀφ' οὗ ἦλθεν.— ἐμνηστεύσατο (μ. ἄορ.), ἐζήτησεν εἰς γάμον.— παλαίσας (μτχ. ἄορ.), ἀφ' οὗ ἐπάλασε.— εἰκασθέντα (μτχ. παθ. ἄορ.), ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὅμοιος, μετεμορφώθη.— ἔκλασε (ἄορ. τοῦ κλω), ἀπέκοψε.— δούς (μτχ. τοῦ δίδωμι, § 50), ἀφ' οὗ ἔδοξε.— ὥστε παρέχειν, ὥστε νὰ παρέχη.— ὅπερ ἂν εὔξαιτο (εἶναι, μ. ἄορ. α' τοῦ εὔχομαι), τὸ ὁποῖον ἠθέλει τις εὐχηθῆ, ἐπιθυμήσει.

β'

Α' ΛΕΞ. Δοκεῖ μοι, μοὶ φαίνεται καλόν, ἀποφασίζω.— ἦκω, ἔχω ἔλθει.— οἶδ' ἔργον, μέσον, δι' οὗ προσελκείε τις τὴν ἀγάπην.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐδοξεν (ἄορ. τοῦ δοκεῖ) αὐτῷ, ἐφάνη καλόν εἰς αὐτόν, ἀπεφάσισε.— ἀπιέναι (ἀπρφ. τοῦ ἀπέρχομαι), νὰ ἀπέλθῃ, μεταβῆ.— ἦκε (πρτ. τοῦ ἦκω ἔχων σμ. ἄορ.), ἦλθε.— ὁ δέ, οἶτος δέ.— τελειῶν (ἀπρφ.), νὰ ἀποθάνῃ.— προσκαλεσάμενος (μτχ. μ. ἄορ. α'), ἀφ' οὗ ἐκάλεσε πησίον του.— εἶπε (ἄορ. β' τοῦ λέγω), προέτεινε.— δέχεσθαι (ἀπρφ.), νὰ δεχθῆ, νὰ λάβῃ.— τὸ ῥέν (μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ῥέω), τὸ ὁποῖον ἔρρευσε.— εἰ ἐθέλει φίλτρον ἔχειν πρὸς Ἡρ., ἂν θέλῃ νὰ ἔχη μέσον διὰ νὰ προσελκῆ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἡρ.— ποιήσασα (μτχ. ἄορ.) τοῦτο, ἀφ' οὗ ἔπραξε τοῦτο, (ἐδέχθη τὸ ῥεῦσαν ἐκ τοῦ τραύματος αἷμα).

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Καλυδὼν ἦτο πόλις τῆς Αἰτωλίας.— Ὁ Οἰνεὶς ἦτο βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος.— Ὁ Ἀχελῷος ἦτο ποταμὸς θεὸς, εἶχε δηλ. θεοποιηθῆ ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος Ἀχελῷος.— Ἡ Ἀγαμέλεια ἦτο ἡ θρόνησις τὸν Δία αἶξ, ἥτις μετεμορφοῦτο ἐνίοτε εἰς νύμφην.— Τὸ θραυσθὲν κέρας αὐτῆς παρεῖχε πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἠθέλει τις ἐπιθυμήσει.— Ἡ Τραχίς ἦτο πόλις τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τὴν Οἶτην.— Ὁ Εὐννοῦς εἶναι ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας (νῦν Φίδαρις).— Ὁ Νέσσος ἦτο εἷς τῶν Κενταύρων. Κατὰ τὴν μυθολογίαν οἱ Κένταυροι εἶχον σῶμα διφυές, ἕξ ἀνθρώπου καὶ ἕκτου συνιστάμετον (ὁμοίωσαν δηλ. αὐτὸν πρὸς ἑπιπτον ἄνθρωπον), καὶ κατόικον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ Πήλιον.

ε'. Θάνατος Ἡρακλέους.

Α' ΛΕΞ. Ἀδικνοῦμαι (ἔομαι), ἔρχομαι.— στρατεύω, ἐκστρατεύω.— ὑποκτείνω, φονεύω.— αἰγῶ (ἔω), κυριεύω.— ἄγω αἰχμάλωτον, ἀπάγω. λαμβάνω αἰχμάλωτον, αἰχμαλωτίζω.— κατὰγομαι, καταπλέω.— ἐδόης, ἐν-

δουα. — **πυνθάνομαι**, μανθάνω. — **χιτών**, ὑποκάμισον. — **ἰός**, δηλητήριο. — **χρός** (γεν. χρωτ-ός), δέρμα. — **όύπω**, σαλίζω. — **άποόπω** (άω), άποκολλῶ (ξεκολλῶ). — **προόθύομαι**, προσκολλῶμαι. — **άναρωῶ** (άω), κρεμῶ. — **πυρά**, σωρός ξύλων. — **έπιβαίνω**, άναβαίνω. — **ύόάπτω**, άνάπτω ὑποκάτω. — **παρέροχομαι**, διέροχομαι πλησίον. — **ύφίσταμαι**, ἴσταμαι ὑποκάτω. — **διαλλάττομαι**, συμπυλιώνομαι.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐφικόμενος (μετχ. μ. άορ. β' τοῦ άφικνούμαι), άφ' οὔ ἤλθεν. — **έστράτευσεν έπ' Οίχαλιαν**, έξεστράτευσεν έναντίον τῆς Οίχ. — **άποκτείνας**, μετχ. χρον. — **αἰρεῖ** (=εἴλε), έκυριεύσε. — **άγει** (=ήγαγε), συνέλαβε. — **καταγαρόμενος** (μετχ. μ. άορ. β' τοῦ κατάγομαι), καταπλεύσας, προσορομισθεῖς. — **ποιεῖσθαι θυσιαν** = **θύειν**. — **οἶσοντα** (μετχ. χρ. μέλ. τοῦ φέρω), ἵνα φέρη, § 49, ε'. — **πυθομένη** (μετχ. μ. άορ. β' τοῦ πυθάνομαι), μαθοῦσα. — **δείσασα** (μετχ. άορ. τοῦ δέδοικα), φοβηθεῖσα. — **τή άληθειά** = **άληθώς**. — **τούτω** (τῷ αἵματι), διά τούτου. — **ένδύς** (μετχ. άορ. β' τοῦ ένδύομαι), άφ' οὔ ένεδύθη. — **ώς δέ**, εὐθύς ώς. — **θερμανθέντος** (μετχ. παθ. άορ.) **τοῦ χιτώνος** § 49, β'. — **άπέσσα** (παρτα.), προσεπάθει νά άποσπίση. — **προσπεφυκότα** (μετχ. πρκ. τοῦ προσφύομαι), προσκεκολλημένον. — **συναπεισπῶντο αὐτῷ**, άπεισπῶντο (έξεκολλῶντο) μετ' αὐτοῦ (τοῦ χιτώνος). — **καταληφθεῖς** (μετχ. παθ. άορ. τοῦ καταλαμβάνομαι), § 49, β'. — **έπι νεώς** (όν. ή ναῦς), έπι πλοίου. — **αἰσθομένη** (μετχ. μ. άορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι), έννοήσασα. — **έαυτήν άνηρτησεν**, έκρεμάσθη, άπηγχονίσθη. — **έπιβάντος** (μετχ. άορ. β' τοῦ έπιβαίνω) **αὐτοῦ**, όταν ή άφ' οὔ αὐτός άναβῆ (έπί τῆς πυρᾶς). — **έκέλευε**, ένν. τινά. — **ύφάπτειν**, νά άνάπτῃ ὑποκάτω (νά θέτῃ τῆρ ὑπό τήν πυράν). — **οὐδένος έδέλοντος**, § 49, β'. — **παριόν** (μετχ. πρκ. τοῦ παρέροχομαι), διέροχόμενος πλησίον. — **καιομένης τῆς πυρᾶς**, § 49, α'. — **ὑποστάν** (μετχ. άορ. β' τοῦ ύφίσταμαι), σταθέν ὑποκάτω αὐτοῦ, άναλαβόν αὐτόν. — **άνεργεῖν** (άπρφ. άορ. β' τοῦ άναφέρω), ότι έφερεν έπάνω, άνεβίβασε. — **τυχόν** (μετχ. άορ. τοῦ τυγχάνω) **άθανασίας**, άφ' οὔ έγινεν άθάνατος. — **συνδιαλλαγεις** (μετχ. παθ. άορ. β' τοῦ συνδιαλλάττομαι), άφ' οὔ συνεφυλιώθη.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Οίχαλία ἦτο παρά τόν Πηνειόν ποταμόν. — Ἡ Ἰόλη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Εδρύτου, τοῦ βασιλέως τῆς Οίχαλιας. — Ἡ Εὐβοία εἶναι μεγάλη νῆσος έν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — **έπ' άκρωτηρίῳ**, έπί τοῦ Κυναιίου κειμένου εἰς τά ΒΔ. τῆς Εὐβοίας. — **Αἰχας**, ύπηρέτης καὶ άκόλουθος τοῦ Ἡρακλέους. — **ό τῆς ὕδρας ἰός** τό αἷμα τοῦ Νέσου εἶχε δηλητηριασθῆ έκ τών βελόν τοῦ Ἡρακλέους, διότι ταῦτα εἶχον βλαφή έν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. Διά τούτο καὶ τά έξ αὐτόν τραύματα ἦσαν άνίατα. — **Οἶτη**, ὕρος πρὸς νότον τῆς Θεσσαλίας (νῦν Καταβόθρα). — **Φιλοκτείτης**, υἱός τοῦ Ποιάντος, βασιλέως τών παρά τήν Οἶτην Μαλιέων. — Ἡβη, θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἡρας (προσωποποίησης τῆς νεότητος).

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς πρέπει νά χαρακτηρισθῆ ὁ Ἡρακλῆς έκ τών κατορθωμάτων του; Ἡμεῖσθη ὑπό τοῦ θείου διά τās πρὸς τήν άνθρωπότητα εὐεργεσίας του; Ποία ή άραβή αὐτοῦ; Τί μένει άθάνατον εἰς τούς σημερινούς εὐεργέτας τῆς άνθρωπότητος;

Γ' ΕΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

1. Κρητῶν ἀγωγὴ.

Α' ΛΕΞ. Ἐλεύθεροι, οἱ ἐξ ἐλευθέρων γονέων γεννηθέντες.—**κελεύω**, διατάσσω.—**μελωδία**, ψαλμοδία, μουσική.—**ψυχαγωγοῦμαι** (έομαι), τέρομαι, εὐχαριστοῦμαι.—**διαλαμβάνω**, λαμβάνω (κρατῶ) ἰσχυρῶς.—**κωλύω**, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω.—**ἀπολογοῦμαι** (έομαι), δικαιολογοῦμαι.—**ποιῶ** (έω), πράττω.—**τάδω**, ὀρίζω.—**ῦμνος**, ἕσμα φαλλόμενον πρὸς τιμὴν θεοῦ.—**ἐγκόμιον**, ἔπαινος.

Β' ΓΡΑΜ. *Μανθάνειν* (ἀπρφ.), νὰ μανθάνωσι.—*ἵνα ψυχαγωγῶνται* (ὑποτ. ἐν.), ἵνα τέρωνται.—*ἵνα διαλαμβάνωσι* (ὑποτ. ἐν.) *τῇ μνήμῃ*, ἵνα συγκρατῶσι, διατηρῶσι ἐν τῇ μνήμῃ.—*πράξαντες* (μτχ. ἀορ.), ἐὰν πράξωσι τι.—*τῶν κεκωλυμένων* (μτχ. παθ. παρζ.), ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων (ὑπὸ τοῦ νόμου).—*ἵνα μὴ ἀπολογῶνται* (ὑποτ. ἐν.), ἵνα μὴ δικαιολογῶνται.—*πεποιηκέναι* (ἀπρφ. παρζ.), ὅτι ἔχουσι πράξει (τοῦτο).—*ἀγνοία*, ἐξ ἀγνοίας (τῶν νόμων).—*ἔταξαν* (ἀορ. τοῦ τάσσω), ὄρισαν.—*τῶν θεῶν*, πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν.—*τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν*, τῶν ἐνδόξων (μεγάλων) ἀνδρῶν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Κρῆς* (γεν. Κρητός, θηλ. Κρησσα), ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης, μεγάλης νήσου ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ.—Οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης (ὡς καὶ πάσης ἄλλης χώρας) ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι. Ἡ πολιτεία ἐφρόντιζε μόνον περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν.—Οἱ ῦμνοι τῶν θεῶν ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ σήμερον θρησκευτικὰ μαθήματα, οἱ δὲ ἔπαινοι τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πρὸς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ διδασκαλία τῶν νόμων; Ἡ παραβάσις τῶν νόμων προέρχεται πάντοτε ἐξ ἀπειθείας; Τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς; Κατὰ τί ὑπερέχει ἡ διδασκαλία τῶν παλαιῶν Κρητῶν τῆς σημερινῆς;

2. Μυτιληναίων τιμωρία.

Α' ΛΕΞ. Ἄρχω (τινός), εἶμαι κύριος (τινός).—**ἀφίσταμαι** (τινός), ἀποστατῶ, ἀποχωρίζομαι (ἀπὸ τινος).—**ζημία**, τιμωρία.—**ἠγοῦμαι** (έομαι), νομίζω.—**ἀμουσία**, ἀπαιδευσία.—**διάγω τὸν βίον**, περνῶ τὴν ζωὴν, ζῶ.

Β' ΓΡΑΜ. *Ἐπεὶ* (σύνδ. χρόν.), ἀφ' οὗ.—*ἦρξαν* (ἀορ. τοῦ ἄρχω), ἔγιναν κύριοι.—*τοῖς ἀφισταμένοις* (μτχ. πρτ.), εἰς τοὺς ἀποστατοῦντας, ἀποχωριζομένους ἀπ' αὐτῶν.—*τῶν συμμάχων* § 12.—*τιμωρίαν*, ὡς τιμωρίαν.—*μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας μὴδὲ διδάσκεισθαι*, νὰ μὴ μανθάνωσιν οἱ παῖδες μὴδὲ νὰ διδάσκωνται.—*ἠγοῦμενοι*, διότι ἐνόμιζον.—*ταύτην εἶναι*, ὅτι αὕτη εἶναι.—*πασῶν ζημιῶν*, ἐξ ὅλων τῶν τιμωριῶν.—*διάγειν τὸν βίον*, νὰ διέρχωνται τὸν βίον.—*ἐν ἀμουσίᾳ*, ἐν ἀπαιδευσίᾳ.

δύμα.—**πυνθάνομαι**, μανθάνω.—**χιτών**, υποκάμισον.—**ιός**, δηλητήριο.—**χρός** (γεν. χρωτός), δέρμα.—**σῆψω**, σαπίζω.—**ἀποσπῶ** (ἀω), ἀποκολλῶ (ἐξοκollῶ).—**προσθύομαι**, προσκολλῶμαι.—**ἀναρῶ** (ἀω), κρεμῶ.—**πυρά**, σφῶς ξύλων.—**ἐπιβαίω**, ἀναβαίω.—**ὑδάπτω**, ἀνάπτω ὑποκάτω.—**παρέροχομαι**, διέροχομαι πλησίον.—**ὑφίσταμαι**, ἵσταμαι ὑποκάτω.—**διαλλάττομαι**, σύμφιλώνομαι.

Β' ΓΡΑΜ. **Ἀφικόμενος** (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ ἀφικνούμαι), ἀφ' οὗ ἦλθεν.—**ἐστράτευσεν ἐπ' Οἰχάλιαν**, ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Οἰχ.—**ἀποκτείνας**, μετχ. χρον.—**αἰρεῖ** (=εἴλε), ἐκυρίευσεν.—**ἄγει** (=ἤγαγε), συνέλαβε.—**καταγαγόμενος** (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ κατάγομαι), καταπλεύσας, προσορμισθεὶς.—**ποιεῖσθαι θυσίαν**=**θύειν**.—**οἶσοντα** (μετχ. χρ. μέλ. τοῦ φέρω), ἵνα φέρῃ, § 49, ε'.—**πυθόμενη** (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ πυνθάνομαι), μαθοῦσα.—**δείασσα** (μετχ. ἄορ. τοῦ δέδοικα), φοβηθεῖσα.—**τῇ ἀληθείᾳ**=**ἀληθῶς**.—**τούτῳ** (τῷ αἵματι), διὰ τούτου.—**ἐνδύς** (μετχ. ἄορ. β' τοῦ ἐνδύομαι), ἀφ' οὗ ἐνεδύθη.—**ὡς δέ, εἰδύς ὡς**.—**θερμανθέντος** (μετχ. παθ. ἄορ.) **τοῦ χιτῶνος** § 49, β'.—**ἀπέσπα** (παρატ.), προσεπάθει νά ἀποσπάσῃ.—**προσπεφυκότα** (μετχ. προκ. τοῦ προσφύομαι), προσκεκολλημένον.—**συναπεσπῶντο αὐτῷ**, ἀπεσπῶντο (ἐξεκολλῶντο) μετ' αὐτοῦ (τοῦ χιτῶνος).—**καταληφθεῖς** (μετχ. παθ. ἄορ. τοῦ καταλαμβάνομαι), § 49, β'.—**ἐπὶ νεῶς** (ὄν. ἡ ναῦς), ἐπὶ πλοίου.—**αἰσθομένη** (μετχ. μ. ἄορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι), ἐνοήσασα.—**ἑαυτὴν ἀνήρτησεν**, ἐκρεμάσθη, ἀπληγόνισθη.—**ἐπιβάντος** (μετχ. ἄορ. β' τοῦ ἐπιβαίω) **αὐτοῦ**, ὅταν ἡ ἀφ' οὗ αὐτὸς ἀναβῇ (ἐπὶ τῆς πυρᾶς).—**ἐκέλευε**, ἐνν. τινά.—**ὑράπτειν**, νά ἀνάπτῃ ὑποκάτω (νά θέτῃ πῦρ ὑπὸ τὴν πυράν).—**οὐδενὸς ἐθέλοντος**, § 49, β'.—**παριῶν** (μετχ. προκ. τοῦ παρέροχομαι), διερχόμενος πλησίον.—**καιμένης τῆς πυρᾶς**, § 49, α'.—**ὑποστάν** (μετχ. ἄορ. β' τοῦ ὑφίσταμαι), σταθὲν ὑποκάτω αὐτοῦ, ἀγαλαβὸν αὐτόν.—**ἀνενεγκεῖν** (ἀπροφ. ἄορ. β' τοῦ ἀναφέρω), ὅτι ἔφερεν ἐπάνω, ἀνεβίβασε.—**τυχῶν** (μετχ. ἄορ. τοῦ τυγχάνω) **ἀθανασίας**, ἀφ' οὗ ἔγενεν ἀθάνατος.—**συνδιαλλαγείς** (μετχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ συνδιαλλάττομαι), ἀφ' οὗ συνεφιλιώθη.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ **Οἰχάλια**, ἦτο παρὰ τὸν Πηγεῖον ποταμῖον.—Ἡ **Ἰόλη** ἦτο θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου, τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχάλιας.—Ἡ **Εὐβοία** εἶναι μεγάλη νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.—**ἐπ' ἀκρωτηρίῳ**, ἐπὶ τοῦ **Κυναίου** κειμένου εἰς τὰ ΒΔ. τῆς Εὐβοίας.—**Αἴγας**, ὑπηρέτης καὶ ἀκόλουθος τοῦ Ἡρακλέους.—**δ' τῆς ὕδρας ἰός** τὸ αἷμα τοῦ Νέσου εἶχε δηλητηριασθῆ ἐκ τῶν βελόν τῶν Ἡρακλέους, διότι ταῦτα εἶχον βραφῆ ἐν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τραύματα ἦσαν ἀνίατα.—**Οἶτη**, ὕρος πρὸς νότον τῆς Θεσσαλίας (νῦν Καταβάθρα).—**Φιλοκτίτης**, υἱὸς τοῦ Ποιάντος, βασιλέως τῶν παρὰ τὴν Οἶτην Μαλιέων.—**Ἡβη**, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (προσωποποίησης τῆς νεότητος).

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς πρέπει νά χαρακτηρισθῇ ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῶν κατορθωμάτων του; Ἠμεῖσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εὐεργεσίας του; Ποία ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ; Τί μένει ἀθάνατον εἰς τοὺς σημερινούς εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος;

Γ' ΕΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

1. Κρητῶν ἀγωγῆ.

Α' ΛΕΞ. Ἐλεύθεροι, οἱ ἐξ ἐλευθέρων γονέων γεννηθέντες.—**κελεύω**, διατάσσω.—**μελωδία**, ψαλμοδία, μουσική.—**ψυχαγωγοῦμαι** (έομαι), τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι.—**διαλαμβάνω**, λαμβάνω (γρατῶ) ἰσχυρῶς.—**κωλύω**, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω.—**ἀπολογοῦμαι** (έομαι), δικαιολογοῦμαι.—**ποιῶ** (έω), πράττω.—**τάδω**, ὀρίζω.—**ἕμνος**, ᾄσμα ψαλλόμενον πρὸς τιμὴν θεοῦ.—**ἐπικώμιον**, ἔπαινος.

Β' ΓΡΑΜ. *Μανθάνειν* (ἀπρφ.), νὰ μανθάνωσι.—*ἵνα ψυχαγωγῶνται* (ὑποτ. ἐν.), ἵνα τέρπωνται.—*ἵνα διαλαμβάνουσι* (ὑποτ. ἐν.) *τῇ μνήμῃ*, ἵνα συγγρατῶσι, διατηρῶσιν ἐν τῇ μνήμῃ.—*πράξαντες* (μτχ. ἀορ.), ἐὰν πράξωσί τι.—*τῶν κερωλυμένων* (μτχ. παθ. παρκ.), ἐκ τῶν ἀπγορευμένων (ὑπὸ τοῦ νόμου).—*ἵνα μὴ ἀπολογῶνται* (ὑποτ. ἐν.), ἵνα μὴ δικαιολογῶνται.—*πεποιημένα* (ἀπρφ. παρκ.), ὅτι ἔχουσι πράξει (τοῦτο).—*ἀγνοία*, ἐξ ἀγνοίας (τῶν νόμων).—*ἔταξαν* (ἀορ. τοῦ τάσσω), ὄρισαν.—*τῶν θεῶν*, πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν.—*τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν*, τῶν ἐνδόξων (μεγάλων) ἀνδρῶν.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Κρής (γεν. Κρητός, θηλ. Κρησσα), ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης, μεγάλης νήσου ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ.—Οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης (ὡς καὶ πάσης ἄλλης χώρας) ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι. Ἡ πολιτεία ἐφρόντιζε μόνον περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν.—Οἱ ἕμνοι τῶν θεῶν ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ σήμερον θρησκευτικὰ μαθήματα, οἱ δὲ ἔπαινοι τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πρὸς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν.

Δ' ΕΡΩΤ. Τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ διδασκαλία τῶν νόμων; Ἡ παράβασις τῶν νόμων ποδέρχεται πάντοτε ἐξ ἀπειθείας; Τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς; Κατὰ τί ὑπερέχει ἡ διδασκαλία τῶν παλαιῶν Κρητῶν τῆς σημερινῆς;

2. Μυτιληναίων τιμωρία.

Α' ΛΕΞ. Ἄρχω (τινός), εἶμαι κύριος (τινός).—**ἀφίσταμαι** (τινός), ἀποστατῶ, ἀποχωρίζομαι (ἀπὸ τινος).—**ζημία**, τιμωρία.—**ἠγοῦμαι** (έομαι), νομίζω.—**ἀμουσία**, ἀπαιδευσία.—**διάγω τὸν βίον**, περὶ τὴν ζωὴν, ζῶ.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπεὶ (σύνδ. χρόν.), ἀπ' οὗ.—*ἤρξαν* (ἀορ. τοῦ ἄρχω), ἔγιναν κύριοι.—*τοῖς ἀφισταμένοις* (μτχ. πρτ.), εἰς τοὺς ἀποστατοῦντας, ἀποχωριζομένους ἀπ' αὐτῶν.—*τῶν συμμάχων* § 12.—*τιμωρίαν*, ὡς τιμωρίαν.—*μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας μὴδὲ διδάσκεισθαι*, νὰ μὴ μανθάνωσιν οἱ παῖδες μὴδὲ νὰ διδάσκωνται.—*ἠγούμενοι*, διότι ἐνόμιζον.—*ταύτην εἶναι*, ὅτι αὕτη εἶναι.—*πασῶν ζημιῶν*, ἐξ ὅλων τῶν τιμωριῶν.—*διάγειν τὸν βίον*, νὰ διέρχωνται τὸν βίον.—*ἐν ἀμουσίᾳ*, ἐν ἀπαιδευσίᾳ.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Μυτιληναῖοι*, οἱ κάτοικοι τῆς Μυτιλήνης, πρωτεύουσῆς τῆς νήσου Λέσβου.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ἐθεόρουον ὡς μεγίστην τιμωρίαν οἱ Μυτιληναῖοι; Ἐἶναι καὶ σήμερον ἡ ἀπαιδευσία μέγιστον κακόν;—Παροιμίαι. Ἐνθροπος ἀγραμματος ξύλον ἀπελέληκτον.—Γνωμικά. Ὁ γραμμάτων ἀπειρος οὐ βλέπει βλέπον.— Οἱ ἀπαιδευτοὶ μόνον τῇ μορφῇ τῶν θηρίων διαφέρουσιν.— Ἐξ ἀμαθείας πάντα κακὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐρρίζεται καὶ βλαστάνει.

3. Μενέδημος καὶ Ἀσκληπιάδης.

Α' ΛΕΞ. Ἐδόςτος, σπάταλος.—περιουσία, περίσσευμα.—τὸ πάλαι, τὸν παλαιὸν καιρὸν.—κολάζω, τιμωρῶ.—γοῦν, παραδείγματος χάριν.—πένομαι, εἶμαι πένης (πτωχός).—μεταπέμπωμαι (παθ.), προσκαλοῦμαι.—ὄλος, ὀλοκλήρος.—ὄχολάζω τινί, μαθητεύω παρὰ τινι, ἀκροῦμαι τῆς διδασκαλίας τινός.—κτώμαι (ἀομαι), ἀποκτῶ.—κέκτημαι, ἔχω ἀποκτηθεὶς, ἔχω.—εὐεκτώ (έω), εἶμαι εὐρωστος, ὑγιής.—κελένω, παρακαλῶ.—μυλωνός, μυλωνάς.—μυλών (γεν. μυλώνος), ὁ μύλος.—φοιτῶ (άω), μεταβιβάζω τακτικῶς.—ἀλῶ (έω), ἀλέθω.

Β' ΓΡΑΜ. *Νέους ὄντας καὶ πενομένους*, ὅτε ἦσαν νέοι καὶ πτωχοί.—*μεταπεμφάμενοι* (μνη, μ. ἄορ.), προσκαλέσαντες.—*ὄλας τὰς ἡμέρας*, ὀλοκλήρως τὰς ἡμέρας (ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας ἐκάστης ἡμέρας).—*σχολάζοντες*, ἐν ᾧ ἀκροῶνται.—*οὐδὲν δὲ κεκτημένοι*, (ἐνῶ) οὐδεμίαν δὲ περιουσίαν ἔχουσι.—*εὐεκτοῦσιν οὕτω*, εἶναι τόσον ὑγιεῖς.—*τοῖς σώμασι*, κατὰ τὰ σῶματα.—*μεταπεμφθῆναι τινα* [ἀορ. παθ. ἄορ.] νὰ προσκληθῆ τινε.—*ἐλόντος* μνη, ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι) *ἐκείνου καὶ εἰπόντος* (μνη, ἄορ. β' τοῦ λέγω), ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος ἦλθε καὶ εἶπεν.—*ἐκάστης νυκτός*, καθ' ἑκάστην νύκτα.—*φοιτῶντες καὶ ἀλοῦντες*, τακτικῶς μεταβαίνοντες καὶ ἀλέθοντες.—*ἐτίμησαν αὐτοὺς διακοσίαις δραχμαῖς*, με διακοσίας δραχμάς, ἐδώρησαν εἰς αὐτοὺς 200 δραχμάς.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἐρεοπλαγίται, οἱ δικασταὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀνωτάτου ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου. Ὁ Ἐρεοπλάγιος ἐδίκαζε τὰ μέγιστα ἐγκλήματα (φόνους ἐκ προμελέτης, ἐμπρησμούς κλπ.) καὶ εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῶν ἡθῶν.— Ὁ Μενέδημος ἦτο ἐξ Ἐρετρίας μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί ὑπόπτευσαν οἱ Ἐρεοπλαγίται περὶ Μενέδημου καὶ Ἀσκληπιάδου; Ἦσαν βάσιμοι αἱ ὑποψίαι των; Πῶς ἱκανοποίησαν τοὺτους;

4. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Α' ΛΕΞ. Προδοίω τινί, φοιτῶ (συνάξω) πρὸς τινα.—ἔδοτε, ἔως οὗτου.—ἑτασθηῖ χρόνου, κατανώσεις, σπατάλη χρόνου.—δοῶ (άω), πράττω.—χαλεπαίνω, δογίζομαι.—πληγὰς ἐντρέινω, δέρω, κτυπῶ.—ἠδονίαν ἄγω, ἠσυχάζω.—ἐγκαρτεροῶ (έω), ὑπομένω.—ῥέρω, ὑποφέρω.

Β' ΓΡΑΜ. *Προσεφοίτησε* (ἀόρ.) *Ζήνωνι*, ἐφοίτησεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ζήνωνος.—*ἔστε* (σύνδ. χρόν.), ἕως οὗτου.—*ἀφίκετο* (μ. ἀόρ. β' τοῦ ἀφικνούμαι), ἐφθάσε.—*εἰς ἀνδρας*, εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν.—*ἤρето* (μ. ἀόρ. β' τοῦ ἐρωτῶ), ἠρώτησε.—*ὅ, τι ἄρα μάθοι* (εἰκν. ἀόρ. β' τοῦ μανθάνω), τί λοιπὸν ἔμαθε.—*ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου*, ἐν τῇ τοσαύτῃ καταναλώσει τοῦ χρόνου, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον.—*ὁ δέ*, οὗτος δέ [δὴλ. τὸ μειράκιον].—*εἶπε* (ἀόρ. β' τοῦ λέγω) *δείξειν*, ὅτι θὰ δείξῃ.—*οὐκ εἰς μακρὰν*, ὄχι μετὰ πολὺν χρόνον=μετ' ὀλίγον.—*ἔδρασε* (ἀόρ. τοῦ δράω) *τοῦτο*, ἐπραξε τοῦτο (ἔδειξε τί σοφὸν ἔμαθε).—*γάρ*, δὴλα δὴ.—*χαλεπήναντος* (μτχ. ἀόρ. τοῦ χυλεπαίνω) *αὐτῷ τοῦ πατρός*, ὅτε δὴλ. ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ ὁ πατήρ.—*καὶ πληγὰς ἐντεινάντος* (μτχ. ἀόρ. τοῦ ἐντεινῶ), καὶ (ὅτε) ἔδειρεν.—*ἤσυχίαν ἀγαγὼν* (μτχ. ἀόρ. β' τοῦ ἄγω), ἤσυχάσας.—*ἐγκαοτερήσας* (μτχ. ἀόρ.), ὑπομείνας.—*τοῦτο μεμαθηκέναι*, ὅτι ἔχει μάθει τοῦτο.—*φέρειν καὶ μὴ ἀνανακτεῖν*, δὴλ. νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ μὴ ἀνανακτῇ.

Γ' ΠΙΡΑΓΜ. *Μαιράκιον*, παῖς ἀπὸ 14—21 ἐτῶν.—*Ἑρετρικόν*, ἐξ Ἑρετρίας, ἀρχαίας πόλεως τῆς νήσου Εὐβοίας.—*Ζήνων*, φιλόσοφος ἐξ Ἐλλάδας, πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας.

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς διακρίνονται οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδευτῶν ὑβριζόμενοι ; Ὁργίζεται ὁ σοφός ;—Γνωμικά. Ἡ ἀπαιδευσία πάντων τῶν παθῶν μήτηρ.—Ἄπαντας ἡ παιδευσὶς ἡμέρους ποιεῖ.—Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστὶν εὐπαιδευσία.

5. Λακεδαιμονίων ἀγωγή.

Α' ΛΕΞ. *Προεβύτης*, γέρον. — *ἀπορῶ* (ἔω) *τινός*, στεροῦμαι τινος, δὲν ἔχω τι.—*διόκπομαι*, περιπαίζομαι.—*ἦκω*, ἔχω ἔλθει.—*ἐγείρομαι*, σηκίνομαι.—*ἐκχωρῶ* (ἔω) *τοῦ τόπου*, ἐξέρχομαι τῆς θέσεώς μου, παραχωρῶ τὴν θέσιν μου.—*κρότος*, χειροκρότημα.—*ὑπεροπαινῶ* (ἔω), ὑπερβολικῶς ἐπαινώ.—*οἶμοι*, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, δυστυχία μου.—*οἶκ' ἀγνοῶ* (ἔω), γνωρίζω.—*χορῶμαι* (χορήομαι) *τινὶ*, μεταχειρίζομαι τι.

Β' ΓΡΑΜ. *Καθέδρας ἠπόρει* (πρτ. τοῦ ἀπορῶ), ἐστερεῖτο καθίσματος, δὲν εἶχε ποῦ νὰ καθίσῃ.—*οὐδενὸς αὐτὸν προσδεχομένου*, χωρὶς νὰ δέχηται αὐτὸν (πλησίον του) κανεὶς, § 49, Γ'.—*ὡς δὲ ἦκε* (πρτ. τοῦ ἦκω, ἔχον σημ. ἀόρ.), εὐθὺς δὲ ὡς ἦλθε.—*ἠγέρθησαν* (παθ. ἀόρ. τοῦ ἐγείρομαι), ἐσηκώθησαν.—*τοῦ τόπου ἐκχωροῦντες*, παραχωροῦντες εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν των.—*κρότω*, διὰ χειροκροτημάτων, § 4.—*τῶν κακῶν*, διὰ τὰ κακά.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁλυμπία (ἡ), ὁ περίφημος τόπος τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα εἶε. λούντο ἀνὰ πᾶν τέταρτον ἔτος (κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου) οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες (τὰ Ὀλύμπια) πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ἐχειροκροτήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν Ὀλυμπίᾳ ; Διὰ τί μόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐσεβάσθησαν τὸν γέροντα ; Πῶς πρέπει νὰ φέρηται τις πρὸς τοὺς γέροντας ;

6. Ἀλκιβιάδου ὑπερηφάνια.

Α' ΛΕΞ. *Τυφούμαι* (όομαι), εἶμαι πλήρης τύφου (ὀλεθηφανίας).—*μέγα*

φρονῶ (ἔω), μεγαλοφρονῶ, ἔχω μεγάλας ιδέας, εἶμαι υπερέφανος.— ἄγω, ὀδηγῶ.— **πινάκιον**, μικρὸς πίναξ, γεωγραφικὸς πίναξ (χάρτης).— **γῆς περιόδος**, γῆς περιφέρεια (περιγραφή γῆς, τοπογραφία).

Β' ΓΡΑΜ. Ὁρῶν (μτχ. αἰτ.), ἐπειδὴ ἔβλεπεν.— **τετυφωμένον** (μτχ. παθ. παρ.), ὅτι ἦτο πολὺ υπερέφανος.— **ἐπὶ τῷ πλούτῳ**, διὰ τὸν πλοῦτόν του.— **μέγα φρονοῦντα**, ὅτι ἐμεγαλοφρόνηε.— **ἤγαγεν** (ἀόρ. β' τοῦ ἄγω), ὀδήγησεν.— **ἐνθα**, ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου.— **ἐνταῦθα**, ἐν τούτῳ τῷ πινακίῳ.— **ἀναζητῆσαι**, νὰ ζητήσῃ νὰ εὑρῇ.— **ὡς δὲ εὔρε** (ἀόρ. β' τοῦ εὑρίσκω), εὗθις δὲ ὡς εὔρε (τὴν Ἀττακίην).— **τοῦ δὲ εἰπόντος**, ἀρ' οὐ δὲ οὗτος (ὁ Ἄλκ.) εἶπε.— **οὐδαμοῦ**, ἐνν. τοῦ πινακίου.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Σωκράτης, ὁ υἱὸς τοῦ ἀγαματοποιοῦ Σωφρονίου, Ἀθηναῖος, ἦτο ὁ σοφώτατος τῶν Ἑλλήνων.— Ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ υἱὸς τοῦ Κλεινίου, ἦτο περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, συγγενὴς τοῦ Περικλέους καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς ἐθεώρει ὁ Σωκράτης τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλκιβιάδης υπερέφανετο;

7. Ξενοκράτους εὐσπλαγγνία.

Α' ΛΕΞ. Ἑταῖρος, στενὸς φίλος, μαθητὴς.— **φιλοικτιζομῶν**, εὐσπλαγγχῶς, φιλελεῖμων.— **ἐλεῶ** (ἔω), εὐσπλαγγνίζομαι, συμπαθῶ.— **τὸ ὑπαιθρον**, τὸ ἀνοικτὸν (ἔσκεπον) μέρος, ἔξω τῆς οἰκίας.— **διώκω**, καταδιώκω, κυνηγῶ.— **στρουθός**, στρουθίον, σπουργίτης.— **κόλπος**, τὸ κατὰ τὴν περιζώσιν σχηματιζόμενον περὶ τὸ στήθος ἐξόγκωμα τοῦ ἐνδύματος (ζόρφος).— **καταπέτουαι**, πετῶ (κάτω).— **ἄομενος**, εὐχαρίστος.— **ὁ ὄρνις**, τὸ πτηνόν.— **ἀπλῶ** (ὡ), ἀπλῶν.— **ἐπιλέγω**, λέγω προσέτι.— **ἐκδίδωμι**, παραδίδω, προδίδω.— **ικέτης**, ὁ ἐρχόμενος πρὸς τινα, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν καὶ παρακαλῶν.

Β' ΓΡΑΜ. Ἦν (πρτ. τοῦ εἶμι), ἦτο.— **τῶν ζῴων**, ἐκ τῶν ζῴων, § 12.— **καθημένον**, ἐν τῷ ἐκάθητο.— **ἐδέξατο** (μ. ἀόρ. α'), ἐδέχθη.— **ἔστε** (σύνδ. χρόν.), ἕως ὅπου.— **ὁ διώκων**, ὁ καταδιώκων (ἱεραξ).— **ἀπλώσας τὸν κόλπον**, ἀπλώσας τὸ φόρεμα, ἀνοίξας.— **ἐπειπὼν** (μτχ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιλέγω), εἰπὼν προσέτι.— **οὐκ ἐξέδωκε** (ἀόρ. τοῦ ἐκδίδωμι), δὲν παρέδωκε (εἰς τὸν ἱερακα).— **τὸν ἱκέτην**, τὸ καταφυγόν πρὸς αὐτὸν στρουθίον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Ξενοκράτης ἦτο περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος, πόλεως τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας.— Ὁ Πλάτων, ὁ διασημότερος τῶν φιλοσόφων, ἦτο Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους.— Ὁ στρουθός ἢ στρουθίον (πουργίτης, κοινῶς σπουργίτης) εἶναι πτηνὸν ὀδιδόν, πολὺ ὠφέλιμον, διότι τρώγει πολλὰ βλαβερὰ ἕντομα.— Ὁ ἱεραξ εἶναι πτηνὸν ἀρπακτικὸν (γεράκι).

Δ' ΕΡΩΤ. Ποῦ ὀφείλει τὴν σωτηρίαν του τὸ στρουθίον; Ἔχουσι πάποτε τὴν εὐσπλαγγνίαν τοῦ Ξενοκράτους;

8. Πλάτωνος ἀπλότης.

Α' ΛΕΞ. Συμβικνῶ (ὡ), συγκατοικῶ (ὑπὸ τὴν αὐτὴν σπηλὴν).— ἀγνώως (γεν-

ἀγνώστ-ος). ἄγνωστος.—θέλω, καταθέλω, καταγοητεύω (μαγεύω).—**δύνου-
οία**, συναναστροφή, —**δυνεδοῖσθαι** (ἀομαι), συντρογῶ (μετ' ἄλλων), —**ἀφελῶς**,
με ἀφέλειαν, ἀπλότητα.—**δυνδιμεροῦ**, διέρχομαι (περῶ) μετ' ἄλλων τὴν
ἡμέραν.—**ὑπερῆδομαι**, ὑπερβολικῶς εὐχαριστοῦμαι.—**δυντυχία**, συνάντησις.
—**μιμηδικομαί τινος** κάμνω μνεῖαν, ἀναφέρω περὶ τινος.—**ἐμφανίζω**, φα-
νερόνω.—**μάλα**, πολύ.—**διλοφρόνως**, με φιλοφροσύνην, περιποίησιν, φιλικὴν
διάθεσιν.—**ὀμῶνυμος**, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα (ὁ συνονόματος).—**ὀμιλιπῆς**,
μαθητῆς.—**ἠγοῦμαι** (ἐομαι), ὀδηγῶ.—**ἠρέμα**, ἡσυχως, ὀλίγον.—**μειδιῶ** (ἄω),
χαμογελῶ.—**ὁ τοδοῦτος**, ὁ τόσον μέγας, σπουδαῖος.—**ἀτύφως**, μετριοφρόνως
(ἄνευ ὑπερηφανίας).—**συγγίγνομαι τινι**, συναναστροφόμεαι με τινα.—**χει-
ροῦμαι** (ἀομαι), κάμνω ὑποχείριον, καταθέλω.

Β' ΓΡΑΜ. **Συνεσκῆνωσε** (ἀόρ. τοῦ συζητῶ) **ἀγνώσι** (δοτ. πλ.), διέμεινε
ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ (συγκατόκησε) μετ' ἀγνώστων.—**οὕτως ἐθελε** (ἀόρ.), τόσον
κατέλθελε.—**συνουσία**, § 4.—**ὥστε ὑπερησθῆναι** (ἀορφ. παθ. ἀορ. τοῦ ὑπερῆδο-
μαι) **τοὺς ξένους**, ὥστε νὰ εὐχαριστηθῶσιν ὑπερβολικῶς οἱ ξένοι.—τῇ **συντυχίᾳ**, §
5.—**ἐμνήσθη**, παθ. ἀόρ. τοῦ μιμηήσχομαι.—**ἄγε** (προστ. τοῦ ἄγω, ἀποβάσα ἐπίρ-
ρημα) **ἐπίδειξον** (προστ. ἀορ. τοῦ ἐπιδεικνύω), ἔλα ἐμπρός, δεῖξον.—**ἤγησαι**
(προστ. μ. ἀορ.), ὀδήγησον.—**σύστησον**, προστ. ἀορ. α' τοῦ συνίστημι.—**μειδιάσας**
(μτχ. ἀορ.), ἀφ' οὗ ἐχαμογέλασε.—**ἐξεπλάγησαν** (παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐκπλήττομαι),
ἔμειναν ἐκπλητοί.—**οἱ** (σύνδ. αἰτ.) **ἠγγόησαν** (ἀόρ. τοῦ ἄγνοῶ), διότι δὲν ἐγνώ-
ρισαν.—**ἐχοντες**, μετ. ἐναντ., § 49, δ'.—**συγγενομένου** (μτχ. μ. ἀορ. β'), διότι
συναναστροφή, § 49, β'.—**χειροῦσθαι**, νὰ κάμνη ὑποχειρίους, νὰ καταθέλλῃ.—
τοὺς συνόντας (μτχ. τοῦ σύνεμι), τοὺς ὄντας μετ' αὐτοῦ, τοὺς συνοικοῦντας.

Γ' ΠΡΑΓΜ. **Πλάτων**, ἰδ. διήγ. 7.—**Ὀλυμπία**, ἰδ. διήγ. 5.—**Ἀκαδη-
μεια**, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις, πλησίον Κολωνοῦ (1100 μέτρα μακρὰν τῆς σημε-
ρινῆς ἁγίας Τριάδος). Ἐν τούτῳ ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί δὲν ἀνεγνωρίσθη ὁ Πλάτων ὑπὸ τῶν συζητῶν του, καίτοι
εἶπεν αὐτοῖς τὸ ὄνομά του; Πότε οἱ ξένοι ἔμαθον ὅτι ἦτο ὁ φιλόσοφος Πλάτων;

9. Αἰνείου εὐδέβεια.

Α' ΛΕΞ. **Αἰρῶ** (έω), κυριεύω.—**ἠτῶμαι** (ἀομαι), νικῶμαι.—**οἰκτίρω**,
λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι.—**τύχη**, (ἢ κακὴ τύχη), δυστυχία, συμφορά.—**ἀπο-
θήρω**, φέρω μακρὰν, παραλαμβάνω.—**αἶρομαι τι**, σηκώνω καὶ θέτω τι ἐπὶ
τῶν ὄμων μου.—**ὑπερορῶ** (ἄω) **τινός**, παραβλέπω, καταφρονῶ τι.—**ἠδομαι**,
εὐχαριστοῦμαι.—**δυναμῶ** (έω), ἐπιτρέπω.—**ἀνατίθεμαί τι τοῖς ὄμοις**,
θέτω τι ἐπὶ τῶν ὄμων μου, φορτώνομαι.—**ὑπερεκπλήδουμαι**, ὑπερβολικῶς
ἐκπλήσσομαι, θαυμάζω.—**αἰδοῦμαι** (έομαι), σέβομαι.

Β' ΓΡΑΜ. "**Ὅτε εἶλον** (ἀόρ. β' τοῦ αἰρῶ), ὅτε ἐκυριεύσαν—**οἰκτίραντες** (μτχ.
ἀορ. τοῦ οἰκτίρω), ἐπειδὴ εὐσπλαγχνίσθησαν.—**τῶν ἠττημένων** (μτχ. παθ. προκ.),
τῶν νενικημένων (τῶν νικηθέντων)—**πάνυ ἑλληνικῶς**, κατὰ τρόπον πολὺ ἑλλη-

νικόν (ἀρμόζοντα εἰς Ἑλλήνας, δηλ. πεπολιτισμένους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς βαρβάρους).—*ἐκήρυξαν*, ἀόρ. α' τοῦ κηρύττω.—*ἀποφέρειν* (ἀποφ. ἐν.), νά λάβῃ καὶ φέρῃ μακρὴν τῆς Ἰλίου).—*ἀράμενον* (μτχ. μ. ἀορ. α' τοῦ αἰρομαι), ἀφ' οὗ σηκώση καὶ θέσῃ ἐπὶ τῶν ὄμων του.—*τῶν οἰκείων* (ἐνν. κτημάτων ἢ πραγμάτων), ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ του πραγμάτων.—*τοὺς πατρώους θεούς*, τὰ ἀγάλματα τῶν προγονικῶν (προστατῶν) θεῶν.—*ὑπεριδῶν* (μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὑπεροῶ) *τῶν ἄλλων* (ἐνν. κτημάτων ἢ πραγμάτων), παραβλέψας, καταφρονήσας τὰ ἄλλα πράγματα.—*ἡσθέντες* (μτχ. παθ. ἀορ. τοῦ ἡδομαι), § 49 β'—*ἐπὶ τῇ εὐσεβείᾳ*, διὰ τὴν εὐσεβείαν.—*πάνυ σφόδρα* (ἐπίρ.) *γεγρακῶτα* (μτχ. παροζ. τοῦ γηράσκω), ὁ ὅποιος (εἶχε πάρα πολὺ γηράσει) ἦτο παρὰ πολὺ γέρον.—*ἀναθέμενος* (μ. ἀορ. β' τοῦ ἀνατίθειμαι) *τοῖς ὄμοις*, θέσας ἐπὶ τῶν ὄμων, φορτωθεῖς.—*ὑπερεκπλαγέντες* (μτχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ὑπερεκπλαῖσσομαι), § 49, β'.—*τοὺς αἰδουμένους* (μτχ. ἐν.), ἐκείνους οἱ ὅποιοι σέβονται.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ἡ Ἰλιος ἦτο πρωτεύουσα τῆς Τροίας, χώρας τῆς Μ. Ἀσίας.—Ὁ Αἰνεῖας ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης καὶ στρατηγὸς τῶν Τρώων.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἐπὶ τινὶ πράξει τοῦ Αἰνεῖου ὑπερεξεπλάγησαν οἱ Ἕλληνες; Πῶς ἀντήμειψαν τοῦτον; Τίνα εἰθεόρει οὗτος ὡς τὰ μεγαλύτερα καὶ καλύτερα ἀγαθὰ;—Γνωμικόν. Θεὸν τε τίμα καὶ γονέας.

10. Τὸ θεῖον εὐεργετεῖ τοὺς ἀγαθοὺς.

Α' ΛΕΞ. Ἦραξ πυρός, πύρινος ῥαξ (λάβρα).—*ἀποχωρῶ* (έω), ἀπομακρύνομαι.—*ἐγκαταλαμβάνομαι*, καταλαμβάνομαι, ἐν τινὶ τόπῳ, ἀποκλείομαι ἐντός τινος.—*εὐμενῶς ἔχω τινί*, διάκειμαι εὐμενῶς πρὸς τινά, ἀγαπῶ τινά.—*καλοῦμαι* (έομαι), ὀνομάζομαι.—*χῶρος*, τόπος.—*ποιεῖμαι ἀποχώροντι* = ἀποχωρῶ.

Β' ΠΡΑΜ. Ἐρρηγή (ἀόρ. παθ. μὲ ἐνεργ. σημ.), ἔρρευσε.—*καὶ δῆ*, καὶ μάλιστα.—*τῶν οἰκουμένων*, τῶν ἐκεῖ ὑπαρχουσῶν.—*πρὸς φυγήν*, ἵνα φύγῃσι.—*ὄρων* (μτχ. αἰτ.), ἐπειδὴ ἔβλεπεν.—*πρესβύτερον ὄντα καὶ οὐ δυνάμενον*, ἀλλ' *ἐγκαταλαμβανόμενον* (μτχ. κατηγορ. § 47, α'), ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ ὄρων, ὅτι ἦτο γέρον καὶ (ὅτι δὲν ἠδύνατο, ἀλλ' (ὅτι) καταλαμβάνετο (ἐπροφθάνετο) ὑπὸ τῆς λάβας.—*ἀράμενος* (μτχ. μ. ἀορ. α' τοῦ αἰρομαι), ἀφ' οὗ ἐσήκωσε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὄμων του.—*φορτίου προσγενομένου* (μτχ. μ. ἀορ. β'), ἐπειδὴ προσετέθη φορτίον.—*ἐγκατελήφθη* (παθ. ἀορ.), κατελήφθη (ἐπροφθάσθη) ὑπὸ τῆς λάβας.—*ὄθεν δῆ*, ἐκ τούτου πρὸ πάντων.—*ἄξιόν ἐστι θεωρῆσαι*, εἶναι ἄξιον νά παρατηρήσῃ τις.—*γάρ*, δηλαδῆ.—*ἀφ' ὧν*, ἀπὸ τῶν ὀποῖου.—*κέκληται* (παροζ. τοῦ καλοῦμαι, ἔχων σημ. ἐνεστ.), ὀνομάζεται.—*οἱ ποιησάμενοι* (μτχ. μ. ἀορ.) *ταχεῖαν τὴν ἀποχώροντι* = οἱ ταχέως ἀποχωρήσαντες.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Σικελία, νῆσος μεγάλη ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ ἀπέναντι τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἰταλίας.—*Αἴτην*, ὄρος ἡφαιστειον ἐν Σικελίᾳ.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί ἐγκατελήφθη ὑπὸ τοῦ τυρίνου ῥύακος (λάβας) ὁ νεανίας ; Πόθεν καταφαίνεται ὅτι τὸ θεῖον ἔσωσε τούτον ἐκ τοῦ προφανοῦς κινδύνου ; Γνωμικόν. Νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

11. Ἀλέξανδρος.

α'

Α' ΛΕΞ. Ξενίζω, φιλοξενῶ.--ἀποδημῶ (έω), εἶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, ἀπουσιάζω.--ὀμιλῶ (έω) τινί, συναναστρέφομαι, συνδιαλέγομαι μέ τινα.--ἀνακτῶμαί τινα, προσελκύνω τὴν ἐκτίμησίν τινος.--θουλοῦμαι (έομαι), φημιζομαι.--δεινότης, ἰκανότης.--ἠγοῦμαι (έομαι), νομίζω.--ἀγχίνοια, δξύτης νοῦ, εὐφροσύνη.

Β' ΓΡΑΜ. Ὁ Φιλίππου, ἔνν. υἱός.--παῖς ἔτι ὢν (μτχ. τοῦ εἰμί), ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη παῖς.--τοῦ πατρὸς ἀποδημοῦντος (μτχ. πρτ), ἐπειδὴ ὁ πατήρ του ἀπουσιάζε.--ὀμιλῶν (μτχ. πρτ.) αὐτοῖς, ὅτε συνδιελέγετο μέ αὐτούς.--ἄνω, εἰς τὰ ἄνω (εἰς τὴν Περσίαν).--τούτοις τοῖς ἐρωτήμασι (§ 4), διὰ τῶν ἐρωτημάτων τούτων--οὕτως ἀνεκτήσατο (μ. ἀορ. α'), τόσον προσεῖλκυσε τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν.--οὐδὲν ἠγοῦντο (πρτ), οὐδὲν ἐνόμιζον.--θρυλουμένην, φημιζομένην.--πρὸς τὴν ἀγχίνοιαν, συγκρινομένην (ἐν συγκρίσει) πρὸς τὴν εὐφροσύνην.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Φιλίππου, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντου τοῦ Β', ἐβασίλευσε τῶν Μακεδόνων ἀπὸ τοῦ 359-336 π. Χρ.--Ἡ ἡέλλα ἦτο πρωτεύουσα τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους, κειμένη πλησίον τῶν σημερινῶν Γιαννιτσῶν.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἀπὸ τίνος ἡλικίας παρέσχεν ὁ Ἀλέξανδρος δείγματα τῆς μεγαλοπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀγχινοίας αὐτοῦ ; Πῶς ἐξέπληξε τοὺς πρόςβεις τῶν Περσῶν ; Καρομμία. Ἡ ἡμέρα ἢ καλὴ φαίνεται ἀπὸ τὸ προῦ.

β'

Α' ΛΕΞ. Ἐκπολιορκῶ (έω), διὰ πολιορκίας κυριεύω.--ἡλικιώτης, συνομηλικός, ὁ ἔχων τὴν ἴδιαν ἡλικίαν.--διαπραξέομαι, φέρω εἰς πέρας, πράττω, κληροθῶνω.--λείπομαι, ὑπολείπομαι, ἀπομένω.--ἐργάζομαι, πράττω.--τὸ ἀγαθόν, ἡ ὠφέλεια.

Β' ΓΡΑΜ. Ὅποτε ἐκπολιορκήσεις (εὐκτ. ἀορ.), ὁσάκις (διὰ πολιορκίας) ἐκυρίευσεν--νικήσεις (εὐκτ. ἀορ.), (ὁσάκις) ἐνίκησεν.--εἰ διαπραξέται, ἐὰν φέρῃ εἰς πέρας, πράξῃ--οὐδὲν ἐμοὶ λειπθήσεται (παθ. μέλ.), οὐδὲν θὰ ὑπολειφθῇ (θὰ ἀπομείνῃ) εἰς ἐμέ.--ἐργάσασθαι (ἀπρφ. μ. ἀορ.), νὰ πράξω.--ἐκείνων λεγόντων (μτχ. πρτ.), ἐν ᾧ ἐκεῖνοι ἔλεγον.--δοῖ (δοτ. τῆς ἀντ. σύ), διὰ σέ, πρὸς χάριν σου, § 10.--τὶ ἀγαθὸν ἔσται μοι τοῦτο, ποία ὠφέλεια θὰ εἶναι εἰς ἐμέ τοῦτο· τί θὰ με ὠφελήσῃ τοῦτο.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Ἀλέξανδρος, φιλόδοξος ὢν, ἀπέβη ὁ μέγιστος τῶν στρατηγῶν καὶ κατακτητῶν τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου κόσμου.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί δὲν ἔχαιρεν ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ πατρὸς του ; Θὰ ἐδοξάζετο ὁ Ἀλέξανδρος, ἂν δὲν εἶχεν ὁ ἴδιος νὰ κατορθώσῃ τι ; Γνωμικόν. Ἡ φιλοδοξία πολλάκις ἐστὶν αἰτία ἀνδραγαθίας.

2. Φοκίων.

α'.

Α' ΛΕΞ. Καταγιγνώσκωμαι θανάτω, καταδικάζομαι εις θάνατον.—κώ-
νειον, δηλητήριο.—**ὀρέγω**, ἐκτείνω τὰς χεῖρας, προσφέρω.—**κίλιξ** (ἦ), πο-
τήριο.—**δήμιος**, ὁ ἐκτελὼν τὰς ποινὰς δημοσίου υπάλληλος.—**οἱ προδύ-
κοντες**, οἱ συγγενεῖς.—**ἐπιδικήπτω**, παραγγέλλω.—**μνηδικακῶ** (έω), ἐνθυ-
μοῦμαι τὸ κακὸν (τὸ ὅποιον ἔπαθον), φυλάττω πάθος.—**φιλοπόσιος**, φιλικός.

Β' ΓΡΑΜ. Ὁ Φοκίων, ἐνν. υἱός.—**κατεγνώσθη** (παθ. ἄορ.) θανάτω, κατε-
δικάσθη εις θάνατον.—**στρατηγήσας** (μτζ. ἄορ.), στρατηγὸς γενόμετος, § 49,
δ'—**πίεσθαι** (ἀπρφ. μ. μέλ. τοῦ πίνω), νὰ πῖνῃ.—**ἐπει** (σύνδ. χρόν.) ὥρεξε (ἄορ.
τοῦ ὀρέγω), ὅτε προσέφερε.—**ἤροντο** (μ. ἄορ. β' τοῦ ἐρωτῶ), ἠρώτησαν.—**εἰ
λέγοι**, ἂν παραγγέλλει τι (ἂν ἔχει νὰ παραγγεῖλι τι).—**μηδὲν μνησικακεῖν τοῖς
Ἄθ.**, νὰ μὴ μνησικακῇ κατὰ τῶν Ἄθ.—**ὕπερ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας**, ἐνν.
πόσεως, διὰ τὴν ἐκ μέρους αὐτῶν προσφερομένην μοι φιλικὴν πόσιν (διότι πῖνω
εις ὑγίαν τον). Ταῦτα λέγει εἰρωνικῶς.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Φοκίων ἦτο περιφημὸς πολιτικὸς, ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς
τῶν Ἀθηναίων. Εἶχεν ἐκλεχθῆ 45 ἅκις στρατηγός. Ἐνεκα τῆς τιμιότητος καὶ ἰα-
νότητός του ἐπωνομάζετο **χηριστός**. Κατηγορηθεὶς δὲ ὡς μακεδονίζων κατεδικά-
σθη ἀδίως εις θάνατον.—Τὸ **κόνειον** ἦτο δηλητήριο παρασκευαζόμενον ἐκ
τοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ **κωνείου**. Διὰ τοῦτου ἐξετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς θα-
νατικὰς ποινὰς.

Δ' ΕΡΩΤ. Πρὸς τίνα δόναται τις νὰ συγκρίνη πῶς τον Φοκίωνα κατὰ τὴν
ἀμνησικακίαν; Γνωμικά. Οὐτε ἀνταδιζειν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα. Συγ-
γνώμη τιμωρίας ἀμείνων.

β'.

Α' ΛΕΞ. **Πέμπω**, στέλλω.—**κομίζω**, φέρω.—**καλῶς κάγαθός**, ὁ ὄραιος
κατὰ τὸ σῶμα καὶ καλὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ λαμπρὸς κατὰ
τοὺς τρόπους καὶ τὴν ψυχὴν.—**αὔθις**, πάλιν.—**ἠγοῦμαι**, (έομαι), νομίζω.—**εἶ
(εἶω)**, ἀφήγω.

Β' ΓΡΑΜ. **Δωρεάν**, ὡς δῶρον.—**οὐκ ἀπεδέξατο** (μ. ἄορ. α'), δὲν ἐδέχθη.—
τοὺς κομίσαντας (μτζ. ἄορ.), ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκόμισαν, τοὺς ζκομιστάς, § 46.
—**πολλῶν ὄντων** (μτζ. τοῦ εἶμι) Ἀθην., ἐν ᾧ ὑπῆρχον πολλοὶ Ἀθηναῖοι.—**πέμ-
ποι** (εὐκτ. παρτ.), ἔστειλε.—**εἰπόντων** (μτζ. ἄορ. β' τοῦ λέγω) ἐκείνων, § 49, α'.
—**λαβεῖν** (ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ λαμβάνω), νὰ λάβῃ.—**εἰσάτω** (προστ. ἄορ. τοῦ εἶω),
ἄς με ἀφήσῃ.—**εἶναι** (ἀπρφ. τοῦ εἶμι), νὰ εἶμαι.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Τὸ **τάλαντον** δὲν ἦτο νόμισμα. ἀλλ' ὄνομασία χρηματιζοῦ πο-
σοῦ 6000 δραχμῶν. Κατ' ἀκολουθίαν 100 τάλαντα=600000 δραχμαί.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί δὲν ἐδέχθη ὁ Φοκίων τὴν μεγάλην ταύτην προσφοράν;
Δὲν θὰ ἦτο καλῶς κάγαθός, ἂν ἐδέχετο ταύτην; Γνωμικόν. Ἐκ δῶρον πολλὰ
κακὰ τοῖς ἀνθρώποις γίνεται.

13. Σόλων.

Α' ΛΕΞ. Ἦτ-ῶμαι (ἴομαι), νικῶμαι.—**ψηφίζομαι**, ψηφίζω, ἀποφασίζω

—**ἀγορεύω**, ὁμιλῶ, προτείνω (ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ λαοῦ).—**δύω νόμον**, καταργῶ νόμον.—**ᾧδε**, ὡς ἐξῆς.—**μανία**, παραφροσύνη, τρέλλα.—**ὑποκρίνομαι**, προσποιούμαι.—**ἐλεγείον**, ποίημα, ᾠσμα.—**ᾄδω**, ψάλλω, τραγουδῶ.—**Ἄρειος**, πολεμικός.—**ἐγείρω**, ἐξεγείρω, παρορμῶ.—**κάτοχος**, ὁ κατεχόμενος, ἐνθουσιασμένος.—**αὐτίκα**, εὐθύς, ἀμέσως.—**ἀνάγομαι**, πλέω.—**ἀλαλάζω**, φωνάζω ἀλαλά.—**κατὰ κράτος**, διὰ τῆς βίας, ἐξ ἐφόδου.—**τὰ μάλα**, παρὰ πολύ.

Β' ΓΡΑΜ. Ὑπὲρ—περὶ.—**ἠττώμενοι**, μτχ. αἰτ. § 49, β'.—**θάνατος ἔστω** (πρστ. ἐν. τοῦ εἰμί) **τῷ ἀγορεύσαντι** (μτχ. ἀορ.), ὡς εἶναι θάνατος κατ' ἐξείνου, ὅστις ἤθελε προτείνει (ὡς θανατόνηται ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε προτείνει).—**πλεῖν** (ἀποφ. ἐν.), γὰ πλέωσι.—**ἐπὶ Σαλαμίνα**, κατὰ τῆς Σ.—**πρὸς μάχην**, ἵνα πολεμήσωσι.—**ἦδε**, πρτ. τοῦ ᾄδω.—**ἦν** (πρτ. τοῦ εἰμί), ἦσαν.—**τούτοις**, δηλ. τοῖς ᾠσμασι. δοτ. ὄργ., § 4.—**κάτοχος** ἐν Μουσῶν καὶ Ἄρειος κατεχόμενος ἐκ τῶν Μ. καὶ Ἀ. (= ἁρείας μουσῆς) ἐνθουσιασθέντες ἐκ τοῦ πολεμικοῦ ᾠσματος.—**ἀνήγοντο** (πρτ. τοῦ ἀνάγομαι), ἔπλεον.—**ἄδοντες καὶ ἀλαλάζοντες**, τροπ.μτχ. § 49, ζ'.

Γ' ΠΡΑΓΜ. **Σόλων**, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐξηγεστίδου, ὁ μέγας νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν.—**Μεγαρεῖς**, οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων, πρωτεύουσος τῆς Μεγαρίδος.—**Σαλαμίς**, μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικὴν ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ.—**Αἱ Μοῦσαι** ἦσαν ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, θεαὶ τῶν ἐπιστημῶν, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως.—**Ἄρης**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ θεὸς τοῦ πολέμου.

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς κατήργησεν ὁ Σόλων τὸν νόμον; Πῶς ἐνεθουσίασε τοὺς Ἀθηναίους; Τί καλὸν προήλθεν ἐκ τούτων εἰς τὸν Σόλωνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους;

14. Κόδορος.

Α' ΛΕΞ. **βουλεύομαι**, σκέπτομαι, ἀποφασίζω.—**ἐστρατεύομαι**, ἐξστρατεύω.—**ἐκβάλλω**, ἐκδιώκω.—**κατανέμω**, διανέμω, μοιράζω.—**λαμβάνω**, κυριεύω.—**χρῶ** (χρήω), δίδω χρησμόν.—**αἰρῶ** (έω), κυριεύω.—**ἀποκτείνω**, φονεύω.—**ἐμβάλλω**, εἰσβάλλω.—**ὀρύγανα**, ξηρὰ καὶ λεπτὰ ξύλα.—**παροξύνομαι**, ἐρσθίζομαι, παροργίζομαι.—**ἀξιῶ** (όω), ἀπαιτῶ.—**καταστροφόμεναι**, ὑποτάσσομαι.

Β'. ΓΡΑΜ. **Κόδορον βασιλεύοντος** (μτχ. πρτ.), ὅτε ὁ Κόδορος ἦτο βασιλεύς.—**ἐβουλεύσαντο** (μ. ἀορ.), ἀπεφάσισαν.—**εστρατεύσασθαι** (ἀποφ. μ. ἀορ.) **ἐπὶ τὴν πόλιν**, γὰ ἐξστρατεύσασσι κατὰ τῆς πόλεως (Ἀθηνῶν).—**κατανεμίσασθαι** (ἀποφ. μ. ἀορ. τοῦ κατανέμομαι), γὰ διανεμίωσι (μοιράσωσι) μεταξύ των.—**εὐλήγονται** (μέλ. τοῦ λαμβάνω), ἂν θὰ κυριεύωσι (μοιράσωσι) μεταξύ των.—**εὐχρῶ** τοῦ θεοῦ, ἀρ' οὐ ὁ θεὸς (ὁ Ἀπόλλων) ἔδωκε χρησμόν, εἶπε.—**αἰρήσουσι** (μέλ. τοῦ αἰρῶ), θὰ κυριεύσωσι.—**ἐὰν μὴ ἀποκτείνωσι** (ὑποτ. ἀορ.), ἂν δὲν φονεύσωσι.—**ἐξήγγειλε** (ἀορ. τοῦ ἐξαγγέλλω), ἀνήγγειλεν, ἔκτισε γνωστόν.—**ἐμβολόντων** (μτχ. ἀορ. β') **τῶν Π.** § 49, α'.—**λαβῶν** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ λαμβάνω) **στολήν**, ἐνδυθεῖς.—**προσελθόντων** (μτχ. ἀορ. β' τοῦ προσέρχομαι) **δύο ἀνδρῶν** §

49. α'. — τῷ δρεπάνῳ § 4. — παροξυνθεῖς (μτχ. παθ. ἄορ.) τῷ Κόδρῳ, ἐρεθισθεῖς, παροργισθεῖς κατὰ τοῦ Κόδρου, § 49, β'. — τούτων γενομένων (μτχ. μ. ἄορ. β'), § 49, α'. — ἤξιον (παρτ.), ἀπῆλθον (οἱ Αθ.). — δοῦναι (ἄορ. β' τοῦ δίδωμι), νά δώσωσιν (οἱ Πελοπ.). — θάψαι (ἄορ. ἄορ.), ἵνα θάψωσι. — ἀπέδοσαν (ἄορ. β' τοῦ ἀποδίδωμι), παρέδωκαν. — γιγνώσκοντες (μτχ. παρτ.), ἐπειδή ἐγνώριζον (ἐκ τοῦ χρησιμοῦ). — ὅτι οὐδέτι δυνατόν αὐτοῖς, ἔνν. ἦν ἢ εἶη, ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατόν εἰς αὐτούς. — καταστρέφασθαι (ἄορ. μ. ἄορ.), νά ὑποτάξωσι.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Κόδρος ἦτο ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου (1050 π. Χ.) ἡ βασιλεία ἀντικατεστάθη ὑπὸ ἀρχοντείας. — Δελφοί, πόλις τῆς Φωκίδος καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ἐν Δελφοῖς ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ναὸς καὶ τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Τοὺς χρησμούς ἐδίδεν Ἴερεῖα, ὀνομαζομένη Πυθία.

Δ' ΕΡΩΤ. Τί παρεκίνησε τὸν Κόδρον νά ἀποφασίσῃ νά ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος; Τί ἐπράξε μάλιστα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του; Τί ἐπηρεολούθησε τὸν θάνατον αὐτοῦ; — Γνωμικόν. Θνήσκε ὑπὲρ πατρίδος.

15, Σπερθίας καὶ Βούλις.

1.

Α' ΛΕΞ. Πέμπω, στέλλω. — αἰτῶ (έω), ζητῶ. — εἰδβάλλω, ῥίπτω. — ὄρεο, πηγάδι. — κελεύω, διατάσσω. — θύομαι, θυσιάζω. — ἀνόσιος, ἀσεβής. — ποιῶ (έω), πράττω. — τὰ νόμιμα, αἱ συνήθειαι, τὰ ἔθιμα, τὸ καθιερωμένον δίκαιον. — παρανομῶ (έω), πράττω παρὰ τοὺς νόμους.

Β' ΓΡΑΜ. Ἐπεμψε (ἄορ.), ἔστειλε. — αἰτήσοντας (μτχ. μέλ.), ἵνα ζητήσωσι. — εἰσβαλόντες (μτχ. ἄορ. β'), ἄφ' οὗ ἔσχιψαν. — λαβόντας (μτχ. ἄορ. β'), ἄφ' οὗ λάβωσι. — φέρειν, νά φέρωσι. — θυομένοις (μτχ. παρτ.), ὅτε (δόσις) ἐθυσιάζον. — οὐδέποτε ἐγένετο τὰ ἱερά, ποτὲ αἱ θυσίαι δὲν ἐδείκνυον καλὰ σημεῖα. — ὅτι (σύνδ. αἰτ.), διότι — ἐπειποιήμεσαν (ἄορ. τοῦ ποιῶ), εἶχον πράξει. — παρενομήμεσαν (ἄορ. τοῦ παρανομῶ), εἶχον παρανομήσει.

2.

Α' ΛΕΞ. Ἀχθομαι, λιποῦμαι, στενοχωροῦμαι. — συλλέγω, συναθροίζω. — συλλέγω ἐκκλησίαν, συγκαλῶ συνέλευσιν. — βούλομαι, θέλω. — ἀποδέχομαι, ἀναλαμβάνω. — τίνω, πληρώνω. — τίνω ποιήν, (πληρώνω ποιήν), δίδω ἱκανοποίησιν. — διαφθείρομαι, φρονεύομαι.

Β' ΓΡΑΜ. Ἀχθόμενοι (μτχ. πρτ.), ἐπειδή ἐστενοχωροῦντο. — τούτοις, διὰ ταῦτα, § 5. — συνέλεξαν ἐκκλησίαν, συνεκάλεσαν συνέλευσιν, συνήθροισαν τὸν λαόν. — τοῖσδε (οὐδ. τῆς δεικτ. ἀντ. τοιοσδε), τὸ ἐξῆς (περίπου). — βούλοιο (εὐκτ.), θέλει. — ἐθελονταί, ἐκουσίως, προθύμως. — ὑπεδέξαντο (μ. ἄορ. α'), ἀνέλαβον. — ποιήν τείσειν (ἄορ. μέλ.) τοῖς Π. — νά δώσωσιν ἱκανοποίησιν εἰς τοὺς Π. (ὁ μέλ. τείσω καὶ ὁ ἄορ. ἔτεισα σχηματίζονται ἐκ θέμ. τει). — τῶν κηρύκων διαφθαρέτων (μτχ. παθ. ἄορ.), διότι οἱ κήρυκες ἐφρονεύθησαν, διὰ τὸν θά-

νατον τῶν κηρύκων.—ὡς ἀποθανομένους (μτχ. μέλ.), ἵνα ἀποθάνωσι, φονευθῶσι, § 49, ε'.—*Δαρεῖον ἀποθανόντος* (μτχ. ἄορ. β'), ἀφ' οὗ ὁ Δ. εἶχεν ἀποθάνει.

3.

Α' ΛΕΞ. Ἐλθίκοῦμαι, (έομαι), ἔρχομαι.—ξενίζω, φιλοξενῶ.—θεύγω, ἀποφεύγω.—ὄρω (άω), βλέπω.—ἐπίσταμαι, ἤξεύρω.—ἐπιτρέπω ἑαυτόν τινι, παραδίδομαι, ἀφοσιῶμαι εἰς τινα.—ἐκάτερος, καθείς ἐκ τῶν δύο.—ἄρχω τινός, εἶμαι ἄρχων τινός.—πειρῶμαι (άομαι), δοκιμάζω.

Β' ΓΡΑΜ. Ἀφικνοῦνται (=ἀφίκοντο), ἦλθον.—τὸ γένος, κατὰ τὸ γένος, κατὰ τὴν καταγωγὴν, § 18.—ἤρετο (μ. ἄορ. β' τοῦ ἔρωτῶ, ἐκ θεμ. ἔρ-), ἠρώτησε.—γενέσθαι (ἀπρρ. μ. ἄορ. β'), νά γίνητε.—ὡς ἐπίσταται τιμᾶν, ὅτι ἤξεύρει (πῶς) νά τιμᾶ.—ἐὰν ἐπιτρέψητε ὑμᾶς αὐτούς, ἐὰν ἀφοσιωθῆτε.—τιμηθήσεσθε (παθ. μέλ.), θά τιμηθῆτε.—ἐκάτερος ὑμῶν, καθείς ἐξ ὑμῶν τῶν δύο.—ἄρξει (μέλ.), θά γίνη ἄρχων.—δωρησάμενον (μτχ. μ. ἄορ. α') βασιλέως, ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς δωρήσῃ.—ἀπεκρίναντο (μ. ἄορ. α' τοῦ ἀποκρίνομαι), ἀπεκρίθησαν.—τάδε (ἀντ. δεικτ.), τὰ ἐξῆς.—ἐπίστασαι εἶναι, ἤξεύρεις νά εἶσαι (ἔχεις δοκιμάσει τὴν δουλείαν).—οὕτω ἐπειράθης, δὲν ἐδοκίμασας ἀκόμη (τὴν ἐλευθερίαν).—εἰ γὰρ ἐπειράθης, διότι ἂν ἤθελες δοκιμάσει.—συνεβούλευες ἂν ἡμῖν, θά συνεβούλευες ἡμῶς.—μάχεσθαι, νά πολεμῶμεν.—δόρασι—πελέκεσι, μὲ δόρατά—μὲ πελέκεις, § 4.

4.

Α' ΛΕΞ. Ἐρχομαι εἰς ὄψιν τινί, ἔρχομαι ἐνόπιόν τινος, παρουσιάζομαι εἰς τινα.—δυγγέω, ταράττω, παραβιάζω.—ἐπιπλήττω τινί, κατακρίνω τινά.—ἀνταποκτείνω, φονεύω πρὸς ἐκδίκησιν.—ἀπολύω, ἀπαλλάσσω.—αἰτία, κατηγορία.

Β' ΓΡΑΜ. Ὡς ἀνέβησαν (ἄορ. β' τοῦ ἀναβαίνω) καὶ ἦλθον (ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι) εἰς ὄψιν, εὐθὺς ὡς ἀνέβησαν. καὶ παρουσιάσθησαν.—ἀντὶ τῶν διεφθαρμένων (μτχ. παθ. πρζ.) κηρύκων, διὰ τοὺς κήρυκας, οἱ ὅποιοι ἔχουσι φονευθῆ, διὰ τὸν φόνον τῶν κηρύκων.—ποιήν ἐκείνων τεύοντες, ἵνα δόσωμεν ἱκανοποιήσιν δι' ἐκείνους (διὰ τὸν θάνατον ἐκείνων).—συνέχεαν (ἄορ. α' τοῦ συγγέω, ἄνευ σ), παρεβίασαν.—ἀποκτείναντες (μτχ. ἄορ.), διότι ἐφόνευσαν.—ἃ ἐκείνοις ἐπιπλήττω, διὰ τὰ ὅποια κατακρίνω ἐκείνους.—ἀνταποκτείνας, φονεύσας πρὸς ἐκδίκησιν (διὰ τὸν τελεσθέντα φόνον τῶν κηρύκων).—ἀπολύσω τῆς αἰτίας, θά ἀπαλλάξω τῆς (ἐπὶ ἀδίκῳ φόνῳ) κατηγορίας.—τούτων γενομένων (μτχ. μ. ἄορ. β'), ἀφ' οὗ ἔγιναν ταῦτα.—καίπερ ἐπανέλθοντων (μτχ. ἄορ. β'), ἂν καὶ ἐπανήλθον (δὲν ἐφονεύθησαν), § 49, δ'.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Ὁ Δαρεῖος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 521 μέχρι τοῦ 486, ἀπέστειλε κήρυκας εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 490 π. Χρ. Οἱ κήρυκες ἦσαν πρόσωπα ἱερά καὶ ἀκαταβίαστα, ὡς διατελοῦντα ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τῶν θεῶν.—Τὸ νά διδῆ τις ἕδωρ καὶ γῆν ἦτο σημεῖον ὑποταγῆς.—Ὁ Ξέρξης ἐβασιλεύσεν ἀπὸ τοῦ 486 μέχρι τοῦ 465 π. Χρ.—Τὰ Σοῦδα ἦσαν ἡ χειμερινὴ κατοικία τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.

Δ' ΕΡΩΤ. Ἡ πράξις αὐτῆ τῶν Σπαρτιωτῶν ἦτο δυνατόν νά ἀρέσῃ εἰς τοὺς θεοὺς ; Διὰ τί ὀργίσθησαν οἱ θεοὶ καὶ πῶς ἐξεδήλωσαν τὴν ὀργὴν των ; Τί ἔπραξαν οἱ Σπαρτιῶται πρὸς ἐξιλῆσιν τῶν θεῶν ; Διὰ τί ἀπεφάσισαν ὁ Σπέρθιας καὶ ὁ Βούλις νά ἀποθάνωσι ; Τί προέτεινεν αὐτοῖς ὁ στρατηγὸς Ὑδάρνης ; Διὰ τί ἀπέρριψαν τὴν πρότασίν του ; Τί εἶπον οὗτοι πρὸς τὸν Ξέρξην καὶ τί οὐτως ἀπήντησεν :

16. Δάμων καὶ Φιντίας.

1.

Α' ΛΕΞ. Τυραννῶ (έω), εἶμαι τύραννος (βασίλευς).—τὰ βασιλεία, τὰ ἀνάκτορα.—ἐπιβουλεύω τιγί, σχεδιάζω κρυφίως κακὸν κατὰ τινος.—ἄγομαι, προσάγομαι, ὀδηγοῦμαι.—ἐξελέγχομαι, ἀποδεικνύομαι ἔνοχος.—κατακρίνομαι, καταδικάζομαι.—δοκεῖ μοι, μοὶ φαίνεται καλόν, ἀποφασίζω.—δυνωικίζω, ὑπανδρεύω.—μνηστήρ, ἀραβων(α)στικός.—δυντόμως, ἐντὸς ἀλίγου χρόνου.—παρέχομαι ἐγγυητὴν, παρουσιάζω ἐγγυητήν.

Β' ΓΡΑΜ. Διον. τυραννοῦντος (μτζ. ποτ.) Σ., ὅτε ὁ Δ. ἦτο τύραννος (βασίλευς) τῶν Σ.—ἐλθὼν (μτζ. ἄορ. β'), ἀφ' οὗ ἤλθε.—συνελήφθη, παθ. ἄορ. τοῦ συλλαμβάνομαι.—ὡς ἐπιβεβουλευκὸς (μτζ. ὑπερ.) τούτῳ, διότι εἶχε σχεδιάσει κρυφίως κακὸν κατὰ τούτου, διότι εἶχε σκοπὸν νά φονεύσῃ τοῦτον.—ἀχθεῖς (μτζ. π. ἄορ.) καὶ ἐξελεγχθεῖς (μτζ. π. ἄορ.), ἀφ' οὗ προσήχθη (πρὸς τὸν τύραννον) καὶ ἀπεδείχθη ἔνοχος.—κατεκρίθη (π. ἄορ.) ἀποθανεῖν, καταδικάσθη νά ἀποθάνῃ (εἰς θάνατον).—οὐδὲν ταραχθεῖς (μτζ. π. ἄορ.), χωρὶς νά ταραχθῆ (§ 49, 5) —τοῖς δεδογμένοις (μτζ. παθ. παρκ.), εἰς τὰ ἀποφασισθέντα, εἰς τὴν ἀπόφασιν.—συνοικίσαι (ἄρκφ. ἄορ.), νά ὑπανδρεύσω.—διαπλεύσας (μτζ. ἄορ.), ἀφ' οὗ διαπλεύσω.—ἐπανελθὼν (μτζ. ἄορ. β'), ἀφ' οὗ ἐπανέλθω.—ἀποθανοῦμαι (μ. μέλ. τοῦ ἀποθνήσκειν), θά ἀποθάνω.—τῶν δὲ παρόντων γελασάντων, ἐπειδὴ δὲ οἱ παρόντες ἐγέλασαν.—ἐπὶ τοῖς λόγοις, διὰ τοὺς λόγους.—τίς ἂν πίστις γένοιτο (εὐκτ. ἄορ. β'), ποία πίστις δύναται νά ὑπάρξῃ (εἰς ἐμέ) (§ 35), πῶς δύναμαι ἐγὼ νά πιστεύσω (εἰς τοὺς λόγους σου).¹ παρέξομαι (μ. μέλ.), θά παρουσιάσω.

2.

Α' ΛΕΞ. Μεταπέμπομαι, προσκυλῶ.—οἶν, λοιπόν.—ἀξιδ (ὄω), ἀπαιτῶ.—μάλα, πολὺ.—ἄδμενος, χαίρων, πρόθυμος.—ἐπινεύω, κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, παραδέχομαι.—ἠ ἐγγύην, ἠ ἐγγύησις.—ὑπερβολή, ὑπερβολικὸς βαθμὸς.—εὐνοία, ἀγάπη.—καταγελῶ (τινός), περιγελῶ (τινά).—μαινῶμαι, εἶμαι παράφρων (τρελλός).

Β' ΓΡΑΜ. Μεταπεμπόμενος (μετζ. μ. ἄορ. α'), ἀφ' οὗ προσεκέλευσε.—ἠξιώσε (ἄορ. α') ἐγγυήσασθαι (ἄρκφ. μ. ἄορ. α'), ἀπήτησε νά ἐγγυηθῆ.—οὐδὲν διστάσας (μτζ. ἄορ.), χωρὶς νά διστάσῃ.—ἐπένευσε (ἄορ.) τὴν ἐγγύην, παρεδέχθη τὴν ἐγγύησιν.—τῶν παρόντων (§ 12), ἐκ τῶν παρόντων.—τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας, τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην.—ὡς μαινομένου, διότι ἦτο δῆθεν παράφρων.—ἐφ' ὅτε ἐπανελθεῖν, ἐπὶ τῷ ὄρῳ, με τὴν συμφωνίαν νά ἐπανέλ-

θη.—*ἐν ἑξ μῆσι*, ἐντός ἑξ μηνῶν.—*αὐτόθι*, αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ (ἐν τοῖς ἀναστόροις).

3.

Α' ΛΕΞ. *Τάσσω*, ὀρίζω.—*ὄημος*, λαός.—*δυντρέχω*, τρέχω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.—*μετέωρος*, ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος.—*δρομαῖος*, τρέχων, τρεχάτος.—*ἀμφότεροι*, καὶ οἱ δύο.—*περιβάλλω*, ἐναγκαλιζομαι.

Β' ΓΡΑΜ. *Τῇ τεταγμένη* (μτχ. παθ. παρζ. τοῦ τάσσομαι) *ἡμέρα*, κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν.—*συνέδραμε* (ἀορ. β' τοῦ συνερέχω), ἔτρεξεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνηθροίσθη.—*μετέωρος ὢν* (μτχ. τοῦ εἰμί), ἐπειδὴ ἦτο ἀνήσυχος (νά ἴδῃ).—*εἰ φυλάξει* (μέλ.), ἂν θὰ φυλάξῃ.—*ὄντος ἤδη τοῦ ἡλίου*, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἦτο πλέον.—*ἀπαγομένον τοῦ Δ.*, ἐν ᾧ ὁ Δ. ἀπύγετο, ἐφέρετο.—*περιβαλῶν* (μτχ. ἀορ. β'), ἀφ' οὗ ἐνηγκαλίσθη.—*ἤξιωσε* (ἀορ.) *παραδέξασθαι* (ἀπρφ. μ. ἀορ. α'), ἀπῆτησε νὰ παραδεχθῶσι.

Γ' ΠΡΑΓΜ. *Τύραννος* κυρίως εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἄρχων, τοῦ ὁποίου ἡ ἔξουσία δὲν περιορίζεται ὑπὸ νόμων. Αἱ *Συράκουσαι* ἦσαν πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς νήσου Σικελίας, κειμένης πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος.—Ὁ *Φιντίας* καὶ ὁ *Δάμων* ἦσαν ὁπαδοὶ τῆς σχολῆς τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Πυθαγόρου (Πυθαγόρειοι), ἀπαθανατισθέντες διὰ τὴν φιλίαν τον.

Δ' ΕΡΩΤ. Πῶς πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐφέρετο ὁ Διονύσιος πρὸς τοὺς Συρακοσίους; Διὰ τί ὁ Φιντίας ἀπεφάσισε νὰ φονεῖσῃ αὐτόν; Τίνα χάριν ἐζήτησεν ὁ Φιντίας μετὰ τὴν καταδίκην του; Διὰ τί ὁ Δάμων δὲν ἐδίστασε νὰ γίνῃ ἐγγυητής; Ἐπανῆλθεν ὁ Φιντίας; Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θαυμαστῆς φιλίας τον; Παροιμίαι. Ὅπ' εἶρε φίλο ἀκριβὸ εἶρε μεγάλο θησαυρὸ.—Ὁ φίλος ὁ καλὸς ἔς τὴν ἀνάγκη φαίνεται.—Γνωμικόν. Θησαυρὸς μέγας ἐστὶν ἀγαθὸς φίλος.

17. Ἄριον.

1.

Α' ΛΕΞ. *Κιθαροφῶδς*, ὁ παίζων τὴν κιθάραν καὶ ἄδων.—*διατριβῶ*, διαμένω.—*ἀποδνηῶς* (έω), ἀναχωρῶ.—*εὐδοκιμῶ* (έω), ἔχω καλὴν φήμην, ἐκτιμῶμαι.—*ἐπείγεται*, σπεύδω (βιάζομαι).—*μισθοῦμαι* (όομαι), λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ.—*πιστεύω τινί*, ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινά.

Β' ΓΡΑΜ. *Διατρίβας* (μτχ. ἀορ.), ἀφ' οὗ διέμεινε.—*ἀπεδήμησε* (ἀορ.), ἀνεχώρησε.—*εὐδοκιμήσας* (μτχ. ἀορ.) καὶ *κησάμενος* (μτχ. μ. ἀορ. α'), ἐπειδὴ ἐξετιμήθη (ὡς κιθαροφῶδς) καὶ ἀπέκτησε.—*ἐπανελθεῖν* (ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐπανερχομαι), νὰ ἐπανελθῇ.—*ἄλλως τε καὶ Π. πείσαντος*, καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι ὁ Π. ἔπεισε (καὶ μάλιστα διότι ὁ Π. ἔπεισε).—*ἐπείγόμενος* (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ ἔσπευδε.—*ἐμισθώσατο* (μ. ἀορ. α') *ναῦν*, ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ (ἐναύλωσε) πλοῖον.

2.

Α' ΛΕΞ. *Βουλευόμαι*, σκέπτομαι.—*ἀποκτείνω*, φονεύω.—*αἰδοῦμαι*,

έννοῶ.—**Ζηταρῶ** (έω), παρακαλῶ.—**θείδομαι βίου**, λυποῦμαι τὴν ζωὴν, χαρίζω, σφίξω τὴν ζωὴν.—**ἀξιῶ** (ὄω), ἀπαιτῶ.

Β' ΓΡΑΜ. *Τῆς νεὸς οὐσης ἦδη*, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἦτο πλέον.—*ἐπιθυμοῦντες* (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ ἐπεθύμου.—*ἐσωλεύσαντο* (μ. ἀορ.), ἐσέφθησαν.—*ἀποκτεῖναι* (ἀπρφ. ἀορ.), νὰ φονεύωσι.—*αἰσθόμενος* (μτχ. μ. ἀορ. β'), ἐνοήσας.—*ἐλιπάρησε* (ἀορ.), παρεκάλεσε.—*δέξασθαι* (ἀπρφ. μ. ἀορ. α'), νὰ λάβωσι.—*φείσασθαι* (ἀπρφ. μ. ἀορ. α') τοῦ βίου, νὰ του χαρίσωσι τὴν ζωὴν.—*οὔτε σεβόμενοι*.. οὔτε φοβούμενοι (μτχ. πρτ.), ἐπειδὴ οὔτε ἐσέβοντο.. οὔτε ἐφοβοῦντο.—*ἠξίωσαν* (ἀορ.)—*ἢ αὐτὸν ἀποκτεῖναι* (ἀπρφ. ἀορ.) *ἑαυτὸν ἢ ἐκπηδῆσαι* (ἀπρφ. ἀορ.), ἀπῆρσαν ἢ αὐτὸς νὰ φονεύσῃ τὸν ἑαυτὸν του (νὰ φονευθῆ ἴσως) ἢ νὰ τηδῆσῃ (ἐκ τοῦ πλοίου).

3.

Α' ΛΕΞ. **Συγχορῶ** (έω), ἐπιτρέπω.—**ᾄδω**, ψάλλω.—**κοῦμῶ** (έω), στολίζω.—**ἀκροῶμαι** (ἀομαι), ἀκούω μετὰ προσοχῆς.—**προφρα**, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου.—**ὀκενί**, ἐνδυμασία.

Β' ΓΡΑΜ. *Ἐμπεπλεγμένος* (μτχ. παθ. ὑπερσ.), ἐπειδὴ εἶχε περιπλακῆ, περιπέσει.—*ἔλεξε* (ἀορ. α'), εἶπε.—*εἶναι*, ὅτι εἶναι.—*συγχορηθῆναι* (ἀπρφ. παθ. ἀορ.) *αὐτῷ ἄσαι* (ἀπρφ. ἀορ. τοῦ ᾄδω), νὰ ἐπιτραπῆ εἰς αὐτὸν νὰ ψάλλῃ.—*κοσμησάμενος* (μτχ. μ. ἀορ. α') *τὸ μὲν σῶμα καλοῖς ἱματίοις, τὴν δὲ κεφαλὴν στεφάνῳ*, ἀφ' οὗ ἐστόλισε τὸ μὲν σῶμα μὲ ὠραία ἐνδύματα, τὴν δὲ κεφαλὴν μὲ στέφανον (ἐνεδύθη ὠραία ἐνδύματα καὶ ἐφόρεσε στέφανον).—*ἐπεὶ ἐπαύσατο* (μ. ἀορ.) *ᾄδων*, ἀφ' οὗ ἔπαυσε νὰ ψάλλῃ (ἐτέλειωσε τὸ ᾄσμα).—*προσευξάμενος* (μτχ. μ. ἀορ.), ἀφ' οὗ προσηυχῆθη.

4.

Α' ΛΕΞ. **Νόζον**, ἡ ῥάχις.—**ἡ οὐμφορά**, τὸ σπυρίον.—**ἦκω**, ἔχω ἔλθει.—**μεταπέμπομαι**, προσκαλῶ.—**ψεύδομαι**, λέγω ψεύματα.—**ὄδς**, ὑγίης.—**θεῶμαι** (ἀομαι), παρατηρῶ.—**ὀϊόκομαι φόνου**, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ.—**ζημιούμαι** (ἀομαι), τιμωροῦμαι.

Β' ΓΡΑΜ. *Αὐτῷ*, χάριν αὐτοῦ, § 10.—*σωτήρας*, ὡς σωτήρας, ἵνα σώσωσιν αὐτόν.—*δεξάμενος* (μτχ. μ. ἀορ.), δεχθεὶς.—*ἐντεῦθεν*, ἐκ τοῦ Ταϊνάρου.—*ἐπειδὴ* (σύνδ. χρ.) *ἦκον*, ἀφ' οὗ ἦλθον.—*μεταπεμφάμενος* (μτχ. μ. ἀορ. α'), πρόσκαλέσας.—*εἰ δύναντο*, ἂν ἠδύναντο.—*ἐφρεύσαντο* (μ. ἀορ. α'), εἶπον ψεύματα.—*ὡς σῶς εἶη*, ὅτι ὑγίης ἦτο.—*θεασάμενοι* (μτχ. μ. ἀορ.), ἀφ' οὗ παρετήρησαν.—*κεκοσμημένον* (μτχ. ὑπερσ.), ἐνδεδυμένον.—*ἐξαργεῖσθαι* (ἀπρφ. ἐν.) νὰ ἀρνηθῶσι.—*διωχθέντες* (μτχ. παθ. ἀορ.), ἀφ' οὗ ζητηγορήθησαν ὡς φονεῖς (ἐπὶ φόνῳ).—*ἐζημιώθησαν θανάτῳ*, ἐτιμωρήθησαν μὲ θάνατον.

Γ' ΠΡΑΓΜ. **Μηθυναῖος**, ὁ γάτοικος τῆς Μηθύμνης, πόλεως τῆς νήσου Λέσβου.—**Ἰταλία**, χώρα τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, κειμένη πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος.—**Σικελία**, νῆσος μεγάλη ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ, κειμένη ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας.—**Ἐν ταῦταις ταῖς χώραις ὑπῆρχον τὸ πάσαις** πολλαὶ ἑλληνικαὶ πόλεις (ἀποικίαι Ἑλλήνων).—**Ὁ δελφίνς** (ζ. δελφίν) ζῆ εἰς

πάσας τὰς θαλάσσας. Φαίνεται ὡς ἰχθύς, ἀλλ' εἶναι ζῖον θηλαστικόν Ὁ θη-
λυς δηλ. δελφίς γεννᾷ ἕν καὶ ἐνίοτε δύο τέκνα, τὰ ὁποῖα θηλάζει ἐπὶ πολὺν χρό-
νον. Τὸ σῶμα τοῦ δελφίνου ἔχει μῆκος δύο μέτροι τριῶν μέτρων.—Οἱ δελφίνες
εἶναι ζῖα εὐθυμία, ἀγαπῶσι πολὺ τὰ παιγνίδια, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν μουσικήν.
Διὰ τοῦτο παρακολουθοῦσι τὰ πλοῖα καὶ μάλιστα, ὅταν ἀκούονται ἐξ αὐτῶν
ῥήματα ἢ ἁρμονικοὶ φθόγγοι μουσικῶν ὄργάνων.

Δ' ΕΡΩΤ. Διὰ τί οἱ ναῦται ἠνάγκασαν τὸν Ἀρίωνα νὰ πῆσῃ εἰς τὴν θάλασ-
σαν; Πῶς ἐσώθη ὁ Ἀρίων; Ἀπέφυγον οἱ ναῦται τὴν τιμωρίαν; Ἀποφεύγει
ποτὲ τὴν τιμωρίαν ὁ πρῶτον τὸ κακόν; Παροῦμ. Ὅτι ἔκαμες, ἔλαβες. Γνω-
μιζόν. Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.

18. Αἱ Ἰβύκου γέραναι.

Α' ΛΕΞ. Ἀποδημῶ (έω), ἀναχωρῶ, ξενιτεύομαι.—ἀλλότριος, ξένος.—
ἀδικῶ (έω), ἔξασκῶ.—ὀδεύω, πορεύομαι.—πάρειμι, εἶμαι παρών, παρευρί-
σκομαι.—ἐπιβουλή, φόνος.—πέτομαι, πετῶ.—τιμωροῦμαι (έομαι), τι-
μωρῶ, ἐκδικουῖμαι.—διαπέτομαι, πετῶ (κατὰ διαφόρους διευθύνσεις).

Β' ΓΡΑΜ. Ἦν (παρατ. τοῦ εἶμι), ἦτο.—ὡς παρεσόμενος (ιππ. μέλ. τοῦ
πάρειμι), ἵνα παρευρεθῇ.—πετομένας, ὅτι ἐπέτων.—τιμωρήσαθε (προστ. μ.
ἀορ. τοῦ τιμωροῦμαι), τιμωρήσατε, ἐκδικήθητε.—τῆς πόλεως ζητούσης, § 49,
α', ἐν ᾧ ἡ πόλις ἐξήτει (νὰ εὖρη).—τοὺς φονεύσαντας=τοὺς φονεῖς (τοῦ Ἰ-
βύκου).—καὶ οὐ δυναμένης, § 49, α', ἐν ᾧ δὲν ἠδύνατο.—εὐρεῖν (ἀπρφ. ἀορ.
β' τοῦ εὐρίσκω), νὰ εὖρη.—ἐνταῦθα, ἐν τῷ θεάτρῳ.—ὑπὲρ τῆς σκηνῆς, ὑπεράνω
τῆς σκηνῆς.

Γ' ΠΡΑΓΜ. Οἱ ἐν τῷ Ἰδθυῶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο κατὰ τριετίαν καὶ ἦσαν
γυμνικοὶ (δρόμος, ἄλμα, δίσκος, πάλη κλπ.), ἱππικοὶ (ἱπποδρομία κλπ.) καὶ
μουσικοὶ (ἀπαγγελία ποιημάτων κλπ.).—Αἱ (οἱ) γέραναι εἶναι πτηνὰ ἐκτοπι-
στικά. Ἔρχονται ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἔαρ καὶ ἀναχωροῦσι κατὰ τὸ φθινόπωρον.—
Ἡ ὀκνηὴ ἦτο μέρος τοῦ θεάτρου, ἐν ᾧ ἐδίδασκον (παρίστανον) οἱ ὑποκριταὶ
(ἠθοποιοί). Τὸ ἀρχαῖον θέατρον ἦτο ἀσκεπὲς καὶ ὑπαίθριον, ἡ δὲ διδασκαλία
(αἱ παραστάσεις) ἐγίνοντο τὴν ἡμέραν.

Δ' ΕΡΩΤ. Φονεύόμενος ὁ Ἰβυκος τίνας ἐπεκαλέσατο τιμωροὺς; Πότε καὶ
ποῦ ἐνεθυμήθησαν οἱ φονεῖς τοῦ Ἰβύκου τὴν ἐπίκλησιν τῶν γεράνων; Τί εἶπον
οἱτοὶ; Τί ἐπηρεολούθησε μετὰ τοῦτο; Ἰδὲ παροιμίαν καὶ γνομ. 17 διηγ.

19. Πατρίς.

Α' ΛΕΞ. Σεμνός, σεβαστός.—ἠδύς, εὐχάριστος.—ἄρχομαι, ἀρχίζω.—
ὀφείλω, χρεωστώ.—ἀλλότριος, ξένος.—κατασκευή, οἰκοδομή.—τραχίς,
πετροδύς.—ὀσέρογο, ἀγαπῶ.—χάρις, εὐγνωμοσύνη.—χάριν ἔκω τινί, αἰ-
σθάνομαι εὐγνωμοσύνην πρὸς τινα, εὐγνωμονῶ.—διλλέγω, συναθροίζω μα-

ζεύω.—**ζυόδιμος**, ὀφέλιμος.—**διατριβώ**, διαμένω, ζῶ.—**πόθος**, σφοδρὴ ἐπιθυμία.—**τίκομαι**, κατατίκομαι (λυώνω), μαραίνομαι.—**κατέροχομαι**, ἐπα- νέροχομαι.—**βίος**, ζωή.—**καταλίω τὸν βίον**, ἀποθνήσκω.

Β' ΓΡΑΜ. *Ἄρχομαι φωνῆς*, ἀρχίζω νὰ ὀμιλῶ.—*κἂν=καὶ ἂν*.—*ὀλίγην*, μι- κράν.—*συλλέγουσι μαθήματα*, μαθάνουσιν ἐπιστήμας, σπουδάζουσιν, ἐκπα- δεύονται.—*ἀπὸ τούτων* (τῶν μαθημάτων), διὰ τούτων.—*διατριβόντες* (μτγ. χρόν. § 49. α'), ὅταν διαμένωσι.—*πόθῳ*, ὑπὸ τοῦ πόθου.—*κατελθεῖν* (ἀποφ. ἄορ. β' τοῦ κατέροχομαι), νὰ ἐπανέλθωσι.—*ὄθεν*, ὀπόθεν (ἀπὸ ὅπου).—*ἐτράφησαν* (παθ. ἄορ. β' τοῦ τρέφομαι), ἀνετράφησαν.—*ταφῶσι*, ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ θάπτομαι.

Γ' ΕΡΩΤ. Ὑπάρχει τι προφιλέστερον τῆς πατρίδος; Διὰ τί ἀγαπῶσιν οἱ ἄνθρωποι περιπαθῶς τὴν πατρίδα; Τί ὀφείλει νὰ πράττῃ τις χάριν τῆς πα- τρίδος;—Γνωμικά. Οὐδὲν τῆς πατρίδος γλυκύτερον.—Θνήσκε ὑπερ πατρίδος.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΗΘΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

ΣΥΝΑΓΟΜΕΝΑ ΕΚ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ (1)

Α' Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν.

1) Οἱ μὲν ἀσεβεῖς τιμωροῦνται, οἱ δὲ εὐσεβεῖς καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προστα- τεύονται καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀμείβονται

σελ. 67,2, β'.—σελ. 69,2, β'.—σελ. 86,9.—σελ. 87,10.—σελ.—90,15.

2) Ὁ Θεὸς προφυλάττει τοὺς ἀθόφους ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν

σελ. 68,1.—σελ. 74,3, α'.—σελ. 93,17.

Β' Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ καθήκοντα ἡμῶν πρὸς τὴν πατρίδα.

1) Μάχον καὶ θνήσκε ὑπὲρ πατρίδος' σελ. 89,13 καὶ 14.—σελ. 90,15.

2) Οὐδὲν γλυκύτερον τῆς πατρίδος' σελ. 90,15.—σελ. 95,19.

3) Κάλλιστον ἢ ἐλευθερίαν' σελ. 66,1.—σελ. 90,15.

Γ' Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ καθήκοντα ἡμῶν πρὸς τὸν πλησίον.

1) Ἐγαθὸν ἢ ὁμόνοια, κακὸν ἢ διχόνοια' σελ. 51,8 καὶ 9.

(1) Ὅρα καὶ τὰς ἐν τέλει τῶν ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων ἐκάστης μεθοδικῆς ἐνότητος σχετικὰς παρουσίας καὶ τὰ σχετικὰ γνωμικά.

- 2) Ἄγαθὸν ἢ εὐγνωμοσύνη, κακὸν ἢ ἀχαριστία·
σελ. 58,26.—σελ. 59,27 καὶ 28.—σελ. 60,29.
- 3) Ἄγαθὸν ἢ ἀλήθεια, κακὸν τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη· σελ. 62,35 καὶ 36.—σελ. 63,37.—σελ. 68,1.—σελ. 76, στίχ. 30 καὶ ἐξῆς.—σελ. 77, στίχ. 25 καὶ ἐξῆς.—σελ. 80, στίχ. 10 καὶ ἐξῆς.
- 4) Μὴ μεταχειρίζου μέσα κατὰ πρὸς ἀγαθὸν σκοπὸν· σελ. 66,1.—σελ. 69,2,β'.
- 5) Φεῦγε τὴν κακὴν συναναστροφὴν· σελ. 60,30.—σελ. 61,31 καὶ 32.
- 6) Οὐδὲν κακὸν μένει ἐν τῷ κρυπτῷ· σελ. 93,17.—95,18.
- 7) Ἡ κακουργία τιμωρεῖται· σελ. 61,33.—σελ. 62,34.—σελ. 66,2.—σελ. 94,17.—σελ. 95,18.
- 8) Ἔσο φιλόφρων· σελ. 68,1.—σελ. 86,8.
- 9) Ἔσο οἰκτίριμον καὶ ἀμνηστικός· σελ. 85,7.—σελ. 88,12, α'.
- 10) Τῆρει τὰς ὑποσχέσεις σου· σελ. 71,4, γ'.—σελ. 77, στίχ. 7.
- 11) Σέβου τὸ γῆρας καὶ φέρε πρῶτος τὴν ὀργὴν τῶν γονέων·
σελ. 84,4.—σελ. 84,5.
- 12) Μὴ ἐγκατάλειπε τὸν πλησίον ἐν ὥρᾳ κινδύνου, ἀλλὰ βοήθει αὐτόν·
σελ. 59,27.—σελ. 85,7.—σελ. 87,10.—σελ. 92,16,2.
- 13) Κάλιστον ἢ εὐποία· σελ. 59,27.—σελ. 60,29.—σελ. 69,2,β'.—σελ. 71,4,β'.
- 14) Τίμα τοὺς γονεῖς σου· σελ. 64,1, β'.—σελ. 86,9.—σελ. 87,10.
- 15) Οἱ γονεῖς ἄς ἀγαπῶσι τὰ τέκνα· σελ. 72,4, δ'.—σελ. 74,3, β'.
- 16) Οἱ ἀδελφοὶ ἄς ἀγαπῶσιν ἀλλήλους·
σελ. 64,1, β'.—σελ. 64,2.—σελ. 65,3.—σελ. 71,4, γ'.
- 17) Οἱ σύζυγοι ἄς ἀγαπῶσιν ἀλλήλους.
σελ. 64,1, β'.—σελ. 68,1.—σελ. 72,4, δ'.

**Α' Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ καθήκοντα ἡμῶν
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς.**

- 1) Καλὸν τὸ τέλειον καὶ οὐχὶ τὸ πολὺ ἢ τὸ ταχέως γινόμενον, ἀλλὰ μὴ τέλειον· σελ. 49,1 καὶ 2.
- 2) Βλαβερὸν ἢ πλεονεξία· σελ. 49,3.—σελ. 50,4 καὶ 5.
- 3) Βλαβερὸν ἢ λαιμαργία· σελ. 50,6.—σελ. 51,7.
- 4) Ἄγαθὸν ἢ φρόνησις, κακὸν ἢ ἀφροσύνη καὶ ἡ κουφόνοια [Ἔσο συνετὸς καὶ σκέπτου πρὸ πάσης ἐπιχειρήσεως. Τὰ παθήματα ἔτωσαν μαθήματα]· σελ. 52,10,11 καὶ 12.—σελ. 53,13 καὶ 14.—σελ. 54,17.—σελ. 55, 18.—σελ. 70,3.
- 5) Κακὸν ἢ ὑπερηφανία, ἀγαθὸν ἢ μετριοφροσύνη.
σελ. 54,15 καὶ 16.—σελ. 85,8.

- 6) Ἐργαθὸν ἢ φιλοπονία, κακὸν ἢ ὀκνηρία
σελ. 55,19 καὶ 20.—σελ. 56,21 καὶ 22.—σελ. 83,3.
- 7) Κακὸν ἢ ἀλλοτριοπραγμοσύνη καὶ πολυπραγμοσύνη
[Μὴ βλέπε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὰ ἰδικά σου.
Μὴ ἀναμειγνύου εἰς ἀλλότρια ἔργα]. σελ. 57,23 καὶ 24.—σελ. 58,25.
- 8) Ἐσο φιλότιμος καὶ μεγαλοπράγμων
σελ. 74 μέχρι 81,3, γ'.—σελ. 87,11, α' καὶ β'.
- 9) Μὴ πτοοῦ πρὸ τῶν κινδύνων
σελ. 70,3.—σελ. 71,4, γ'.—σελ. 72,1.—σελ. 73,2.—σελ. 74 μέχρι 81,3, γ'.
—σελ. 87,10.—σελ. 89,13.
- 10) Κάλλιστον ἢ παιδεία, ἀσχιστον ἢ ἀπαιδευσία
σελ. 83,1, 2 καὶ 3.—σελ. 84,4.
- 11) Ἡ πενία δὲν κωλύει τοὺς φιλομαθεῖς τῆς σπουδῆς. σελ. 83,3.
- 12) Ὁ πλοῦτος πολλάκις εἶναι αἰτία κακοῦ
σελ. 88,12, β'.—σελ. 93,17, 2 καὶ 3.

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ

σελ. 36	στιχ. 11	γραπτέον	λού-σαιτο	ἀντί	λολ-σαιτο
» 102	» 23	»	νά	»	τά
» 104	» 5	»	ἡμῶν	»	ἡμῶν
» 110	» 32	»	σάκκος	»	σακκος
» 117	» 38	»	δεῦρο	»	δεῦρο
» 128	» 5 καὶ 22	»	Ἄρσυναι	»	Ἄρσυναι
» 134	» 5	»	κομίζειν	»	κομίζειν

Σελ. 22. Ἐν πῶσιν ἀντιτύποις δὲν ἔχουσιν ἐκτυπωθῆ εὐαναγνώστως αἱ λέξεις
ἐλόσα-σο, ἐλόσα-ο, ἐλόσω
Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- 1. Γραμματική τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον, ὑπὸ τῆς Κοιτικῆς Πολιτείας καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς, κεντρικῆς, ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπείας. Ἔκδοσις ε΄.
- 2. Γραμματικαὶ ἀσκήσεις εἰς τὸ τυπικὸν τῆς ἀττικῆς διαλέκτου** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς α΄ τάξεως τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένηαι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον. Ἔκδοσις γ΄.
- 3. Γραμματικαὶ ἀσκήσεις εἰς τὸ τυπικὸν καὶ ἔτομο-λογικὸν τῆς ἀττικῆς διαλέκτου** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς β΄ καὶ γ΄ τάξεως τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένηαι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον καὶ ὑπὸ τῆς Κοιτικῆς Πολιτείας. Ἔκδοσις γ΄.
- 4. Συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον. Ἔκδοσις β΄.
- 5. Μεθοδικὸν συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης** μετὰ διαισαφῆσε. ς τῶν γενικῶν συντακτικῶν ἐννοιῶν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς, κεντρικῆς, ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπείας. Ἔκδοσις δ΄.
- 6. Στοιχεῖα λατινικῆς γραμματικῆς** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς γ΄ τάξεως τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἐγκεκριμένα κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον. Ἔκδοσις γ΄.
- 7. Λατινικὴ γραμματικὴ** πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων.
- 8. Ὀμηρικὴ γραμματικὴ μετὰ συντακτικοῦ καὶ μετρικοῦ παραρτήματος**, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων.